ZEUL DE PRAF

197

Sorin Nină
ZEUL DE PRAF

© 2023, Sorin Nină
© 2023, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României NINĂ, SORIN
Zeul de praf / Sorin Nină. - București: Pavcon, 2023
ISBN 978-606-9625-49-1

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0727.77.80.06
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro www.
colectiasf. ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Ilustrație: **vectordesign**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-49-1

SORIN NINA

Zeul de praf

Editura **PAVCON**
București, România, 2023

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17 Steaua fulgurantă - IVA 2
 # 18Un român în Lună
 # 19Oameni pe care i-am cunoscut
 # 20 Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Prograd ia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 # 26Știință, Filosofie și Religie in Avatar
#27Therra
 # 281944 Ein Freak
 # 29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
 # 30CdT 1 - Bacteria nemuririi
 # 31 CdT 2 - Cârligul spațial
 # 32CdT 3 - Poarta mânturii
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40^49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52 Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
#64Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66 RSA - Hora hoiturilor
 # 67 Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69 Avatarii faraonului Tlâ
 # 70 RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73 Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77Încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la capătul lumii
 # 80Ultima frontieră
 # 81- 83 Istoria Literaturii SF
 # 84Orașele caracatițelor

Arhanghelii Haosului

CARTEA A DOUA

Zeul de praf

Precizare!

Pentru cei care habar n-au pe ce lume trăiesc,
Aceste fapte, lucruri și experiențe de viață nu s-au întâmplat,
încă...

Dincolo de Tijuana

Un vis împlinit!?
Să mor înfipt dacă acum mai pare așa de tare.

Aveam o zi proastă, cu ceva melancolie.

Nu din cauză că lumea își pierduse sensul în plină post-apocalipsă, după o cădere totală a curentului, nu pentru că în jur văzusem numai jaf, dușmănie și distrugere, nu pentru că-mi pierdusem o grămadă de prieteni, nici din cauză că Jane, femeia de esență tare ce-mi fusese iubită, crăpase (după toate probabilitățile) făcută țăndări odată cu distrugerea Tijuanei, orașul mexican în care trebuia să ne întâlnim.

Erau întâmplări vechi și fâsâite, din vremuri de puțin apuse.

Altă problemă mă consuma. Doar ce lăsasem în urmă trei sferturi din viața mea. Am fost Little Boss, o aschimodie (1,20 - fără tocuri, dar pe vârfuri) crudă, temută prin periferiile New York-ului, plus prin câteva state de țărănoi dimprejur.

Fusesem un om obișnuit. Obișnuit să comand...

* »

Zeul de Sorin Nină

Cu ajutorul lui Dumnezeu, al Satanei și al pistolului meu Smith & Wesson, ajunsesem - cu tot felul de mizerii, printre care asasinarea

mentorului și tatălui meu vitreg, Big Boss -, șeful frăției Arhanghelii Haosului. Tovarășii mei erau un grup de bikeri cucernici, specializați în dezbateri pe teme creștine, contrabandă și înaltă criminalitate, deși pentru dezbateri n-aș băga mâna-n foc.

Câțiva dintre ei îmi rămăseseră în minte: Bizonul, gayul cu sentimente materne, cicălitor și enervant, care mă iubea mai mult decât pe el însuși, Butch, martalo- gul grijuliu și sever cu mine ca un bunic, Buttface, mâna mea dreaptă, care nu-mi ieșea niciodată din vorbă, Chiorul, ucigașul care-mi fusese aproape la greu și chiar Maniacul, nebunul abominabil care mă scosese de nenumărate ori din ghearele morții, păreau atât de departe de parcă erau în altă lume.

îi abandonasem pe băieți, deși nu făcusem nimic notabil în afara găștii. Gestul nu era din teribilism, dar prilejul mi se oferise doar azi. Am acționat sub un impuls de moment. Eram, ca atare, ros de îndoieli și conștient că nu e momentul potrivit pentru dezechilibre emoționale. Mi-am scuturat capul, să-mi alung tenebrele care-mi torturau sufletul. Acum, că-mi sucisem cursul destinului hotărând să-mi fac o viață de unul singur, n-aveam nevoie de observații, sfaturi, paras- covenii și vrăjeli, nici măcar din partea mea.

O voce subversivă ce ardea gazul prin mintea mea s-a trezit din amorțeală și a ținut să mă pună la punct:

— Te-ai dat fortos, dar nu ești. Trebuie să te ferești de orice, altfel ti-o furi.

— Sunt mai golan decât crezi, nu m-am lăsat eu.

— Aiurea! Ești un păduche lat. Și un arici te bate. Ai s-o mierlești, piticule! mi-a prezis vocea.

— Hai, jură-te! i-am tăiat-o.

Mi-am dat două palme, ca să pedepsesc vocea din cap, dar m-a durut tot pe mine. Era nevorbită, nemernica, așa că s-a pregătit să reia firul conversației. Sunt un om stăpânit, dar m-am pus pe fluierat, doar să n-o mai aud. Dospeam de nervi. Sunt un tip plin de defecte, dar cel mai mare dintre ele e că nu-mi recunosc defectele mici. Ar mai fi de spus că detest să mă ia cineva în bășcălie, zicându-mi pitic, chiar dacă e vorba de vocea mea interioară.

— Ce-ai fost și ce-ai ajuns... reveni vocea la ștouri.

— Păcat că n-am Prozac, să te amuțesc.

— Mi-ai face una ca asta, țărane? Fără anturaj n-ai nicio valoare, așa că lasă figurile. Condamnabil! se supără vocea, apoi mă lăsă în durerea mea.

Unii, inclusiv eu, ar putea considera că am decăzut. Acum am devenit doar cetățeanul Little (un amărât ca voi), o piticanie temătoare care vagabondează dezorientată într-o lume ciudată, ce agonizează în plină pană de curent, iar pentru chestiile astea bag oricând mâna în foc.

Zeul de praf Sorin Nină

In spatele meu se întindea, mare și urâtă cu spume, America, până nu demult o țară, devenită actualmente doar un hoit umflățel, aflat în deplinătatea putrefacției.

Mersul pe motocicletă mă ajuta să mă concentrez.

Mă întrebam dacă ar fi cazul să-mi pară rău că mi-am luat lumea-n cap?

Mi-am părăsit ca un fraier coclit stilul de viață

cunoscut, cu oameni duri, solizi, fără creier, înțoliți în piele și ținte, cu acte de vitejie gratuită, pistoale încărcate și motoare puternice, adică tot ce-i trebuie unui gagiu ca să inspire teroare. Am divorțat de ei fiindcă îi disprețuiam. Erau persoane nepotrivite pentru nivelul meu. Mă săturasem de mizeriile vieții de gașcă și mă simțeam inadecvat, crezându-mă sculă pe bas-culă. Eram un om bun? Așa îmi spuneam constant, dar eram prea încrezut. Cuprins de un egoism feroce, credeam că singurul important pentru mine sunt eu însumi. Penibil, dar încă mai cred...

Am părăsit grupul, cu gândul s-o caut pe Jane, femeia vieții mele, dispărută Odată cu Tijuana, orașul unde trebuia să ne revedem. Căutând-o pe ea, speram să mă găsesc pe mine.

— Singurătatea e smerenia zeilor, mi-am spus plat și încurajator.

Ziceam că sunt un caracter de otel, dar n-aveam ni- ciun argument, iar eu zic adeseori porcărele sau bag

10

la modul ordinar în ele, doar pentru suculența povestirii. Bravam, iar acum, la 15 secunde de când am pornit spre o nouă viață, am bucile strânse de-aș putea să sparg nuci între ele. Nu sunt în apele mele, pentru că mă scap pe mine de spaimă.

Vă mirați așa, de-aiurea, nebunilor! Ce e greu de înțeles?

Recunosc... în ciuda faptului că sunt diabolic, n-am fost niciodată singur, pe sabia mea!

Fraților, știu bine cu pistolul, dar fără voi traiul e complicat. înaintez pe un Harley aurit, adaptat pentru pitici, dar trebuie să mă uit stânga-dreapta ca să nu fiu vânat și doborât din primul minut. Ar fi îngrozitor să afle ai mei că durata mea de viață, în lipsa lor, a fost de maximum 5 minute.

Am trecut de nedumerire, apoi m-a luat un pui de deprimare ce amenința că va crește mare. Sunt incontestabil genul de bărbat bazat, cu vino încoace și... dă-mi trei perechi de nenorocite de palme. Vai de mămicuta mea, ce am făcut e sinucidere curată. Parcă m-am mai liniștit după ce am înțeles: praful o să se aleagă de mine!

A venit clipa marilor decizii (mă fac că uit c-am decis să mă despart de tovarășii mei acum nici o jumătate de oră). Ei? Cum e cu plecarea, cu dorința de schimbare, cu libertatea? Ce să zic... Am trăiri mixte. Ori am făcut un gest genial, ori sunt doar o găină tâmpă de ogradă.

11

Zeul de Sorin Nină

Ca de obicei, am decis relativ rapid (instantaneu pentru prieteni), pentru că excesul de gândire lichefiază creierul. Varianta găinii a cotcodăcit triumfătoare. Sunt stupefiat de cât am putut fi de neinspirat, ca să nu zic prost făcut grămadă. M-a luat plânsul, că-s băiat simplu, de la țară. Realist vorbind, sănătatea mea e mai valoroasă decât un minut de libertate. Sunt prea multe bătăi de cap.

— Hai, hai, fătălăule! Un bărbat cum se cuvine știe să-și recunoască o tâmpenie, a revenit vocea aia rea din capul meu. Apoi mi-a ordonat: Apasă frâna!

N-am făcut-o si atunci am auzit-o din nou. »

— Te întorci cu coada în sus, rânjind cu naturalețe, și să le spui derbedeilor repede, să nu se prindă, c-ai făcut totul la mișto, ca să vezi cum se comportă. E genul tău.

— Mi-e târseală! >

— Nu-i greu, de ce să-ți fie târșeală? mi-a susurat vocea insidios. Să lingi unde ai scuipat nu-i un fapt fără precedent pentru tine. Impuști un ciupalac sau doi din gașcă și totul revine la normal.

Mda, avea dreptatea ei vocea asta enervantă din capul meu. Puteam s-o dreg, dar eram în cumpănă.

Am băgat un *Nu* hotărât, poate ca să mă autocon- ving.

— Aștept de-o veșnicie să am o viață a mea. In plus, nu mă sucesc asa, cu una cu două. Peste vreo trei ore, încolo, poate că sunt șmecher, ce vorbim noi aici?...

12

Zeul de Sorin Nină

— Asta nu e viată! Mori de frică, tu nu realizezi? a J '
revenit vocea aceea enervantă.

Am reînceput să fluier, ca să n-o mai aud, apoi mi-am reamintit mantra acestor vremuri tulburi și am verbalizat-o.

— Adaptează-te! Uită! Luptă!

Vorbe înțelepte, pe cât de adânci pe atât de inutile. Neplăcut! Am oftat din rărunchi. Doream să dispar de acolo. Eram un tip chibzuit, în consecință mă pregăteam să cedez binecuvântatului instinct de conservare, denumit iresponsabil lașitate (nu rânjiți de-aiu- rea, că și voi ați fi făcut așijderea), când l-am văzut pe

aproape și m-am trezit vorbind.

Hopa! Bărbosul îmi face cu ochiul.

Un circ enorm se înălța majestuos în dreapta drumului. M-am relaxat susurând un cântecel pentru copii foarte mici, care mă chinuia de vreo două zile. Din fragedă pruncie mi-am dorit să fac parte din minunata lume a circului, în calitate de clovn, și numai un șir de ghinioane de tot rahatul m-a făcut să ajung șef de bandă al Arhanghelilor. Nu era un capriciu de mucos care visează cai verzi pe pereți. Acolo m-a tras ața și mereu am suferit că soarta și-a bătut joc de visurile mele.

Ajunsesem unde îmi era locul.

De aici aveam să-mi încep noua mea viață, cea de star.

13

Minunata lume a circului

Intuiția îmi spune să nu fac niciodată ce-mi spune intuiția.

Dar fac, ca să verific dacă intuiția mea încă funcționează...

Totul părea în regulă, ceea ce nu era liniștitor. M-am apropiat cu precauție.

Stabilimentul era momentan părăsit de actori, dar spre lauda lui încă dispunea de un manager general activ, care avea grijă ca locul să nu se ruineze. Nu era orice plăvan, ci tocmai notoriul Diretore, un zdrahon ursuz de 170 de kile în viu, spaima artiștilor de circ de pretutindeni.

Auzisem de Diretore încă din copilărie.

Revistele de specialitate pe care le citeam cu nesaț specificau despre el că era un adevărat bau-

bau al lumii circului, fiindcă era unicul vierme de pe pământ ce putea stoarce artistul din tine. Articolele pomeneau că metodele lui erau de o duritate neînchipuită, rude cu atrocitatea, nu cu arta. Mai nasol era faptul că ade-

14

Zeul de praf Sorin Nină

seori după operațiune, recipientele-oameni erau atât de frânți, încât terminau vorbind singuri în contradictoriu prin azile ori balamucuri.

Cum de rămăsese singur cuc? Simplu - de al naiba ce era.

Mi-a spus chiar el că circarii au plecat de scârba lui, huiduindu-1 din rărunchi ca pe un netrebnic. Inimaginabil! Am zâmbit dulcic, că așa e șic. Era treaba lor, nicidecum a mea.

Eram mândrul posesor al unui plan. Pâine cu unt și alta nu! O asemenea șansă, irepetabilă, nu se refuză decât pe bază de prostie, iar eu, cu scuze, nu mă includ în această categorie de săraci.

Bizar, omul nu m-a întrebat despre mine, gen ce-am făcut, pe cine am ucis recent, cum stau cu tortura... mă rog, taclale, prostii, nimicuri. A dorit însă să știe dacă am lucrat la circ, și când am pomenit c-aș fi vrut i-au sclipit ochii. Apoi mi-a dat o șansă și câteva zile ca să dau un soi de probă cu public, după care, în caz de reușită, să mă țină în viitoarea trupă.

Informai, trebuie să vă mărturisesc că aveam emoții ca un hamburger în gura unei oi. Povara gloriei locului unde mă găseam era apăsătoare. Fiecare scaun ce mărginea arena fusese martorul a milioane de exclamații de surpriză, de bucurie

sau de tristețe, fiecare culoar era împovărat de greutatea a miliarde de pași ce cărau adulatori ai marilor vedete. Era greu de dus, dar doream ardent să ciup cu lăcomie din faima lor.

15

Zeul de Sorin Nină

Trei blestemate de zile m-am spetit muncind. Atât am avut la dispoziție ca să mă redefinesc. Cum? A trebuit să-mi reconturez, apoi să pregătesc numărul cu care intenționam în tinerețe să ajung un star. Mă dureau toate grupele de mușchi, luate în ordine alfabetică. Acum, că mă restartasem, încercam fix același lucru la Circo del Mundo, ăl mai mare circ din lungul și din latul Mexicului. Câteodată, timpul se mișcă prea încet, acum însă totul a decurs îngrozitor de repede.

Era seara bucuriei. Marele meu debut, amânat.

N-am lăsat nerăbdarea să mă apese și să-mi taie picioarele.

Aveam pantofi de clovn în picioare și un nas mare și roșu ca un gogoșar. Până ieri aș fi împușcat pe oricare iresponsabil ar fi îndrăznit să râdă de mine. Azi lumea m-ar face fericit dacă ar râde, privindu-mă, în hohote nestăpânite, cu lacrimi, tăvălindu-se pe jos.

înainte de spectacol, Diretore m-a interceptat și mi-a ținut un mic speech, examinându-mă îndelung pe deasupra ochelarilor rotunzi, ce-i dădeau aparența unui greier intelectual.

— Ai o singură șansă, copile și n-ai voie s-o ratezi. Să bagi la capul ăla de guguștiuc - nu poți juca bine decât dac-o faci pentru viața ta, mi-a sursurat Diretore, apoi a plusat, păstrându-și

tonul, într-o manieră ciudată. Inchipuiește-ți că dacă nu-ți iese azi numărul, te tai în bucăți cu toporul și odată mărunțit te dau la hiene.

16

Zeul de Sorin Nină

Am dat din cap, aiurit. Suspect individ, ciudată încurajare...

Diretore a intrat în arenă și m-a prezentat:

— Doamnelor, domnilor si domnișorilor, e un nou rege în oraș. Marele Marțafini, piticul subatomic. Nu-1 știți și e pierderea voastră. El nu va zbiera și nu se va preta la scălămbăieli și alte trucuri ieftine. Veți râde până vă veți îneca, fiindcă omul e plin de umor. A măsurat publicul, apoi a continuat malițios. Sau, mă rog... așa pretinde el.

Ia uite! Diretore e în toate mințile?

Ce nesimțit! întregul meu număr de comicării se baza pe bâstâcâieli, zbierete inepte și pe maimuțăreli. Știa, fiindcă trăsese cu ochiul la repetiții și, dar-ar boala în el, făcea pe niznaiul. E o procedură obligatorie, de manual, ca numerele de clovnerie să fie ori scălăm- băileli atroce, ori înmormântări jalnice, frate. Și acum? Damblagiul o vrea sudoku? Despre ce vorbim?

Acum n-aveam ce să mai fac. Urma să-i dau drumul si ce-o fi o fi. ♦

— Dacă nu-i place, poate să se ducă în iad cu circul lui de doi lei cu tot, am mormăit nervos.

însuflețit de dorința de a reuși, am încercat giumbușlucuri de toate categoriile, lăsându-mi complexele la o parte. M-am împiedicat pă șmecherie, m-am scremut cât am putut de amuzant la mișcarea de cădere înghețată din

Matrix, pentru variație mi-am scos bu-

chete de flori din prohab, am baletat grațios, am căzut prin găleți de mi-am rupt noada, am guițat ca un porc înjunghiat, mi-am dat singur cu șutul în fund, am bocit cu lacrimi fabricate si toate alea, am sărit în sus ca mingea, m-am dat de-a berbeleacul, și câte și mai câte...

M-au trecut toate apele, m-au spart durerile de șale, dar mi-am isprăvit numărul cu simțul datoriei împlinite și cu bucuria de a vedea lumea aplaudând în delir. Ce lovitură! Deja unul părea în comă.

Am cugetat cu îngrijorare.

— Poate moare și îmi pierd unicul spectator, numit si Diretore. »

Ați înțeles perfect. Prestam pentru un singur spectator. 2.500 de scaune goale mă fixau neutru. Eliminând aberațiile din capul meu, produse de prea multă adrenalină, Diretore era cum nu se poate mai sănătos și mai încruntat. N-a aplaudat deloc și n-a schițat ni- ciun gest, de parcă milogarul era o statuie inchizitorială de ghips.

Avusesem un sentiment bun performând, așa că am rămas șocat când l-am auzit.

— Ce să-ti zic?...

— Sunt genial sau ce? m-am obrăznicit eu șugubăț, fortându-1 să-mi confirme hotărât valoarea. Nu m-ar fi surprins să-mi spună ori să-mi sugereze că sunt preferatul lui între toți clovnii, măscăricii și arlechinii care se perindaseră prin cortul circului.

Nu l-a înfierbântat deloc aroganța mea. Cu un rictus scârbit, mi-a comunicat:

— Ești ca o dungă maronie pe-o izmană vătuită. Un deranj urât mirositor. Artistic: zero, nada, nimic. Ce cauți aici? se sufocă șeful circului. Te-au trimis dus- I » , manii mei ca să mă omori?

N-am comentat. în fața înverșunării lui, am fost cuprins (din cauza stresului) de o cascadă ireprimabilă de sughițuri măgărești, ce-mi dădeau un aer de oligo- fren autentic. M-am uitat lung, fără să-l pierd din ochi. Așteptam un mic semn că a glumit și i-aș fi țâșnit în brațe râzând ca un copil. Dar acel semn n-a venit.

Era nemulțumirea întruchipată. Nici cu sănătatea n-aș fi garantat că stă prea bine. Căpătase o paloare îngrijorătoare. Milostiv, mi-am pipăit finuț pistolul, ca să nu-1 las să se chinuie în circumstanța probabilă a vreunui AVC.

— Nu prea înțeleg, am ripostat ușor timid.

Mi-a răspuns răstit, scoțând stropi groși pe gura aia puturoasă.

— Nu te duce capul, diletantule! Doream să mă amuz, dar am luat plasă. Am văzut doar un amărât trist, fără niciun pic de haz. Am cochetat cu ideea de a-mi scoate ochii, ca să nu te mai văd. în stabilimentul meu au performat monștri sacri, martiri pe altarul circului. Mi-ai pierdut vremea, prezentându-te. Trebuia să înțelegi ce favoare ți-am făcut. Un asemenea gest obligă, iar tu trebuia să arzi pe scenă, nu să bălțești.

19

Am zâmbit, ca să nu par prost, dar am părut și

mai prost.

— N-am defel chemare, maestre?

— O să încerc să fiu elegant. Tu cu talentul sunteți două basculante ce nu se vor întâlni niciodată, s-a sufocat el. Și jobenul meu e mai hărăzit decât tine. Ca actor ești o catastrofă, dragule. Dă-ți jos hainele de clovn. îți trebuie valoare ca să le porți, impostorule. Poți să zici orice, poți să te dai și cu capul de pereți, dar nu meriți să trăiești în circul meu.

» »

Din fragedă pruncie am fost subestimat. Reacția lui Diretore însă nu numai că mi-a distrus momentul, ci m-a dărâmat, cât eram de mare (mic...). Nu se face asta, dacă ești cât de cât om. Poate că sunt ultimul zevzec în branșă, dar trebuia să-mi vorbească din su- flet, cu înțelegere, nu să mă ia de sus.

Mi-a înecat corăbiile, mi-a distrus iluziile, mi-a ucis visele, m-a făcut să mă simt ca o vomă în ploaie și încă o mie de nimicuri tristuțe, de gen. Eu speram la niște încurajări acolo (cât de mici), la un imbold de a continua, de a mă perfecționa, dar nu s-a pus problema cu căcăciosul ăsta sever. Conform gurii lui spurcate, a fost un mare și răsunător eșec, ceea ce mi-a spulberat într-o clipă toate ambițiile copilăriei.

Bine că nu mă văzuse nimeni în afară de această târâtoare. L-am ascultat pe infam, trosnindu-mi degetele din doi în doi, de parcă mersul lumii ar fi de-

20

Zeul de praf Sorin Nină

pins de precizia numărătorii. în mod normal, ignor

factorii de stres (mint), dar umflatul a scos bestia din mine. La finalul evaluării, am simtit nevoia să comit un gest unic și cumva legendar, dar n-am reușit decât să-i arunc printre dinți un visceral și foarte dulce:

— 'te dreacu de panaramă!

Pe fondul acumulării unui noian de emoții negative, am trecut de la mâhnire la ură cinstită si l-am vrut mort. M-am ridicat la înălțimea situației si mi-am , J 1 scos pistolul ca să-i umplu mocofanului scăfârlia cu gloanțele dezamăgirii, dar n-a mers. Spre rușinea mea, Diretore era pregătit pentru o reacție ostilă la observațiile lui de neam prost, așa că am fost tranchi- lizat, ca să pot fi ucis mai târziu, cum îmi promisese înainte de spectacol.

Când am redeschis ochii, devenisem inofensiv si penibil. Legat cu un cablu de o grindă suspendată, eram ca o carcasă de porc înfiptă într-un cârlig. Diretore mă privea cu severitate:

— Comportamentul tău, tinere, lasă de dorit. Ești gata să accepți un șir de crime?

N-am reușit să pricep ce bălmăja el acolo și i-am răspuns în doi peri:

— Nu, fiindcă nu sunt papa de la Roma, dar sunt dispus să le comit.

Asta nu l-a înduioșat pe ticălos:

— N-o să comiți nimic, piticule. Va trebui să te rad de pe suprafața pământului, dar înainte de asta tre-

buie să vezi o capodoperă de geniu, pe lângă care cocioaba aia de Capela Sixtină e doar un moft încropit la băutură.

Nu știu cum sunt unii nătărăi, dar eu, când știu

ce-mi aduce ziua de mâine sunt relaxat, senin și pregătit. Poate nu și-n cazul de față, dat fiind că dementul tocmai ce-mi confirmase că urma să mor. Hai să-i arăți ce pierde, poate îi schimbi intenția, mi-a spus o voce mică din capul meu.

— Mi se brehăne de capodopera ta și de crimele cu care te lauzi. Poți să ai si Armata de teracotă, făcută din ceară de urechi... nu mă răscolește (mințeam, mi-ar fi plăcut maxim să văd ceva așa de scârbos). Mi-ai înșelat speranțele. Te credeam ca un om, bro, dar ești diliu sadea! la-ți pastilele și revino cu picioarele pe pământ. Fără mine nu ai niciun clovn, nebunule care ești tu nebun.

— Lumea-i plină de clovni, eu trebuie să-i găsesc pe cei buni și să elimin pentru totdeauna ciurucurile patentate ca tine, mi-a zis Diretore cu o căutătură sumbră. Ai prestat, ai ratat, ai murit. Asta ar trebui să scrie pe piatra ta funerară, dacă ai avea una.

A părăsit fără grabă cămăruța în care mă zăvorâse. După vreo oră, a reapărut cu un satâr impresionant, cu o ruletă și m-a măsurat minuțios. Era măgulitor să-mi acorde atâta atenție, după ce-mi desființase actul artistic.

22

Zeul de Sorin Nină

— îmi iei măsurile pentru sicriu? l-am iscodit mânat de curiozitate.

— Nu te îngrop. Scuză-mă, o lăsăm pe altădată cu trăncăneala. Acum trebuie să mă pregătesc pentru ce te așteaptă.

Nu mai știam ce să cred.

— Regret că sunt atât de insistent, dar, fiind

vorba de mine, îmi cam pasă. Putem avea o discuție rezonabilă, ca între gentlemani?

— Nu, fiindcă niciunul dintre noi nu e gentleman.

— Ok, atunci să fiu puțintel mai direct. Mă pui la uscat sau te-ai răzgândit și nu mă ucizi?

— Răbdare piticule, ai să vezi...

— După satârul ăla, nu cred că apuc. Așa, măcar știu și eu cum crăp.

— Uffffff, bine! Te pricepi cum să convingi un om. Am nevoie de un măscărici, dar nu cum crezi tu.

— Aha! Atunci cum? Pe varză?

— Ești pe-aproape. O să te împăiez.

— Super. Măcar o să am public, să mă cunoască și să mă aprecieze.

— Nu m-aș baza pe asta în locul tău, mi-a comunicat Diretore, reținut. Am să te machiez ca pe Balone, mucenicul clovnilor.

— O să fiu o contrafacere?

— Da, dar una de clasă. N-o lua personal. Nu-i o onoare ca un agarici să fie prezentat ca un mare maestru?

23

Zeul de Sorin Nină

— Aha! Pe lângă faptul că voi fi răposat, o să mă simt oribil și de dincolo de moarte. O să fiu iubit din confuzie.

— Vei avea vecini grozavi. Toată trupa circului te așteaptă deja, împăiată, alături. Fără presiune! E drept, palmaresul lor e strivitor, dar trebuie să vezi partea bună a întâmplării. Intr-un fel sau altul va fi debutul tău postum, în lumea circului. E grandios, nu?

Am scrâșnit violent din dinți.

— Nemernicule! I-ai ucis pe toți?

— Cum nu? Poate ți se pare excesiv, dar nu-i puteam lăsa pe mizerabilii ăia nerecunoscători să mă părăsească, stând cu brațele încrucișate. Eu i-am făcut mari, eu i-am lichidat. Era firesc, era dreptul meu.

M-a lăsat singur, ocupat până peste vârful capului să-mi pregătească împăierea. Am tras o rundă de plâns cu sughițuri, fiindcă până la urmă căzusem ca un imbecil, de unul singur, în capcana unui hapciupalitic ce-și hăcuise toată echipa, drept răzbunare.

24

Despre cuțite și prieteni

Din ce cauză te întorci mereu la balamuc, Maniacule?

Pentru că simt nevoia de puțină normalitate.

Atunci de ce mai revii în lumea reală?

Fiindcă eu, fără nebunie, nu pot să exist!

Beznă. Tăcere. Am văzut sclipirea rece a metalului în bătaia lunii și m-am încordat spasmodic, de parcă năștеam. ♦

Era lama unui cuțit. Un lucru bunicel a fost că

n-am simțit tăișul în mine. Sub impulsul momentului, am judecat că defilarea lamei pe dinaintea ochilor mei avea scopul să-mi atragă atenția că nu sunt singur în încăpere. Apoi am luat în calcul și faptul că purtătorul de armă albă dorise să-mi cresteze beregata și, din prostie, nu mă nimerise.

Concluzia asta nu mi-a picat bine. Urma să semnez de (dat în) primire?

Venise Diretore să-mi facă felul?

Mai întâi m-am înfiorat, apoi toate simțurile mi-au intrat în alertă maximă. Frici uitate au ieșit viermui-

25

Zeul de praf Sorin Nină

toare la suprafață și mii de gânduri au pornit să-mi circule nevrotic prin cap, iar după ce am scos aberațiile, n-am rămas cu absolut nimic.

Sclipirea lamei se văzu mai sus, semn că mâna ce strângea cuțitul se ridicase pentru a lovi. Sosise momentul execuției? Ce-o fi, o fi! N-am sărit să mă apăr, eram legat și neputincios, dar am slobozit un țipăt isteric de gagică aflată pe buza unui viol în grup. Nu s-a auzit mare lucru, fiindcă m-am trezit cu o palmă apăsată pe gură.

Un gust de nespălat și ulei de motor.

Parcă îl știam. Un led mi s-a aprins brusc. M-am zbătut.

— Ușurel! Ssst! Taci, piticule, în puii mei și dezcor- dează-te, altfel, să n-am parte de nu crăpăm amândoi în locul ăsta puturos, iar de mine chiar îmi pare rău!

Care mă face în creierii nopții pitic? Mi-a stat min- tea-n loc. Să mă enervez? Parcă nu-mi dădea

mâna. Ce moment... să fie real sau visam?

Eram într-o situație limită. »

Am mișcat. Dacă dormeam, era momentul să fac ochi, să mă trezesc, în caz contrar riscam să mor de spaimă în somn. Nu era cu putință și zău, nu era momentul. N-am aplecare spre cele sfinte, dar, spăimos, mi-am întins o cruce (că n-avea ce rău să-mi facă) și i-am promis lui Dumnezeu o grămadă de trăznăi imposibil de realizat. Dar divinitatea n-avea timp de

26

Zeul de Sorin Nină

pierdut cu derbedei, și-am rămas unde eram, fără altă variantă de manevră. A trebuit doar să constat sec: Trecutul mă ajunsese din urmă.

Lucrurile mergeau din rău în mai rău. Am întrebat fără tragere de inimă:

— Maniacule, tu ești? Apoi a trebuit să mă justific. Nu știi niciodată peste cine dai...

— Nu sunt eu, bro mi-a răspuns Maniacul, binevoitor. Ți-ai luat țeapă. Lumea-i proastă, dar tu credeam că te-ai prins, că te duce capul tău mititel, ca de curcă. M-au schimbat niște zevzeci din leagăn și n-am avut ce să fac oricât am vrut, că eram prea mic. Să-mi moară mama si trei mătusi bețive, dacă nu mi-e chiar necaz de toată tevatura. Eu, cum ar veni, originalul, eram un om de ispravă. Eu, cel de acum, sunt doar un ciuruc dement.

Atâtea enormități enunțate cu maximă seriozitate... Mă distrug porcăriile de genul ăsta.

— Doamne, ești chiar tu, m-arn emoționat fără motiv.

— Dacă tu ești sigur... eu ce să mai zic?

— Credeam că n-o să vă revăd.

— Sperai tu, dar... nu scapi așa ușor de un prieten.

— Prieten, zici? Am surâs neîncrezător. Mentorul meu, Big Boss, îmi repeta până la sațietate că prietenii sunt făcuți ca să nu crăpi de mâna unui necunoscut. Chiar dacă n-ar fi fost așa, nu-mi aduceam aminte să ne fi despărțit cu pupături, în consecință am vrut să știu: Ai venit să mă lichidezi? »

27

Zeul de Sorin Nină

— în halul asta mă crezi? Ufff, stai că așa sunt. Dacă tot ai pomenit, e și ucisul o variantă atrăgătoare, chiar de neratat, dar n-o lua în calcul pe moment. Am venit să te tai, scuze... să te salvez.

— Ești singur?

— Da, da, da, absolut singur, dacă nu-i pui la socoteală pe Butch, pe Chior, pe Bizon și pe Buttface, că nemernicii ăștia nu pot trăi unul fără altul.

— Nucleul dur al Arhanghelilor. Ce căutați aici?

— Una, alta...

— Nu m-am lămurit.

— Ok. îți dau mură-n gură. Ne-ai luat cam repede când te-ai cărăbănit. După câteva zile de ceartă, asortate cu împușcături și vreo trei papagali răposați, demisia ta a fost respinsă, Little Boss. Vrei, nu vrei, ești tot căpetenia noastră. Ți-e scris în cartea vieții să fii legat de gașcă până mierlești.

— Nu trebuia, zău! am dat-o eu modest.

— Ba da! Se numește loialitate.

— Mmmm! am bălmăjit. Restul unde sunt?

— Grosul trupei se întoarce la garaj, să facă

ordine la New York, iar noi am periat zona ca să te găsim, să te scoatem din rahat și să te gardăm, pe oriunde ai merge. Aaah, și pentru spectacol, pițigoiule.

— De unde știi? >

— E afișul mare în stradă. Arăți mai bine decât în realitate, jur. Ai un aer fițos de păpușel. Văd că ești mare vedetă pe aici.

28

Știrea asta m-a emoționat până la lacrimi.

— Juri? Mi-a făcut Diretore afiș?

— Am jalit unul, să ai ce arăta la nepoți, când oi fi babetă.

— E mare?

— Te depășește. Să știi că n-am găsit bilete, dar am intrat pe șest.

— L-ați prins pe nebun?

— E unul singur? Nu l-am găsit până acum. Las' că scotocește Chiorul, care, cu un singur ochi, vede mai bine decât noi.

Bizonul apăru în galop. Fără să se formalizeze, m-a luat în brațe, m-a strâns la piept de-am zis că mă sparge, m-a privit cu dojană, apoi m-a pupat lung și apăsat pe buze, cum își pupă o mămică grijulie copilul stru- lubatic pierdut prin mail.

Apoi ne-a luat la rost:

— Ce faceți copii, vă zbenguiți? Noi nu mai omo- râm nimic?

— Se pare că n-avem ce.

Ne-am reunit cu restul băieților în arena circului.

— Vă mulțumesc, fraților!

— Pentru ce?

— Pentru tot. Că existați.

Ciudate sunt căile rutiere! Sau ale Domnului, am uitat... Plecasem trădând gașca, ca un boschetar de joasă speță, cu ideea fixă de a mă descoperi pe mine

29

și până la urmă îi redescoperisem pe ei, pe tovarășii mei, care nu mă lăsaseră de izbeliște.

Sala unde am intrat era demnă de un muzeu al ororilor. Artiștii care jucaseră pentru circ în momentul blackoutului, mari vedete mondiale, erau expuși acolo în diorame. Diretore era un criminal în serie odios, dar talentul lui artistic nu putea fi contestat. Exponatele erau perfect executate, de jurai că-s vii. Totul se desfășura sub aparența unui spectacol grandios. Fiecare era surprins în contextul numărului de circ pe care îl executa.

Trapeziștii înțepeniseră într-o desprindere dintr-o priză complicată, premergătoare unui triplu salt mortal, dresoarea își băga capul în gura unui crocodil feroce ce stătea ca la dentist, un echilibrist făcea cu grijă un pas pe o frânghie suspendată deasupra capetelor noastre. Cu toții păreau să aștepte semnalul unui dirijor invizibil pentru a-și relua exercițiile înghețate.

— Superb și oarecum vesel, s-a extaziat Maniacul, ignorând grotescul situației.

De undeva a apărut imperturbabil Diretore. Ai fi zis că se plimba ca să-și vadă circul, dacă n-ar fi avut în ceafă pușcociul Chiorului.

— Nu-i asa? s-a bucurat el. Puteti să mă ucideti, dar am o rugăminte. Vă rog să mă

împăiați și să mă băgați în muzeu, lângă artiștii mei. Și eu aș face-o pentru voi.

30

Zeul de Sorin Nină

— Mi-ar fi drag, dacă mă înveți. Taxidermia e o artă subapreciată.

— Profanii nu înțeleg arta asta. Avem o vibrație comună și o să-ți arăt cu drag. Nu toate finețurile, dar vei avea baze solide. Poate mâine-poimâine o să-ți îm- păiezi și tu prietenii.

— E o idee! îi răspunse Maniacul, trecându-ne afectuos în revistă.

— Ești drăguț, voi muri împăcat. Dacă e să am vreun regret, e că nu l-am împăiat pe pitic. Diorama arată splendid cu el.

— Poate apuc eu…

— Hai în laborator. Vei învăța repede, pari născut pentru asemenea treburi.

— Ești un tip neobișnuit de simpatic. Vrei să fii dușmanul meu?

— Mi-ar făcea plăcere, dar putem fi prieteni.

— Prietenia e supraapreciată, iar pe mine mă de- motivează. Sentimentele cele mai profunde provin din ură, asa că n-as vrea să stricăm ceva nobil. Am un cuțit special pentru sacrificiul tău. E cuțitul meu de bun.

— E o onoare. Și eu te plac și cred că am fi făcut un cuplu bengos împreună.

L-a executat fără zarvă, dar nu ne-a lăsat să intrăm ca să vedem cum îl împăiază. I-am dat pace, dar după densitatea înjurăturilor scârboase ce se auzeau de din-

colo de ușă, am înțeles că procesul de creație era deosebit de complex și plin de neprevăzut.

Altă babilonie s-a întâmplat când și-a mutat creația artistică în salonul împăiaților, unde Diretore avea să înfrunte veșnicia. Iarăși scandal, iarăși înjurături și amenințări cu moartea pentru noi, în caz că intram fără voia artistului.

înainte de a pleca, la insistențele unui promițător tânăr talent (Maniacul), am făcut o vizită în grupuleț vesel și organizat, ca să-l susținem cu ocazia marelui vernisaj.

Oh, Doamne, fatalitatea nu a lucrat în favoarea lui Diretore. După cum mă așteptam, diliul nostru n-a respectat indicațiile date de fostul Bau-Bau, iar diorama a fost modificată cât să pară că toți artiștii se apropiau să-l ucidă, iar el îmbrăcat ca un clovn hidos, implora, cu mâinile întinse, îndurare.

Seniorii abjecți ai curentului

— Unde mergem, Boss?
— Unde ne-o duce drumul, Buttface...
— E un plan bun. Mergem la capătul lumii.
— De ce crezi?
— Pentru că acolo e capătul drumului.
— Nu, bro. Acolo lumea se termină, dar drumul continuă.

Asemenea tunete n-auzisem de când mama m-a făcut. Părea că o orchestră gigantică de tobe se reunise în ceruri pentru o uvertură înfricoșătoare ce anunța pogorârea morții pe pământ.

Din cerul de un cenușiu unsuros a început să picure cu stropi incandescenți, care se izbeau cu violență de pământ, împroșcând la impact puzderie de scântei. Curând a pornit o ploaie torențială cu foc. Intensitatea nemaivăzută a ruperii de nori a creat râuri și bălți de flăcări. Apoi totul s-a uniformizat. Incendiul devenise noua inundație.

Ne-am adăpostit la repezeală sub un pod aflat în apropiere.

33

Zeul de Sorin Nină

Am avut bulan porcesc. Oricine n-a avut un acoperiș solid și ignifug deasupra capului a murit în flăcări. De sub grinzile podului se vedea vegetația carbonizată, peisajul având un aspect post-apocaliptic. Am ieșit cu teamă sub cerul liber, ca nu cumva ploaia să ne prindă descoperiți.

Am văzut luminile de departe și am călcat

accelerațiile, fierți de curiozitate să vedem ce nuntă e pe-acolo. Curând, la o aruncătură de privire, l-am descoperit în toată splendoarea lui. în ceața lăptoasă, barajul avea aspectul unei flegme informe de beton ce se lățea peste o apă murdară. Atât. Nu era un loc frumos, deși lumina țâșnea de pretutindeni, ostentativ. Nu dintr-un bec, ci dintr-o mulțime. Toată curtea hidrocentralei era scăldată într-o baie orbitoare de lumină.

De unde atâta risipă, când lumea era scufundată în întuneric?

Posturi suspendate de pază erau presărate din loc în loc, camere de luat vederi se holbau indiscrete ro- tindu-se, iar senzori de mișcare făceau pătrunderea oricărui intrus imposibilă. Plăcuțele ce apăreau la tot pasul puneau în vedere cățărătorilor de ocazie că gardurile erau electrificate, prin ele circulând curent de înaltă tensiune cât să te prăjești la orice atingere.

I-am privit cu invidie. Intuisem că hidrocentralele, termocentralele, instalațiile eoliene și cele solare produc încă electricitate, dar ce folos, dacă ea nu ajungea la populație?

34

Zeul de Sorin Nină

Ne-am înființat în fața porților de intrare și ne-am fâțâit pe acolo, uitându-ne urât la camere, doar, doar ne-o băga cineva în seamă. Intr-un târziu s-a auzit o voce spartă dintr-un difuzor cu urme adânci de lovituri de măciucă.

— Cu ce ocazie pe aici, cabron?

— Accidental! Ne-ati ieșit în cale. , 1

Vocea a comentat ce vedea pentru altcineva: Avem o mână de sărăntoci la poartă. A continuat

plictisită la maximum. Da, da, par în foame. Cum interlocutorul părea dornic de detalii, a ținut să mai precizeze: De-ăia care-ți halesc săpunul, dacă-i lași singuri în baie. După o micuță pauză, de-un gât de bere și un râgâit, ne-a luat tare:

— Voi sunteți de-ăia care ne ucid cu gaze de eșapament.

— Fals! Noi suntem alții care vă lichidăm cu pistoale și grenade, a mărturisit Bizonul.

— Sinceritatea ta e de tot rahatul. Ați venit să șterpeliți curent, mocofanilor?

— Nu ne trebuie, mulțumim de întrebare, am dat-o eu în politețe, deși hăndrălăul era perfect sugrumabil, după standardele mele, în ciuda faptului că mă făcusem un soi de băiat bun. Am continuat pe același ton: Ce să facem cu el? Să-l luăm acasă?

— Dap!

— îl luăm în papornițe, bro? Ești mai inteligent decât atât.

35

Zeul de Sorin Nină

— Bineînțeles, dacă ascundeti niște acumulatoare pe acolo. Aveți nevoie de altceva?

Mi-am luat fața de milog, pe care o ferisem de gașcă, dar știam că-mi vine ca turnată.

— O picătură de benzină ne-ar prinde bine.

— Avem!

Poarta electrificată se deschise cu zgomot de fier chinuit.

— Poftiți înăuntru.

— Suntem înarmati.

— Cu atât mai bine, a încuviințat vocea. Sunteți cetățeni responsabili și asta ne mângâie sufletul.

Luați-vă și motoarele și parcați-le în curte, că prin zonă se cam fură.

Am intrat în zona de excluziune, unde numai personalul autorizat avea voie. Ne-am parcat motoarele, apoi, dirijați de vocea din difuzor, ne-am îndreptat în grup spre o clădire separată de hidrocentrală, am intrat pe o ușă batantă și ne-am așezat cumințel pe niște scaune comode dintr-o sală de conferințe pricopsită, unde ne aștepta un sac de sărățele, iar la televizor ne-au băgat un film șmecher cu Chuck Norris.

Gazdele noastre nu s-au grăbit. Au venit abia după vreo două ore, când ne-au găsit sforăind pe scaune. Erau patru țipi. Unul la vreo 50 de ani, s-a prezentat a fi Brad, puțea de trăsnea a lider. L-am fișat în grabă: un tip inodor, cu o față de cal înțelepțit, împodobită

cu ochișori de un cenușiu spălăcit, inexpresivi și ieșiți bineșor din orbite. Am presupus că în copilărie mă- micuta lui nu l-a iubit destul si l-a târât mereu în fata » » »
oglinzii, explicându-i cu lux de amănunte cât de bocciu e. Devenit un gibon adult, avea un rictus ce trăda o nemulțumire profundă față de el însuși, lume și viață. Fără a fi înfumurat, era pe deplin conștient de puterea pe care o emana, în ciuda faptului că era complet neînarmat.

— Suntem oameni ai lumii vechi, a precizat Brad cu un ton serios. Când totul s-a prăbușit în jur, noi am rezistat, în ciuda tuturor provocărilor.

— Aveți aici ce poftește acum toată lumea. Nu cred că v-a fost ușor, am încercat eu să scot din sufletel platitudini, întrucâtva empatice.

— Deloc. Totul a avut un cost. Ne-am abandonat familiile și pe cei dragi ca să păzim instituția unde vă găsiți, unul dintre ultimele bastioane ale civilizației. Avem hidrocentrala pe mână și ne străduim să o păstrăm funcțională până vom putea iarăși să livrăm curent populației.

A făcut o pauză cât să ne treacă frumusețea în revistă, cum te-ai uita la o droaie de fufe parașutate la un concurs de miss. Cred că l-am satisfăcut, fiindcă a reluat pe un ton suspect de prietenos, de-am crezut din tot sufletul că vrea să ne-o pună.

— Am înțeles că vă trebuie benzină. Noi avem.

37

Zeul de Sorin Nină

— Și de-ale gurii, am cerșit eu, dacă l-am văzut disponibil.

— Poate niște muniție..., supralicită Butch.

— Ar fi de toate, dar de ce să vă mint, presupun un cost.

Cum îi puteam mitui? Am luat-o bărbătește pe calea miloagei:

— Cu ce-am putea plăti, că n-avem de niciunele, le-am tăiat marja de negociere cu o meclă de om sărman si lovit de soartă.

»

— Nu e nevoie de bunuri materiale, a spus enigmatic liderul Stan.

— Vreți favoruri sexuale? Nu de alta, dar ne cam dor șalele.

— Plătiți cu un joc, zâmbi oarecum încurcat Brad.

— Nu prea ne arde de joacă. Suntem obosiți și nemâncati.

J

— Suntem corecți. O să vă punem pe picioare. Jocul se numește rațele și vânătorii. II practicăm ca să ne antrenăm. La capătul barajului este o insulă. Vă ducem pe ea cu barca, apoi luptăm.

— Adică ne... vânați? m-am dat eu olecuță speriat, cu mutra aferentă.

— Ești nostim, dar nu e vânătoare, iar voi nu sunteti niște animăluțe fără apărare. Aveți la dispoziție arme. Vă puteți împotrivi. Dacă învingeți, vă asigurăm plinul și hrană cât puteți căra.

38

Zeul de praf Sorin Nină

— Cam agresiv..., opina Chiorul, finuț ca o domnișoară de companie, apoi vru să știe: Ne caftim cu arme reale?

Brad ne-a explicat, pe un ton liniștitor, de parcă eram într-un parc tematic:

— Totul e pe bune. Ca să vă apărați, puteți să vă folosiți pistoalele și câtă muniție vreți. Regulile sunt inexistente, jucăm pe viață și pe moarte, oricât de murdar.

— Ne încerci sau îți bați joc?

— Sunt cum nu se poate mai cinstit.

— Dacă nu vrem să-1 jucăm?

— Nu va fi nicio supărare. Propunerea vi se poate părea reprobabilă, dar nu suntem scandalagii și nu silim pe nimeni să facă lucruri împotriva voinței sale. Sunteți liberi să plecați cu ce aveți, dar exact cum ați venit, fără altceva în plus.

— Par jocurile foamei...

— Cam așa. Vremurile s-au împuțit. Totul

costă.

— Adică, voi ne-ati da de toate, dar nu vreți. Cel puțin, nu fără jocul ăla mizerabil. De-astea știm și noi. Cum de-ați ajuns atât de belicoși? V-a înrăit statul în casă? Voi cu ce vă alegeți?

— Cu distracția și dăm burțile jos. Suntem oameni cumsecade, dar să stai non-stop între garduri electrificate, pândiți de dincolo de amărâți care-ți vor gâtul și zaharicalele, poate fi foarte plictisitor și îți vin idei.

39

Zeul de Sorin Nină

— Asta e scuza voastră? Subțire, dar mi-ați captat atenția, am recunoscut. Nu vă e teamă că v-am putea ucide?

— Nu prea, recunoscu Brad. Sunteți doar patru creștini, cu fețe de băieți răi, dar nu genul periculos-mor- tal, ci mai degrabă fanfaroni de oraș, de-ăia care-și fac pe comandă cicatrici false. Nu sunteți primul grup de rate vânate. As vrea să rezistați măcar un sfert de ceas, ca să păstrăm farmecul jocului.

— Ce dementă... Noi, fanfaroni?... a interferat Ma- niacul, simulând prost un moment de cugetare, apoi a trecut cu grăbire la concluzii. îmi place, să-mi moară capra de nu! s-a extaziat el.

— Pesemne ții enorm la capra ta, i-a ținut isonul Brad, menajându-1 ca pe un oligofren.

— N-am capră, dar așa e zicerea. Ne băgăm, se aruncă Maniacul cu de la el putere și fără să-mi ceară aprobarea.

Brad s-a ridicat de pe scaun, fericit. înainte de a pleca, a decis:

— Mi-ati înseninat ziua. Aveți trei zile de

mâncare, băutură și trai bun, ca să vă puneți pe picioare.

— Pentru asta aș omorî pe oricine, ne-a destăinuit Maniacul încântat.

M-am întors spre el, uitându-mă câș.

— în ce ne-ai băgat, frate?

— Dumnezeu știe!

î

40

Zeul de praf Sorin Nină

— Sau diavolul, a completat Butch, plin de presimțiri sumbre.

— Deoarece sunteți ușor neliniștiți în privința viitorului vostru, vă înștiințez că cinci sicrie frumoase si confortabile, făcute de meșteri pricepuți, vă așteaptă să reveniti în sala de conferințe. N-o să vă uit nicio- »J
dată. în condiții normale, mi-ar fi plăcut enorm să vă păstrez căpățânile în borcane cu formol, a articulat Brad emoționat, apoi a hohotit bezmetic. Nu ne dădea nicio șansă.

41

Serul adevărului

Trei zile de huzur, cu dușuri, haleală grețoasă, filme porno sau cu Chuck Norris după pofta inimii, ne-au întremat, redându-ne pofta de scandal.

Am străbătut un labirint de coridoare, urmăriți de obiectivele camerelor de securitate, dar fără să fim sufocați de gărzi înarmate. Ne-au vârât pe amânpatru în aceeași cameră, ne-au legat fedeleș de scaune, apoi au dat cu generozitate drumul la gaz. Un fum alb s-a împrăștiat din toate cotloanele. Am belit niște ochi spăimoși.

— Nu e saună. Vor să ne omoare. Ne gazează ca în lagărele de concentrare.

Maniacul a tras adânc în piept, de parcă era pe vârful muntelui.

— Scorneli! Mie-mi place cum miroase. A mentă și a căcăreze. Ca un spray șmecherit pentru gagici la ciclu. Aproape că nu percep duhoarea voastră de hoit opărit.

Tactul era ultima calitate care putea fi corelată cu personalitatea Maniacului. M-am bucurat că eram pri-

42

poniți bine de scaune. La câte porcării aveam de împărțit, n-ar fi ieșit unul viu din cameră. Așa, am rămas doar cu bălăcăreala.

Chiorul se uită de-a dreptul în ochii Maniacului, apoi îi destăinui senin și nițeluș ghiduș:

— Poate c-ai avut o copilărie nefericită, sau poate că nu. Nu-mi pasă. Fața ta, însă, prietene, îmi creează panică.

— De ce, dobitocule? Mănâncă rahatul până la capăt. Te simți eclipsat? Nu suporți un chip frumos?

— Ai nimerit-o! îl asigură Chiorul, zâmbind forțat. E ca-n reclamele alea bune, cu hemoroizi.

La Maniac nu știai niciodată cum stai. Fiindcă lo- ♦
gica lui funcționa într-o paradigmă radical diferită și necarteziană, vorbe normale, de bun simț, puteau să-1 scoată grav din minți și să te trezești înfipt de câteva ori în suriu, iar vorbe date la oha, cum erau ale Chio- rului, să-l emoționeze nejustificat în sens pozitiv și chiar să-l amuze.

— Merci, meritam! M-am îmbujorat. Nu știam că ai și vorbe finuțe în vocabular. Asta-i muzică pentru urechile mele. N-aș vrea să te jignesc, făcându-te un tip cumsecade, dar măcar știi să liniștești un băiat, a observat Maniacul, dând-o elegant pe panta ironiei.

— O zgudui cu tupeu? se-ndoi Chiorul.

— Da' de unde! îi zise Maniacul îndatoritor. Sunt copii reușiți acolo, la hemoroizi, ba chiar excitanți,

43

Zeul de praf Sorin Nină

când fac mujane îndurerate. Mă bucur să aflu că ți-o freci la reclame si că mă vezi cu un ochi bun... Credeam *
că sunt bolnav si nu-mi dau seama.

Dar Chiorul nu terminase destăinuirea, așa că s-a sucit brusc și a dat cu karata în rahat.

— Panica se petrece numai la început, pen' că

dup-aia îmi vine să borăsc.

— lete cine se bagă în seamă, a remarcat acesta dintr-odată deranjat. în închipuirea ta, te crezi vreun fătos, borhotule? Am văzut macaci infinit mai reușiți ca tine, față-spate. Ia-o cum vrei, dar te amăgești de unul singur. Dacă te uiți fix cu ochișorul ăla de paranoic și rânjești nemotivat ca râma la fasole, crezi că inhibi pe careva?

— Ce nevoie am să sperii pe unul ca tine, vită trepa- nată? a dat-o Chiorul pe insolență. Pentru mine ești doar un cocalar atât de sărit de pe fix, că te-au gonit în suturi si din balamuc, ca să nu le strici atmosfera.

— S-a întâmplat doar de șase ori și acum, c-am devenit celebru (doar în imaginația lui elucubrantă) regretă. îl cercetă cu severitate pe Chior. Simt în urină că te freacă grija de mine. Ai luat-o pe de-andoaselea și-mi faci avansuri?

— Halucinezi, viperă.

— Ei, aș! Fiindcă simt că dai într-o pasiune ca aia dintre Bizon și Buttface, vreau să punem lucrurile la punct. în caz că vrei să-mi spargi rozeta, nu mă pre-

44

tez, să știi. Sunt o haimana serioasă si asa vreau să mă păstrez. Dacă insiști, te fac când vrei tu și pe față și pe dos, ca pe pulover! pufni Maniacul, lezat.

— Când, vreodată?... Calmează-te, proasto! Sunt un om cu intenții oneste, iar pe tine, precum și pe noada ta sau împrejurimile ei, nu v-aș atinge nici măcar cu o petală de trandafir.

— Juri? Poate că ești totuși cavaler, a pus botul la vrăjeală Maniacul.

— Cum nu, îi rânji Chiorul sardonic. Pentru tine am mitraliera...

Nici Butch n-a putut să-și țină gura. Cu o căutătură rea se dădu la el:

— Ochiul tău de sticlă e atât de aiurea făcut, încât îmi dă coșmaruri. Eu zic că e o imitație proastă, făcută după o copie groaznică. Pare turcesc, luat la kilogram. Mă felicit că nu-s gagică, c-aș avorta cu țâșnet.

— Te-am visat acum patru zile, se amestecă inadecvat Bizonul, apoi ținu să precizeze: în loc de mizeria aia înfiptă în cap, aveai un ochișor mic și cochet, de stavrid. Arătai a fătălău, dar într-un fel bun.

— Lasă-1 pe Bizon, că nu știe ce pârlește, reluă Butch serios ca întotdeauna. Am un sfat neprietenesc: pentru echilibrul meu emotional, nu-1 mai scoate când mănânci, că simt cum mă privește insistent în gură și o ia haleala înapoi, cu chestie de-aia acră. îmi dai o senzație atât de cumplită, că te-aș spinteca de jos până

45

sus din disperare. Mă tot strofoc plănuind variante și proceduri în care să-ți bag acolo o bilă de biliard.

— Dacă nu încape? vru să știe Chiorul, interesat de perspectivă.

— Ți-o forțez cu barosul, frățâcă, o băgă Butch din talent pur. Ce zici?

— Parfum! mimă entuziasmul Chiorul. Nu înțeleg de ce te sparge-n buci grija pentru ochiul

altuia. Am toată stima pentru purii, dar tu trebuie să vorbești până-n ora 14, cât ești pe trezie. După, nu-ți poți lega ideile, pentru că ești expirat și-ai făcut artrită pe creier. Ar trebui să ieși din casă doar cu însoțitor și preot. Să-ți pui bilet la gât cu adresa, altfel te pierzi.

— Pe cine faci tu boșorog? se stropși Butch.

— Nu te necăji, la etatea ta. Fiindcă ești babă bătrână și te-ai blegit pe la ghiventuri, îți fac rost de un căruț de-ăla mare, cât să te putem lega de motoare ca pe-un măgar șchiop. Sincer, ești atât de ramolit, încât când mergi pare că te descompui. Mă aștept mereu să lași în urmă vreun picior, vreo mână sau cine știe ce. Dacă erai tractor, te duceam ca pe-o rablă la fier vechi. Așa, fluieră cimitirul șmecherește după tine, și-n caz că nu întorci capul când te cheamă doamna aia cu coasa, să vii lângă prieteni, rămâi un candidat ideal de azil, tataie.

— Tu arăți mai ruinat, în ciuda faptului că ești tânăr, se încăpățână să-i facă față Butch. Ucizi la fel de des cum respiri, iar asta te-a terminat, fraiere.

46

Zeul de Sorin Nină

Chiorul se făcu palid, apoi dădu un pumn în masă de-am zis că o distruge. Alții se dădeau rotunzi, țineau evidențe, dar lui nu-i pria să-i amintești de crimele comise.

— Măcar eu o fac pe bani pești, tu lucrezi pe datorie, otreapă. Umblă vorba că odată ai omorât vreo trei gașperi în plus, că uitasei mecla țintei. Iar să lucrezi pe caiet, ca un ospătar la un pub jegos de cartier...

Dar Butch nu-1 asculta, asa că îsi continuă necrută- tor caracterizarea:

— Uzat, vicios, decerebrat. Măcar știi cu cine vorbești, putoare, că ai privirea rătăcită? Hai să te ajut! Nu sunt mămica ta și nici nu ești la oglindă.

Chiorul îl adulmecă pe Butch de ziceai că-i câine.

— După miros sunt sigur că faci destul de des pe tine. Si moale. Poartă scutec, nu sta de lemn-tănase. Băutura te-a îmbătrânit urât. Frate, ești o fosilă vie a unor vremuri oribile. Pot să-ți fac un mic serviciu prietenesc, o eutanasie. Nu-mi mulțumi, o meriți.

Nici eu n-am stat degeaba. L-am fixat cu otravă pe amicul meu tradițional, Maniacul. La el mă întorceam invariabil când venea vorba să mă iau de cineva. Am rânjit pe dinăuntru, apoi rictusul a pătat și a ieșit la vedere pe mecla mea.

— Frate, ne simțeam binișor până să te holbezi la noi.

Asta l-a scos din sărite.

47

Zeul de Sorin Nină

— lete ce zice un microb borțos, plin cu frustrări de mărunțiș ce se visează valoare. Adică, eu stric at- mosfera, ca un banc idiot?

M-am îngrășat? m-am întrebat ușor vexat.

— Ai înțeles aluzia.

— Mă bârfești în față, pitic fățarnic ce ești. Nu m-aș da pe șapte ca tine, sau chiar mai crăcănați. A râgâit lung și aproape verbal, pentru a-și întări punctul de vedere. Nu zic, ești tare-n clanță și negru în cerul gurii, dar de ce ne iei pe toți în băscălie, trăi-ți-ar copilașii tăi, ăia de-i ai pe

țeavă? Chiar crezi că ești miezul din dodoască? Ai noroc că tratamentul m-a îm- ♦
bunat și mă pot abține să-ți smulg capul cu dinții din față.

— Ți se pare ție, dar ai mania persecuției și vezi strâmb pe oricine.

— Eu le văd anapoda? Nu-mi dau seama cum îți iese treaba când gândești așa. Poate că sunt defect, dar dacă lumea e întocmită după logica ta întortocheată, am căcat steagul - n-am s-o înțeleg niciodată.

— Acum ce vrei? O bucată din mine? Diferența dintre noi e ca cea dintre lactate si brânzeturi: consistentă, bro.

— Un ciocan în frunte ți-ar nivela punctele de vedere... fu de părere Maniacul.

— Ok, o să-mi cer scuze că mă duce capul și pe tine nu.

48

Zeul de Sorin Nină

— M-ai făcut prostalău pe față! explodă Maniacul, forțându-și inutil legăturile ca să sară pe mine. Faci continuu pe deșteptul.

— Se subînțelege... Să fie din cauză că ultima dată când am verificat, eu eram regele și tu nebunul găștii?

A încercat să mă scuipe, dar nu i-a ieșit, așa că balele i s-au scurs pe barbă, apoi, în fire elastice, pe piept.

— Ești arogant și nevrotic. Și eu am fost ca tine, apoi am făcut trei ani și m-au luat la grădiniță.

— Ai fost precoce?

— Da! Era o grădiniță pentru copii supradotați.

Târziu am aflat că era un spital de psihiatrie, iar eu devenisem o simplă dejecție nereciclabilă. Dacă mi s-a întâmplat mie, același lucru te așteaptă și pe tine. Crezi că le știi tu pe toate, dar aroganța o să te ucidă într-o zi. Iar ziua aia sper că e aproape. Ești un ticălos foarte dur. Trăiești din durerea noastră sau ce? Te cocoloșește toată gașca, dar tu ne iei mereu de sus. Vrei să mă vezi bocind, să mă distrugi psihic?

— Zici? Nu ești prietenul meu, m-a luat gura pe dinainte.

— Mă consider nițel subapreciat, dar înțeleg... Am luat câteva decizii greșite. Una dintre ele a fost să te salvez de la moarte, aschimodie. Acum mă urăsc pentru asta. Locul tău era alături de circarii împăiați, în dioramă.

49

Zeul de Sorin Nină

Eh, uite cum ajungi să împuști un om. M-a necăjit. Mi-am promis din nou să-l ucid când s-o putea.

— Insinuezi că mi-ar fi stat mai bine răposat?

— Nici vorbă! O spun pe față, uitându-mă cu drag în ochii tăi, m-a sfidat Maniacul.

— Ai sărit calul, frate, îi zise Buttface Maniacului.

Bizonul se ambală, la rândul său:

— De copilul meu nu se ia nimeni. O fi mic, scârbos, iute la mânie și sângeros foc, mânca-l-ar mama, dar dacă mai aud că se ia cineva de el, mă iau toti dra- cii și vă fac în sânge. Iți faci de cap cu cine vrei tu, dar cu el să nu te prind, că te rup pe genunchi!

— Nu îl suport pe limbric, declară Maniacul cu

ostilitate.

Din spatele ușii zăvorâte s-a auzit o voce veselă de pândar:

— Vă jucați frumos, copii?

Părinții omului au primit un bonus de cămiță proaspătă și erectă. Dar gazul își făcea în continuare treaba, semn că afacerea nu se încheiase. Bizonul clipi des, cum o făcea adesea când era tulburat și îi spuse îngre- tosat lui Buttface:

— Ai o paloare de cadavru și piele de reptilă opărită. Nu sunt pretențios, fac mici gesturi meschine de iubire necondiționată, dar de câte ori te mângâi am impresia oribilă că ating o jachetă de fâș luată de la second-hand, din coșul cu gratuități pentru aurolaci.

50

Zeul de praf Sorin Nină

— Ai dat sub centură, javră, o băgă Buttface pe suferință.

— In mod explicit. Și n-am isprăvit. N-ai sfârcuri, ceea ce e moartea pasiunii și mă derutează de fiecare dată. Am plănuit să-ți sculptez unele cu briceagul. Ca să nu uit: sforăi de se cutremură pereții și-ți pute gura ca o dușumea de latrină nespălată de la inaugurare. Te țin de bun, soro, dar te înghit numai cu zeamă de varză și, sincer, te-aș schimba oricând pe o huidumă sănătoasă și neagră. Ești gelos?

Buttface se congestionă, recepționând lovitura în plin.

— Nu sunt nici gelos, nici posesiv. Te-aș împărți cu orice trecător pentru prețul corect. Dar... ghinion, nimeni n-ar da un sfanț pe tine,

frumusețe.

— Oare de ce nu te-am sugrumat până acum?

— Nu mă miră că judeci așa. E imposibil să mă înțelegi. Am să-ți zic pe cale orală, neghiobule: ești tă- lâmb ca noaptea fără stele. Poate că nu e vina ta, dar nici eu nu trebuie să plătesc pe viață că nu m-am prins din servă că nu te duce capul.

— Ți-am cerut în repetate rânduri să nu mă faci tă- lâmb? se revoltă Bizonul.

— Da! Te-am ignorat, puiule mic, că nu mă bag în seamă cu oricine, îi răspunse tăios Buttface.

Bizonul strâmbă din nas, îngrețoșat și-i aruncă veninos:

51

ZewZ ***de*** Sorin Nină

— Parcă tu oi fi vreo lumină sau vreun far călăuzitor... Ești ca broasca râioasă din poveste, doar că odată sărutată nu se transformă într-un rahat de prinț.

— Ești o bovină care visează la prinți. Să zic că dau în brânci după tine ar fi o minciună sfruntată. Și, ca să nu uit: peste toate, ai un cur păros ca de maimuță.

— Aha! Despre pletele de pe buci am un comunicat oficial: ai rupt lanțul de iubire, mizerie. Nu mai pupi tu vreun dărab din mine...

— Ies pe câștig. Când mă mângâi cu mânuțele alea umede, am senzația anormală că întrețin reiatii cu un melc cu exces de bale. Aș vrea să-ți spun cu toată finețea că parfumul nu merge peste jeg, decât dacă vrei să mă omori cu zile, ceea ce-mi faci tu constant, milo- gule. In plus, îți place să conversezi în pat ca vita-n dud, ceea ce e oribil, țărămpete. Vreau puțin respect când ne-o tragem,

nu divertisment, mâncați-aș.

— Respect pentru un fâș?... i-a întors-o sarcastic Bizonul.

— Canalie!

— Țoapo!

— Mi-ai distrus viata, scârnăvie!

— Mi-ai irosit tinerețea, zdreanță!

Când liderul Brad a apărut, ne-a zâmbit îndelung de am crezut că i s-a blocat fața, de la curent, apoi ne-a spus, deopotrivă amabil și rău intenționat:

— Sper că discuția v-a consolidat echipa.

52

Zeul de Sorin Nină

Ne-a cercetat stupefiat, când, eliberați din legături, ne-am luat în brațe și ne-am bătut pe umeri, râzând fără pic de ranchiună. Ne-am promis să repetăm măcar o dată la trei zile trebușoara cu legăturile, ca să ne destindem. I-am înșelat așteptările. Spera că odată dezlegați ne vom arunca unii asupra celorlalți să ne sfâșiem ca hienele. N-avea habar că noi practicam genul ăsta de conversație la fiecare șpriț.

Ratele si vânătorii

Desculți în pădure.

Să fii cu tălpile goale când ticăloși încălțați te urmăresc cu o viteză superioară ca să te lichideze... Ce putea fi mai patetic? După câțiva pași eram atât de răniți, încât nu mai puteam să mergem. Regula asta perversă fusese introdusă în ultima clipă, când n-aveam cum să dăm înapoi. Era imposibil să acționăm rapid și eficient.

Și frunzele aveau țepi acolo.

— Trebuie să ucidem câțiva vânători, ca să facem rost de încălțări și să echilibrăm un pic situația, remarcă Butch, judicios.

— Fie, dar s-o facem fără răutate, am încercat eu să-i dau afacerii un aer aberant de blândețe.

Cerul se înnorase a ploaie. Mirosea a frunze și a verdeață. A început să plouă mărunt, picături mari pre- lingându-se de pe frunzele copacilor pe hainele noastre.

— împuțită treabă, a șuierat Chiorul scuturându-și capul furios. Solul se va umezi, iar urmele noastre vor

fi mai ușor de găsit de către niște vânători cu

ochiul format.

— O să ne sară-n cârcă rapid, se-nțelege, se prinse Buttface într-o sclipire nefirească de inteligență.

Prima ciudățenie care m-a zăpăcit în pădure a fost faptul că pomii erau plini de jucării de pluș ce atârnau spânzurate de ramuri. De acolo ne fixau cu ochi mustrători de plastic. Oriunde te-ai fi uitat, un măgăruș, un ursuleț sau un crocodil enervant de pluș te urmăreau cu privirea, zâmbind neterminat, de parcă ar fi urmat o situație al naibii de distractivă. Am avut sentimentul acut că plăsmuirile astea sunt de fapt vii și joacă un rol, ca să ne adoarmă rațiunea.

Nesuferite alcătuiri, să crăp de nu!

M-am străduit să fiu rațional, dar ce era logic în jungla asta de jucării prevestitoare de rele? Știu, sunt paranoic, dar vedeți tabloul cu ochii minții. Era sinistru, jur! Am suspinat, gospodărindu-mi sârguincios și zadarnic teama. în acel moment mă înspăimântau mai profund decât ce avea să urmeze.

Ce, Doamne iartă-mă, căutau acolo?

Era o rezervație de monstruozități, în parte împușcate.

Aha! Fuseseră plantate acolo pe post de inamici.

Azi noi eram ursulețiii de pluș...

— Trebuie să stăm împreună până vin ucigașii. în funcție de câți sunt, vom stabili ce avem de făcut.

55

Zeul de praf Sorin Nină

Când i-am văzut, am înțepenit. Erau 25 de țipi

ab- jecți, din subspecia de maimuțoi solizi și fără gât. Speram să nu fie atât de mârșavi ca noi. Armele noastre, comparativ cu ale lor, erau pistoale cu apă. După cum își țineau uneltele de ucis și abilitatea în mișcări am realizat că erau profesioniști, ceea ce complica rău socotelile, aproape insurmontabil.

Butch a remarcat sec:

— Sunt soldați pe bune, nu știfturi, răpciugi sau ruginituri. Confruntarea e inegală.

— O să-și facă de cap cu noi, fu de părere Buttface.

— Ce-ar fi să săltăm finut mânuțele sus si să ne ce- , » 9
rem scuze pentru deranj, cu fețe de tâmpiței nevino- vați? propuse Bizonul.

— Ne-ar executa fără apăsări! am apreciat eu.

— Bre n-auzi! E naspa rău. După fețele lor de bombardier!, suntem victime clare. Au avantajul terenului cunoscut, cum știu eu dormitoarele mămicilor voastre.

— Poate cavourile străbunicilor noastre...

— Și asta... Unde mai pui că au experiență în vânătoarea pe insulă.

Maniacul și-a pus mâinile în cap, dezolat.

— Ne fac în sânge, derbedeii ăia. Regret. Am vorbit fără să gândesc. In consecință, e vina mea, ca de obicei.

— încă trăim, am simțit nevoia să-i încurajez. Ieșim noi și din beleaua în care ne-ai băgat fiindcă nu judeci sănătos.

56

Zeul de Sorin Nină

— La scandal suntem jupâni sau nu? Hai, am făcut de-astea de le-am și uitat numărul! Fiecare

dintre noi trebuie să ucidă câte cinci, constată Buttface.

— Cum o spui, pare banal, dar nu e. Vor încerca să ne înconjoare și să ne termine, prezise Chiorul. Ne despărțim și ucide fiecare în dreptul lui. Să-i dăm bice, fără văicăreli. Trebuie să ne deplasăm cu iuțeală și să-i mătrășim pe nesimțite. Dacă rămân în grup compact, avem o problemă.

— Eu nu-l las pe Little Boss singur, se opuse Bizonul.

Dragul de el, se purta adeseori cu mine ca o guvernantă grijulie, dar era întotdeauna de partea mea, așadar l-am luat cu frumosul:

— Mulțumesc, frate. Stai calm, o să mă descurc.

— Ia de la mama și patru grenade, ca să fiu eu sigur, insistă Bizonul.

Grenadele erau necesare, putând să facă diferența. Am acceptat cu drag.

— O să-mi prindă bine...

Vigilent, Chiorul ne-a întrerupt.

— Am văzut trei vânători pe stânga, miros că-s alții pe dreapta. Perie pădurea ca să ne scoată din ascunzișuri.

— Fugi, bro, că te acoperă fratili tău!

— Stai între copaci, dar numai unde sunt deși.

Am fugit aplecat, apoi m-am ghemuit după trunchiul unui copac, atât de mic încât nu putea să ascundă

nimic. Erau peste tot, unii înaintând discret, alții scotocind zona fără teamă. Câțiva vânători au trecut cu călcături grele la trei metri de mine. M-

am ridicat în picioare și sfidându-i cu înjurături adecvate situației, i-am împușcat delicat sub sprâncene. Mă rog... aș fi făcut-o, dacă nu mi-ar fi fost prea frică. în realitate, am stat cumintel si liniștit la mine în ascunziș, fără gânduri eroice.

Sporovăiau râzând că n-a ieșit cineva viu de pe insulă, dintre cei vânati. Le-am zbierat: Ai naibii de în- gâmfați, lasă c-o să vedeți voi (tot în gând, ce credeați?). Rafale de arme automate au pornit să cânte cu aplecare serenada morții noastre. Din stânga s-a auzit urlete de hăitași, zgomote de pași în alergare, apoi s-a lăsat tăcerea.

Am auzit un răcnet de om înjunghiat. M-au trecut răcorii, apoi am priceput. Eu țipasem. Cum de nu per- cepeam durerea? Parcă mă dedublasem. Un individ se străduia să mă tranșeze elegant cu un șuriu măricel. Deși sângeram abundent, am reacționat instinctiv, m-am aplecat fulgerător și i-am înfipt la rândul meu un cuțit în laba piciorului, apoi îndată ce s-a prăbușit grămadă, n-am stat la taclale să ne cunoaștem după numele mic, ci m-am aruncat pe el și i-am tăiat dintr-o singură mișcare jugulara.

A murit cu ochii beliți pe o față scandalizată grav, de parcă aș fi făcut porcării interzise.

58

Zeul de Sorin Nină

l-am șmanglit la repezeală ghetele (cu vreo trei numere mai mari), i-am folosit cămașa ca să-mi încropesc un bandaj, să-mi opresc întrucâtva sângerarea și parcă puteam gândi iar.

Nu eram în siguranță acolo. Am luat-o repejor pe o cărăruie care m-a dus către alt pâlc de copaci, ce m-ar fi putut camufla. M-am chinuit să

mă cațăr într-unul dintre pomii accesibili pentru înălțimea mea, dar odată ajuns sus, m-am trezit înconjurat de jucăriile acelea sinistre.

Preferam să trăiesc printre crocodili înfometați, decât să mă găsesc între ele. Se izbeau una de alta de multe ce erau. Pentru o clipă, am crezut că au prins viață. Afectat emoțional, am nădușit, organele mi-au făcut bucata și am făcut pe mine vârtos (deși nu recunosc). Nu te uita peste umăr, mi-am repetat crispat. N-am mai avut îndrăzneala să mă clintesc, de frică să nu se trezească, carecumva, și să mă muște.

Când nemișcarea a devenit dureroasă, am coborât pe pipăite, gâfâind, crăcit ca să nu mă ating și cu ochii tintă la ele.

Ceva a foșnit, în apropiere. M-am aruncat cu fața în noroi, disperat. Răpăielile de pistoale automate m-au ratat de puțin. Am căutat să mă camuflez. M-am boit cu sângele răposatului și m-am băgat sub el făcând cât mai veridic pe decedatul. Am leșinat. Nemișcarea mi-a prins bine, pentru că în câteva minute trei vână-

tori au apărut lângă noi, târându-1 pe Maniac. Fleoș- căit de ploaie și însângerat de câtă bătaie luase, tovarășul nostru nu era prea prezentabil.

Situația era teribilă si totuși Maniacul a avut un cu- vânt bun pentru familiile tuturor și nu s-a milogit pentru viața lui, ceea ce m-a spart. Eu aș fi făcut-o...

L-au sprijinit pe un copac, la câțiva metri de hoitul sub care mă adăpostisem, și-au desfăcut niște beri la cutie și s-au întors cu spatele la el,

apoi l-au luat la țintă, strengărește. L-au ratat de vreo două ori, apoi într-o clipă am ales (iresponsabil) să-mi depășesc lașitatea nativă și am scos cuiul uneia din grenadele cadorisite de Bizon, am numărat, apoi am lansat-o grațios spre ei, spre mamele lor, iar ea a explodat prin aer.

Le-am rupt fâșul instantaneu. încă rânjeau cu tupeu și se hăhăiau cu pariuri, că cine-i ia primul piuitul, când s-a produs deflagrația. Nici n-au apucat să țipe si erau cadavre. »

— Te-am văzut pitit sub hoitul ăla. Tremurai ca o piftie. Mă întrebam dacă o să fii atât de nechibzuit încât să intervii. Dat fiind că am avut diferențe mari de opinie, nu te-aș fi condamnat dacă nu te riscai, a părut să mă laude Maniacul în timp ce-1 dezlegam.

— Aveam toate motivele să n-o fac..., i-am recunoscut, apoi am împușcat un soldat ce se țâra spre noi ca să ne facă chisăliță. Acum, că mi-ai adus aminte, parcă îmi pare că te-am salvat.

60

Zeul de praf Sorin Nină

M-a fixat cu intensitate, fără să clipească, apoi a remarcat sec.

— Nu-ți pare! Ai făcut-o dinadins. îți datorez o viață, iar eu îmi plătesc întotdeauna datoriile.

— Pe bune?

- Pe!

— Tu asculți ce spui? Te iei prea în serios, țucă mică.

Am detectat în vocea lui urme de recunoștință, ceea ce m-a afectat. Cam atât cu efuziunile sentimentale (doar nu vă așteptați să ne luăm limba-n gură, fără un suc și-un film în prealabil). Am ciulit urechile. Țipetele de durere ale lui

Buttface se auzeau în apropiere, suprapuse cu râsetele vânătorilor.

îl torturau.

Fiecare secundă era prețioasă. Mirosea a jumări, ceea ce era cumva dubios. Mi-am făcut semne cu Maniacul și i-am învăluit din două direcții. Când am ajuns la locul faptei, am realizat cât de sadici erau vânătorii cu care aveam de-a face.

Nesătuii îl legaseră pe bietul Buttface de un par, încinseseră un minunat foc de tabără, apoi începuseră să-1 rotiseze, cu atenție, să se coacă uniform. N-am putut să nu mă întreb dacă l-au dat cu baiț înainte, că mirosea a grătar șmecher. Era apetisant, drept urmare, spre regretul meu, mi-a lăsat gura apă. Vânătorii nu se grăbeau, tortura ar fi putut dura ore. Al nostru nu devenise crocant, dar apucase să simtă arșița jarului,

61

după cum i se înroșise pielea. I-am înfipt un glonț sub sprânceană unuia dintre agresori, iar automatul Maniacului a făcut restul. Buttface ne-a dat o veste groaznică:

— Butch a dat coltul din cauze naturale.

— Atac de cord?

— Nu! Problemele lui de sănătate se trag de la topoare, cuțite și o picătură de pistol automat.

— Ce e natural în asta?

— Păi, fac parte din peisaj, nu-i așa?

Am rămas în trei și-am pornit pe îndelete la lichidarea de găozari. Am dat și de Bizon. Era cât pe ce să-l lichidăm când s-a prăvălit dintr-un

copac, bucuros să ne vadă. Am dat de un grup de vreo cinci pe când spălau putina, în ideea de a scăpa de urgie. I-am dezamăgit, terminându-i cu foc concentrat, apoi am scotocit pădurea și l-am găsit pe fiecare, ultimul fiind Brad, care se încurcase prin tufe. Văzuse că nu ne jucăm și fiind om cu judecată, n-a comis acte gratuite de vitejie.

Ne-am reunit în jurul hoitului amicului nostru.

— Ne vedem în lumea celor drepți, Butch, îi zise Chiorul.

— Ce să căutăm noi acolo? făcu ochii mari Bizonul.

M-am uitat la Butch si m-am cutremurat. Există o »
estetică a morții, iar artistul din mine a gemut de deznădejde. îl despicaseră în două, neîndemânatic, cu o drujbă de slabă calitate, și nu oferea o priveliște plă-

cută. Am suspinat. Nu era cazul să fiu cusurgiu. Butch, în ciuda aspectului său actual, avusese un deces reușit, si trebuia să fiu satisfăcut.

— Am scăpat și de moș, făcu Maniacul, cumva ușurat.

— A avut o moarte pe cinste, aprecie Buttface.

— Ai văzut ce sicriu mișto i-au pregătit? zise Chiorul invidios.

— Cică mai au, în caz că te hotărăști, reveni Maniacul frecându-și bucuros palmele, de parcă se aștepta să-1 sugrume chiar el cu mâinile acelea murdare de unsoare si de mâncare.

— Tu ne vrei pe toți morți? îl întrebă Bizonul.

— Evident! Nu se vede?

— Vezi să nu mori tu primul..., m-am înfuriat eu.

63
Secretul prizonierului

Brad stătea flegmatic în fața noastră, ceea ce îi dădea un aer sfidător. Fața îi era brăzdată de zgârieturi sângerânde provocate de tufele spinoase în care încercase fără succes să se pitească. Își scosese ochelarii și își masa delicat tâmplele. Rămăsese singurul dintre vânători scăpat cu viață. Era dispus să negocieze cu noi. Am presupus că moneda de schimb era viața lui si nu m-am înșelat.

— Felicitări străinilor, v-ați descurcat peste așteptările mele, ni s-a adresat el pe un ton fără inflexiuni, ca și cum ar fi citit un discurs searbăd de premiere, așternut în grabă pe o foaie.

— Mda. V-am terminat, gen, am completat eu.

Oare avea să se gudure, să ne lingușească, iar în final să cerșească îndurare? Fiindcă nu dădeam

nici »
doi bani pe autoritatea lui, am ținut să-i dau vestea cea mare:

— Mulțumim din tot sufletul, taicule, dar nu te mai ambala, că faci temperatură, și-ar fi tare păcat să mori bolnav!

64

Zeul de praf Sorin Nină

— Poftim? s-a chinuit el să deslușească ce ciripeam.

— Nu prea țin să socializăm, fiindcă ne-ai vârât în joc, apoi ne-ai vânat fără cruțare. în contrapondere, am obligația de onoare să-ți aplic un tratament special când te voi mătrăși în prezența onorabililor mei tovarăși. Vestea minunată e că vei avea o moarte memorabilă.

— Little Boss, eu nu mai duc la atrocități, spuse Bizonul cutremurându-se. După ultima experiență la care ne-ai forțat să luăm parte, am vrut să mă călugăresc la tibetani.

— Si de ce n-ai făcut-o? m-am amuzat eu. »

— N-am avut franc de avion.

Brad ne-a zâmbit fotogenic și ne-a răspuns cu dul- ceață-n glas:

— Regret să vă decepționez, dar mă îndoiesc, domnilor, că mă veți executa. A remarcat, făcând o fată ne- vinovată: Poate că nu sunt individul ideal să vă tină predici, dar aș vrea să vă reamintesc că în joc ați intrat singuri, de bună voie, știind toate datele problemei.

— De unde ești așa liniștit? s-a opintit Chiorul să-și ia o fată amenințătoare.

» 1

— Am nenumărate argumente, dar am să vă dau numai unul. Am rămas singurul om din zonă,

specialist în domeniu. Nu vă cer nimic pentru mine (vrăjeală), dar gândiți-vă: doar eu știu cum să țin în loc apele cât să nu inunde tot. Catastrofa produsă de ruperea barajului ar fi de nedescris.

65

Zeul de Sorin Nină

— De ce ne-ar păsa de cei din vale? îl testă Buttface circumspect, apoi completă: Nu-i cunoaștem...

— Pentru că oricât ați fi de lipsiți de moralitate, aveți suflet.

— E valabil pentru ei, se disculpă Maniacul, oarecum jignit.

— în plus, mă bazez pe ceea ce știu și vreți să aflați si voi.

— Fleacuri! Te vom tortura, ca să avem o mică bucurie, apoi ne spui și cât lapte ai supt din mă-ta.

Ne-a privit cu milă nedisimulată și ne-a răspuns fără să-și piardă sângele rece:

— Sunt imun la amenințări stupide. N-o s-o faceți. Am hemofilie și bucuria voastră ar fi de scurtă durată. Cât despre informații stoarse prin tortură, luați-vă gândul. Mi-aș pierde viața înainte să aflați mare lucru.

— Ești prea încrezător pentru gustul meu, barosane, i-am tăiat-o sec. Parcă nu erai bolnăvior pe când ne hăituiai pe insulă. Sper că nu vorbești doar ca să te auzi. Ce mai aștepți? Apoi i-am ordonat scurt: Treci la narațiune.

— Desigur. Sunt convins că ați remarcat ceva neobișnuit pe insulă.

— Bineînțeles. Jucăriile de pluș, m-am prins eu. Sunteți foarte bolnavi la căpulețe, din moment ce ați ales să le suspendați prin pomi doar ca să

trageți în ele.

66

Zeul de Sorin Nină

Maniacul, ca de obicei, vedea lucrurile diferit:

— Mie mi-au plăcut, deși un contact prelungit cu ele m-ar trimite înapoi la ospiciu. Era ca la un Crăciun în care Mosul, în loc de cadou, te ucide. Ati făcut bine că le-ați pus.

— Tocmai aia e problema. Nu le-am pus noi, ținu să precizeze Brad.

— Faci mișto? Nu putea să le pună altcineva. Insula e păzită de voi.

— Cu camere și senzori, cu arme și soldați. Nu poate pătrunde niciun intrus fără acordul nostru. Jucăriile au apărut, inexplicabil, în noaptea blackoutului. Am avut camere pe insulă. S-au materializat într-o fracțiune de secundă, exact când s-a instaurat blackoutul.

— Te doare mintea, bro... zise Bizonul, aiurit.

— E un fapt bizar și atât, am concluzionat eu.

— Nu e doar atât. E infinit mai mult, ne-a destăinuit Brad.

— O spui ca și cum ne-ar interesa subiectul, a mârâit Maniacul.

— N-are cum să nu vă pese, fiindcă vă afectează în mod direct. Ciudățenii și bizarerii se petrec pretutindeni. Planeta noastră se modifică în cel mai dubios mod cu putință.

— Bârfe! De unde știi?

— Avem aici mijloace de comunicare radio cu toată lumea, a precizat Brad, gesticulând. Oamenii impor-

tanti s-au grupat în jurul surselor de energie. O vreme, nimeni nu a fost în stare să-și explice cauza pentru care se întâmplă această pană de curent.

— Avem discuția asta?! Poate îți dau cu ceva în cap, s-a enervat Chiorul. A fost un EMP, știe oricine.

— Nu a fost niciun EMP, nu s-a lăsat șeful hidrocentralei, apoi a continuat: deși, într-un fel sau altul, am fost atacati.

— E plină lumea de rahat și tu, pârâtule, vrei să-l halești pe tot. Ești caraghios, zău așa. Doar nu insinuezi că am fi invadați de jucării de pluș caraghioase...

Brad avea însă răspunsurile la el.

— Nu! în alte părți au fost broaște, mopuri, dinozauri, mileuri, cadavre din cimitire, vedenii, chiar meteoriți. >

— Există vreun criteriu anume în urma căruia unii primesc broaște, alții meteoriți? Au făcut unii ceva, iar alții cu totul altceva? am întrebat nedumerit.

— Nu e nicio logică în repartiția belelelor, m-a descurajat Brad.

— N-ați descoperit-o voi, interveni Maniacul.

— Atunci ce e, și cine ne-a atacat? am revenit eu.

Brad se foi, pregătind o veste importantă.

— Până acum câteva zile opiniile erau împărțite. Acum, însă, lucrurile s-au clarificat.

— Dacă mi-o zici pe aia cu autodistrugerea prin poluare, te ucid, l-a prevenit Maniacul agasat.

— N-o zic.

— Rusii, albanezii sau chinezii, a sărit Buttface. Numai ei sunt mai bagabonți ca noi.

— Sunt total nevinovați în problema asta. Din cea de-a treia zi de cercetări am avut suspiciuni întemeiate că atacul nu are legătură cu vreun fenomen cunoscut. Ulterior, bănuielile noastre s-au confirmat. Cauza catastrofelor e un intrus. Si acesta nu e din lumea noastră.

— Felicitări! Ne atacă martienii, zici... l-am luat eu la bâză.

— Eu zic că e posibil, o dete Maniacul, convins.

— Nu spune de-astea, fiindcă am văzut de m-am plictisit filme aiuristice cu extraterestri isterici și cu foamea-n gât, sări Chiorul. Și atunci și acum am rămas cu senzația că cineva bătea câmpii!

— Nu bate nimeni niciun câmp! Este puțin probabil să fie alt motiv. Cu o zi înainte de blackout, un nor de praf cosmic ivit de niciunde a apărut în preajma Terrei. Fenomenul a fost confirmat de toate marile te- lescoape ale lumii. Apoi au căzut sateliții. Nu unul, ci toți cei care orbitau în jurul Pământului. Incidentul ne-a pregătit, cumva, pentru ce avea să urmeze. în momentul catastrofei, norul de praf căzuse deja pe sol.

Am făcut o față lungă.

— Ciudat! Din ce rațiuni nu s-a anuntat la știri?

[1] »

69

— Guvernele au considerat în unanimitate că panica stârnită ar aduce mai multe prejudicii

decât beneficii și au hotărât să pună batista pe țambal, în ciuda faptului că informația era substanțială. Poate a fost bine, poate nu. Nu mi-e clar. Dar mi-e foarte clar că entitatea venită din cosmos e mare pacoste căzută pe capul nostru.

— A venit să ne cucerească?

— Dacă acesta i-a fost scopul, înseamnă că a reușit. Suntem sub dominația ei. Dar nici măcar acest lucru nu ne e clar. E evident doar faptul că ne-a atacat esența civilizației, ne-a distrus viitorul, ne-a dat cu secole înapoi, deci nu poate fi prietena omenirii.

— Entitatea nu pare a fi în boii ei.

— Remarcabilă observația ta! Este una dintre ipotezele noastre de lucru principale. Nu știm dacă are conștiință. Dacă nu înțelege conceptul de bine și de rău, înseamnă că ne confruntăm cu o inteligență anormală, care habar nu are ce face și se poate juca sadic cu viețile noastre.

— Ce avem de făcut?

— O variantă ar fi să o lăsăm să-și facă de cap. Nu sunt vorbe goale. Poate se plictisește până la urmă și își vede de drum. Din nefericire, opțiunea mea, în ciuda argumentelor, nu are partizani, fiindcă nu putem anticipa până unde poate să ajungă și când s-ar decide să plece.

70

Zeul de Sorin Nină

— Normal! Se poate sătura de noi în câteva mii de ani, când omenirea se va fi transformat în oale și ulcele. Știm că pentru a fi dusă la bun sfârșit, schimbarea are nevoie de timp.

— Rămâne varianta acțiunii. Miza e mare. Anu-

mite voci susțin că dacă o înțelegem, ne-am putea folosi de ea.

— Dacă nu merge?

— Abia atunci trebuie să-i facem felul. Trebuie să o studiem mult și bine pentru a o anihila. Deocamdată facem eforturi să o contactăm și să ne târguim cu ea. Eu nu sunt deloc încântat de alegere.

— Slavă cerului că nu prea pare dispusă să ne dea atentie. 1

— Rămâne de văzut. Neoficial, vă spun că încercările de a stabili o legătură sunt în faza pionieratului.

— M-ai făcut fericit. Dacă o contactăm și ea ne va considera ostili?

— în această circumstanță, ne va nimici. Riscul ca, din dorința de a face bine, să sfârsim rău, este absolut real.

— I-ai avertizat pe deștepții ăia că există și altă variantă?

— Da, dar n-au vrut să mă asculte.

Veștile erau extrem de neliniștitoare, iar perspectivele păreau sumbre. L-am întrebat pe Brad, cu voce răgușită:

71

Zeul de Sorin Nină

— Ce avem de făcut?

Directorul hidrocentralei dădu din umeri, neajutorat.

— Ar trebui să ne pregătim pentru cele mai cumplite scenarii.

— Nu-1 putem mușca de fund cu ceva? vru să afle Bizonul.

— N-avem cum. Lucrăm în orb, dacă nu avem

nicio informație, opină Chiorul.

— Ba știm, totuși, ceva! Nu e mare lucru, dar e un început. Se hrănește cu curent electric. Ori de câte ori vine la hidrocentrală, se binedispune și ne cadorisește cu niște animăluțe de pluș.

— Poate fi domesticită așa?

— încercăm, dar dacă nu are puterea de a judeca, va fi teribil de greu.

— E ca și cum ai convinge un paramec să meargă pe bicicletă.

— Avem câteva experimente în derulare, a ținut să ne informeze Brad. Faptul că nu ne ucide în masă e un semn bun. Măcar putem câștiga timp, cât să lucreze savantii noștri. Trebuie să rezistăm si, când va fi mo- mentul, să luptăm cu disperare ca să-l anihilăm.

— în perioada vieții noastre? vru să știe Buttface.

— Poate. N-am nici cea mai vagă idee.

— Putem grăbi cumva procesul? Să-l dăm pe nemernic la iveală?

72

Zeul de Sorin Nină

— Nu merge așa. Nu suntem încă pregătiți. Am un plan pentru voi. Aveți încredere în mine?

— De niciun fel, bro. Ai vrut să ne lichidezi.

Mi-am pus mental întrebarea: Cu ce credea contele Brad de hidrocentrală că ne ajută datele lui? Eram mulțumiți dacă ne lăsa în zeama noastră, adică rămâneam senini și proști.

— Am vrut, dar e deja istorie antică. Nu mai contează. Ce-ar fi să stați aici? Am rămas fără mercenari, fiindcă ati eliberat câteva locuri, deci

aveți recoman- dări senzaționale.

— Salariul e atractiv? vru să știe Chiorul, materia- list ca întotdeauna.

— Absolut! Gândiți-vă, o să fiți în siguranță, o să aveți de toate, și în special ce-și dorește lumea, apă și curent. Practic, acest loc va fi sub controlul vostru, ne asigură Brad.

Mi-am trecut obosit mâna prin păr.

Propunerea era de nerefuzat. După atâta umblat și pac-pac din pușcoace, aveam nevoie de o schimbare radicală în viețile noastre, gen odihnă, desfrâu și opulență, așa că Brad trebuia iertat, cel puțin pentru moment. Am cloncănit spre Arhangheli:

— Nu sună rău.

— Deloc! mi-au răspuns toți ca unul, rânjind, gând la gând cu bucurie.

73
Paradisul ca o hidrocentrală

— Plecăm sau ce?

— Azi, nu!

— Bun! Asa ziceam si eu... zicea Bizonul, luminându-se.

Rebelul din mine (vocea aceea enervantă, care mă certa atunci când săream gardul, adică des) zăcea pe-o parte, horcăind ghiftuit cu izmenele-n cap. Se brân- zise de atâta stat. II țineam mai mult beat pentru ca eu și slugoiul din mine să nu fim stresați de voci nemulțumite. >

— Ți-am urmărit progresul, întru schimbarea ta ca om, îmi spusese într-un moment de luciditate, zilele trecute.

— Si? Cum stau? am muscat ca un idiot. » ,

— Constant zero, a ținut să-mi precizeze vocea, cu cinism.

— Beși d-aici! Ai ceva cu mine, jur. Eu simt că am făcut progrese vizibile.

— Ai fost un pitic laș, asasin și frustrat, ai ajuns un pitic laș, asasin și frustrat, a specificat vocea, apoi a trecut cu tupeu la concluzie: Ești o cauză pierdută.

74

Zeul de Sorin Nină

Despre locul în care ajunseserăm, ce să vă narez? închipuiți-vă o stațiune de vis: nisip fin, palmieri, plajă întesată de bikini și de domnișoare cumsecade dispuse să și-i scoată. Gata? Ați fixat-o bine? Bravo! Acum, că v-ați relaxat, uitați tot... ați pus botul la vră- jeală! în lipsă de așa ceva, peisajul industrial, plin de betoane cenușii, garnisite cu fier corodat de rugină, pe care îl populam, ne devenise familiar. Pentru alții, mixul ăsta n-ar fi fost decât o pâmaie nenorocită, potrivită doar pentru cei ce vor să-și pună capăt zilelor. Nu și pentru noi. Ne simțeam într-un fel ca acasă, unde atunci când nu trăgeam în dușmani reali sau închipuiți, ciufuleam cu drag bărzoiul.

— Azi noapte am visat că împușcasem vreo trei hui- dume tupeiste. Cerul era albastru, iar iarba avea un verde crud, stropit la greu cu roșu de la sângele păcălirilor. Atunci a apărut dintr-un boschet o zână, bu- noacă foc. Mi-a zis că e mulțumită de crimele mele si 9 9 că pot să-mi pun o dorință. Și-a pierdut imediat țoalele, apoi mi-am dat seama că m-a luat valul. Trebuia să-i cer ochiul înapoi sau să dispară Zeul de Praf, dar m-a luat din scurt și n-am apucat să

mă concentrez. Știu c-am fost bulangiu, dar m-am trezit râzând fericit ca un copil, ne spusese Chiorul cu o zi înainte.

Ne-am sensibilizat și am suspinat melancolici.

Teoretic, eu nu sunt atârnător. Practic, trecusem în aceeași tabără cu nemernicul de Brad, ceea ce contra-

zice flagrant prima propoziție, dar viața e complexă, căca-m-aș pe ea.

Intram în a treia lună de când eu si acolitii mei ne > *

făceam veacul în mediu controlat (printre betoane), trăind pe spinarea celor de la hidrocentrala unde fuseserăm rațe-terminatoare. Conducerea nu precupețea niciun efort ca să ne genereze o stare bună, asimilabilă pe alocuri cu fericirea. Nu puteam face chiar orice ne trecea prin cap, dar era grozav. Traiul era simplu, de înțeles. Aranjamentul funcționa, iar gașca Arhanghelilor grohăia de mulțumire, ca scroafili-n rahatul din cocini. După prea multă alergătură, în prea multe locuri, cu prea multe necazuri, în sfârșit bănănăiam, plictisindu-ne intens, cum o fac babalâcii pe holurile de spital. Asta ne dădea o stare bună-rău.

Cum le sucește viața asta infectă pe toate...

Ieri eram haimanale aflate în atenția poliției, azi devenisem organe, gen organe de ordine. Lucram pe post de gabori particulari, la paza stabilimentului. Aveam mână liberă să facem orice ce doream, exceptând scandaluri si omucideri, ceea ce era frustrant, aceste in- fracțiuni fiind

chiar temelia filosof iei noastre de viată.

Decăzusem până la stadiul cel mai de jos, adică ăla în care răspunzi la salut și folosești săptămânal hârtia igienică. în condițiile descrise, frecam ca atare menta non-stop, fiindcă eram într-un loc sigur, sau cel puțin, în prostia patologică ce ne caracteriza, așa credeam.

76

Zeul de praf Sorin Nină

Lucrurile funcționau ca înainte de blackout aici, mână cerească pentru putorile din noi, pentru că în materie de alifii de lume veche eram doctori docenți. ♦

Adaptarea la noile-vechi condiții a durat fix o clipă, și-n secunda următoare am devenit prizonierii como- dităților noastre.

Fără să-mi dau aere, eram ca în stațiunile fandosite pentru pensionari bogați și băsinoși. Aveam frigidere în camere, umplute în permanență cu bunătăți de o femeie cumsecade. Lux, nenică!

Cu liderul Brad, un tocilar cu suflet de canalie, mă înțelegeam de la perfect în sus. Aveam o comuniune de idei, spaime și principii de viață. Ca și mine, omul avea o constituție fragilă și poate din acest motiv îi plăcea (ca și mie) să se înconjoare de țipi puternici. De aici provenea atașamentul. Noi reprezentam acum pentru el prototipul învingătorului. Avea încredere deplină în Arhangheli, știind că se poate baza pe gașcă pentru orice fel de trebușoară, dar mai ales pentru murdării.

Relația mi-a prins bine, pentru că, folosindu-mi din plin influența, i-am convins pe cei din conducere să accepte două linii exterioare de

coloniști, care au întemeiat o comunitate adiacentă puternică.

I-am explicat barosanului că nu-i panică dacă noi- veniții o ard creștinește primprejurul unității. Au cârâit niște voci din conducere că ce ne trebuie să stăm

cu persoane necunoscute în bătătură, dar s-au liniștit toți când au aflat că nu trebuia să-i suporte înăuntru. Nu treceau niciodată de gardul electrificat, dar primeau zilnic de la noi apă, de-ale gurii, arme și muniție. în contrapartidă, nu lăsau pe nimeni să se apropie de garduri fără aprobarea noastră. Accesul în incintă se făcea numai prin puncte de control, unde totul era verificat la piele, ca să nu avem surprize. Mă refer la cetățeni drăguți cu bombițe vârâte-n fundulețe și alte trăznăi de-ți stă mintea-n loc, ce puteau de la o poștă a sabotaj. în acest fel, toată lumea avea de câștigat, iar eu mă puteam mândri în fața conștiinței mele cu o faptă bună.

Doamne-doamne, dacă ești pe fază și nu deranjez, rogu-te, pune-mi și mie o biluță albă în coșul gol-goluț de fapte creștinești, poate mai compensez din porcării.

Merge, Doamne, una bună la 37 rele? Care-i cursul? într-una dintre zilele binecuvântate petrecute împreună cu frații Arhangheli, eram în barul din interior, unde ne chercheleam adeseori și adormeam cu- minței cu căpățânile pe mese. Se difuza o muzică sincopată, de stat nervos, iar noi haleam rahaturi și ne beam mințile cu diverse spirtoase cu nume pompoase, când am întâlnit-o

pe ea, răspândind raze din locul unde se exprimau artistic un pâlc substanțial de fufe penale.

Nu știu de unde a apărut, că n-o văzusem primprejur. Un miros cunoscut mi s-a lipit de nări, apoi a co-

borât spre zona inghinală. L-am recunoscut imediat, așa cum un lup simte oaia de departe. Era aroma in- confundabilă de păsărică dușată.

Femeie de femeie, vărule. Jurai că e o zână cu buci de femeie de serviciu.

— Muierea de pe ring e pentru tine, Big Boss, mi-a recomandat Buttface, uitându-se fix la ringul de dans, îți recomand să-i propui un aranjament ce include menaj complet.

— Dacă Dumnezeu ar avea craci ca ăștia, as tine » ' » » toate posturile ca un fanatic religios, a dat în extaz mistic Chiorul.

— E impardonabil ceea ce dai pe gură și-ar trebui să te căiești, boule! Pe de altă parte, are și meclă, parașuta, păru fermecat Maniacul.

— Și crăcii? vru Chiorul o a doua părere.

— N-am nici cea mai vagă idee, bro. Privirea mi s-a blocat la țâțele alea agresive, dotate cu sfârcuri exagerate, ce o să-i sfâșie tricoul în următoarele cinci bă- lămbăneli. N-am idee cum stati voi, dar mie mi s-a sculat părul în cerul gurii. Toate adunate, îmi dau un sentiment profund de insecuritate și n-am tăria de caracter să merg mai departe. Mi-ar plăcea s-o împăiez și s-o vâr într-o dioramă pornografică la care lucrez mental.

— Du-te, Little Boss, miscă-ti fundul ăla mare si cu- lege poama, că alta ca ea nu pupi, m-a îmboldit Bizonul. Renunți la frecții și-o mai uiți pe

Jane.

Așa, copilașii mei, mă băgați la înaintare? Ce era să fac? Trebuia să dau proba de playboy, să biruiesc sau să mă fac de cacao. Mă simțeam un piculeț presat. Un timp i-am studiat, abținându-mă de la orice fel de reacție. Când băgăcioșii pregăteau mișto urile la adresa subsemnatului, am inspirat profund, am țocăit din buze, apoi m-am ridicat.

Pentru cei ce-si umezesc scutecelul în fata vreunei > »
bagaboante tari, luați de-aici: mi-am dat, în pana mea, drumul la magie. Am mers bâțâit și fără niciun fel de complexe spre superfemeia recomandată călduros de amicii mei. Lipsa mea de inhibiții avea o logică clară. Cine ar fi putut refuza un pitic bărbos și crăcănat, dar îmbrăcat în piele și mirosind a bărbat adevărat (a oaie).

Crăcoasa m-a sesizat instantaneu în înaintare. In scopul unei bune cunoașteri, numita și-a supt un deget, cu limba la vedere, ca să înțeleagă toți meltenii că e hărăzită în ceea ce face, apoi a unduit energic din șolduri, zâmbindu-mi apetisant.

Pfuuuu, asa stă carevasăzică socoteala. Am schitat rupându-mă în figuri câțiva pași de dans a la Michael Jackson, ca să-i demonstrez domnișoarei obscene că știu chestii-socoteli si nu mă-ncurc la mers de la un deșt » » » supt în regim de viteză, cu forță și precizie.

Ajuns la ea, am întins o mână, pe care a prins-o ca o cățea dresată. Am priceput instant că m-ar fi halit cu fulgi cu tot. Mi-a plăcut reacția superfemeii, iar tova-

rășii din bandă au ovaționat pofticioși, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. Apoi (spre rușinea lor), după câteva clipite s-au blocat ca niște ghiorlani într-un magazin de cravate.

De ce le-a stat mintea-n loc? o să mă întrebați tâtâind

> * *

de curiozitate.

Fiindcă nu m-am coborât la nivelul ei. Nu era stilul meu. Prin urmare, i-am pigulit mâna gagicii și am dat-o ferm la o parte, apoi, în huiduielile zăpăcitoare ce veneau rezidual dinspre ai mei, dublate de un zgomot grațios de sticle sparte, am mers dezinvolt, depășind fundul parașutei de cinci stele, mai departe, spre munții cei mari, unde văzusem pe cineva demn cu adevărat de interes.

O pitică frumușică foc, de-un metru și-un șnițel, adică mai scundă decât mine (ei da, există), m-a luat în brațe, hohotind fericită, sperând să fie aleasa. I-am frânt inima după ce i-am prins cu o mânuță fața îngustă de mangustă și-am dat-o la o parte dintr-un brânci genial, fiindcă, în caz că nu se știe încă, urăsc piticii.

Din colțul vesel am perceput vocea Maniacului, care mă făcea animal și specifica faptul c-aș fi ratat oportunitatea vieții, cu o mică mostră de înțelepciune populară, o năsărâmbă ce făcea o conexiune sordidă între rahat și gustul omului, m-a făcut să grăbesc pasul.

Fără grabă, am ajuns la punctul final al deplasării: o păpușică nesofisticată din categoria țărănet-tineret- speranțe. Păsărică, mică și grăsună (nota 2 din 10), cu

picioare de dormeză, era delicios de șleampătă și decorată cu țâțoane pe cât de mari, pe atât de fleșcăite. Pentru cei ce au făcut ochi mari si ușor bovini de mi- »
rare, a venit clipa marii revelații. Eh, sper că au înțeles: ador nasoalele, cu precădere când au un mic și cochet început de obezitate. Astea-s genul de fete care mă răscolesc si scot ce-i mai bun din mine. »

Uite-așa mi-am construit cu noua parteneră o relație trainică, bazată neprecupețit pe minciună, sex neprotejat și bătăi non-violente la funduleț.

în beneficiul ei pot să spun că nu purta niciodată chiloți, ceea ce simplifica anumite socoteli, fiindcă avântul lui Jim, bidiviul meu, trecea rapid ca o adiere. La sfeclă se strica grav șmecheria și ca să meargă treaba unsă, la cererea mea, fătuca m-a tratat mai mult cu spatele ei alburiu și moale, ce aducea cu o șuncă fiartă. N-am apucat niciodată să-i spun că semăna unu la unu cu o focă în călduri si că emana un miros subtil de »
pește proaspăt.

în concluzie: când o adevărată oportunitate de carieră (gen o vacanță prelungită, la all inclusive, cu WC nelimitat și bideu bonus) vi se lățește pe nepusă masă în față, nu ezitați, spuneți din tot sufletul vostru micuț si meschin, un mare si entuziast DA.

O *să se ridice dintre voi răuvoitori dispuși să-mi bage, cu voci de chivuțe nevricoase, strâmbe grețoase de genul: mă*

așteptam la altceva de la voi, Arhangheli puturoși. înainte vă bâțâiați prin peisaj, ucideați una-alta. Așa eram și noi fericiți, în nemernicia noastră. Acu' stați ca niște bovine în glod și tot ce faceți e să vă umflați în buci. Ați renunțat la haiducie și la libertatea voastră pentru un kil de cărniță congelată și pentru pezevenchiul de Chuck Norris?

Hei, despre ce vorbim noi aici?

Jurați cu mâna pe ce aveți drag că n-ați fi făcut la fel?

Cine a zis nu are probleme grave la mansardă (fără supărare), iar medicamentele nu îl pot ajuta! Aș vrea să subliniez și pe această cale că noi aveam de gând să rămânem cât ne-or suporta jagardelele astea. Dacă o țineți una și bună cu hoinăreala, dispăreți, că n-am cu cine discuta!

în rest, era grozav. Ne matoleam zilnic și ne menajam cât puteam. Nu ne spunea nimeni nici dă-te încolo. Fără frământări existențiale, nedumeriri sau gânduri subversive, cu haleală berechet, ne îngrășasem ca purceii de lapte. Să fie pentru că ne uitam toată ziua la filme cu Chuck Norris? Poate, am auzit că are acest efect. Cu dușurile nu exageram, fiindcă în suflet rămăsesem niște Arhangheli nespălați.

Cam asta era noua noastră viziune despre paradis, dar încântarea a fost de scurtă durată. Nenorocirea ne pândea și, într-un fel sau altul, noi eram tot cu pantalonii în vine...

Kitty

Cum vezi tu America, Bizonule?

Ca pe-o femeie frumoasă, așa cum sunt eu, sau ceva.

E drept, plină de venerice, tot ca mine, gen...

Dar proastă și țărănită, așa cum eu n-aș putea fi niciodată, dragule.

O hârcă e o babă urâtă și rea.

Noi, în gașca Arhanghelii Haosului, n-am avut niciodată babe, din motive de incompatibilitate, până într-o sfântă zi de joi...

Atunci, Chiorul, care dăduse în patima trasului de fiare, a trecut pe lângă o babă ce lovea anemic un sac de box rablagit. Cu fața ridată și ochelari legați cu elastic de cap, părea genul de bătrânică pe care fie o ajuți cu răbdare să treacă strada, fie îi șmanglești portofelul cu drag. S-a uitat cu milă la femeia depășită de situație si i-a vorbit tare, ca unei surde:

— Mamaie, cercul de împletituri pe sticlă e la etaj... Roagă vreun om de bine să te ajute și într-o oră sau două, cu ajutorul lui Dumnezeu, ajungi.

84

Zeul de praf Sorin Nină

Baba nu i-a răspuns, ci a continuat în legea ei să se pătimească în mod caraghios cu sacul.

Un tip din apropiere s-a pus pe bășcălie:

— Te fabrică. Fereste-te de Hârcă, dacă tii la dantură.

— Auzi ce zice câmatul ăla, soro. Că ești periculoasă... s-a amuzat Chiorul.

Baba, care continua să frece sacul, s-a oprit cât să-și miroasă o subțioară încreștită și păroasă, apoi i-a băgat Chiorului, cu voce groasă de fumător înrăit:

— Știe ce spune, blegul.

— Jură-te!

— Mă jur pe ochiul tău de cauciuc, de mușama sau ce-o fi...

— Atunci, de ce dai atât de aiurea în sac?

— Fiindcă mie-mi place să caftesc prostănaci ca tine. Oameni în putere, smardoi. De saci mi-e milă, că au și ei suflet, i-a tăiat-o baba, rânjind fioros, cu proteza la vedere.

Auzind o asemenea aroganță, Chiorului i s-a făcut chef s-o bage în spital pe Hârcă, ceea ce era perfect explicabil la un nemernic de teapa lui. In consecință, a tentat-o cu bunătate jucată:

— Facem o rundă cu mânuși, pe-o bere, păsărică?

— Nu! Miza e prea mică. Eu nu mă bat cu niciun fel de protecție, iar tu, puișor, ești prea plăpând pentru loviturile mele, zise Hârca disprețuitor, după ce-1 exa- mină preț de o secundă. Caută-mă prin altă parte cu

ochișorul ăla bun. Poate că, în simplitatea ta, nu prea pricepi ce-ți gavaresc, dar crede-mă, îți fac o mare favoare.

— Mă risc, râse Chiorul detașat, apoi puse pe cineva să ne cheme, pentru distracție și spectacol.

Când am ajuns, cei doi tocmai intraseră în ring.

Jocul avea să se desfășoare fără reguli, ca pe stradă, între golani.

Ar putea oricine să spună că suntem niște huidume insensibile și lipsite de respect față de martalogi, și-ar avea dreptate. Să cafteşti babe, ni se părea o chestie drăguță, și chiar indicată pentru sezonul de toamnă. Copiii din noi s-au bucurat. Ne-am adus aminte de casă si de căldura sărbătorilor, momente binecuvân- tate în care tații ori bunicii noștri, pe fond de pileală, ne frăgezeau bunicele cu pumnii și curelele. Doar Bizonul a avut ceva de comentat.

— E inuman, măcelarule. Las-o în pace, ca să n-avem necazuri, i-a urlat el.

N-a fost cu putință. L-am citit. Ticălosul dorea vărsare de sânge. Nimeni n-ar fi putut să-l întoarcă.

— Fă-ne mândri! am simtit nevoia să-1 stimulez.

— Lupți pentru noi toți, i-a spus cu emoție vie Maniacul.

După ce a făcut câteva mișcări atipice de stretching, Hârca și-a scos tricoul cu mâneci lungi și a rămas în bustieră. Era Hell Angel, sau într-acolo trimiteau ta-

tuajele care o acopereau. Treaba nu ne-a atins. Vorbeam de-o martaloagă trecută de 65.

Povestea luptei nu e cine știe ce. A fost cel mai scurt meci pe care l-am văzut. Rușinos!

Boul n-a fost capabil să se concentreze. Cu mișcări de shaolin constipat, s-a apropiat de babomiță, făcân- du-i semne caraghioase să-l lovească, ceea ce, cu voia Sfintei Filofteia, s-a și întâmplat. Hârca i-a aplicat o directă de dreapta

de i-a căzut tencuiala, continuată cu croșeu de stânga, șut temeinic în rotulă, upercut, apoi a urmat punctul culminant, când, din cădere, Chiorul și-a furat un genunchi zdravăn fix în meclă, ce l-a dus direct în lumea viselor. Venisem să râdem și eram pe cale să jelim. Bătaia durase fix opt secunde. Pe podeaua ringului se relaxau dulce, alături de băiatul nostru, si vreo trei dinți, tot de-ai lui, ca să tin o evidență aproximativă.

Buttface s-a apropiat de trupul Chiorului și i-a șoptit duios, convins că acesta îl asculta cu atenție:

— Te-am învătat să nu te mai confrunți niciodată de , »
unul singur cu sexul slab? Ești tomnatic, iar femeile sunt o specie necunoscută și foarte periculoasă.

Un tip s-a băgat în seamă:

— I-am zis că rămâne fără dinți dacă se smardo- ieste cu Hârca, dar l-a mâncat în fund si nu m-a crezut.

— L-a făcut din varice, a apreciat Maniacul foarte încântat. E bună-rău puștoaica pe lovituri de craci.

87

Zeul de Sorin Nină

Sper că i-a rupt și maxilarul, poate mai tace. Păcat că nu i-a făcut felul, a continuat el cu o notă de regret.

Cu admirație excitată, i-a propus Hârcii:

— Surioară, dacă vrei trei copii dementi, apelează la mine și te rezolv.

— N-ai duce bine sarcina, i-a rânjit Hârca, apoi l-a plesnit libidinos pe Maniac peste fese, de s-a

roșit bietul gospodar. îi stătea bine. Nu-1 mai văzusem vreodată fâstâcit.

Intre timp, Chiorul a făcut ochi cât să ceară, cu voce mică, celor din împrejurimi:

— Hai să nu mai spunem la nimeni ce s-a întâmplat aici. Serios, poate rămâne secretul nostru? apoi a leșinat la loc.

Cuprins de respect, m-am apropiat de babomiță:

— Ești Hell Angel? Apoi am dres-o: Nu că mi-ar păsa...

— Am fost, dar după o cură balneară la mititica, mi-a trecut ca prin minune, mi-a răspuns zâmbind subțire.

— Sunt atât de-ai dracului cum se spune? am vrut să știu.

Și-a scărpinat un sân, melancolică.

— Nu te lua după vorbe. Sunt de zece ori mai răi. Apoi mi-a servit-o fără grețuri matinale: Spune-mi, n-ai vrea să te bați cu mine? N-am apucat să mă încălzesc si, sincer vorbind, de când mă știu am vrut să maltra- tez un pitic.

88

Zeul de Sorin Nină

M-am uitat la ea ca râma la bordură. Nu glumea, așa că am suspinat.

— Ca toată lumea, i-am replicat cu o privire tristă, de victimă. Mă văd nevoit să te refuz. Ești o babetă rea și degenerată, ceea ce e destul de fascinant pentru mine. Prefer să bem o bere proastă și să povestim de vremurile în care erai fată mare.

— Merge și-așa, c-am fost o fată foarte mare, dar o dau eu, dacă reușești să mă strecori. Am de

încasat zece cartoane de la Chior.

— Ai probleme cu cei de-acolo?

— O mică interdicție, de la petrecerea de pensionare.

— Aha! A fost cu peripeții...

— Ei au susținut că da, dar în ciuda unui mic scandal general, după numai trei luni au refăcut barul.

— De la ce v-ati luat?

— Un jegos n-a acceptat că l-am bătut la skanden- berg. Restul e istorie.

Am mers împreună acolo. Hârca ne-a povestit tot soiul de nebunii, până în zori, apoi am rămas nedes- părțiți.

Simțea ca noi, vorbea ca noi, avea nebunia noastră și gândea ca noi, numai că bine. Era singurul om din lume căruia i-as fi cedat șefia frăției de bunăvoie. Parcă , » »
ne știam dintotdeauna. Regretam doar că providența ne întâlnise mai târziu decât am fi vrut.

89

Zeul de Sorin Nină

Intrase pentru vreo 20 de anișori la pâmaie, cu ocazia executării rapide a unui sifon infiltrat în grup. Nu ne-a plăcut deloc treaba cu execuția. Stop! Cugetam că nu poți să faci așa ceva, nu-i uman. Nu fără câteva ședințe de tortură care să-l frăgezească pe sifonar.

Pe acolo, cum se procedează, făcuse ceva școală, ca să mai scape din celulă.

Lăsând la o parte sentimentalismele, după eliberarea pentru bună purtare, Kitty n-a revenit la Hell Angels. A fost angajată la hidrocentrală, unde au ținut-o și după pensionare, pe un salariu

baban, fiindcă era foarte pricepută în meseria ei, ce ținea de hidraulică.

Când ne-am cărat din bar, nimeni nu-i spunea băbuței Hârca, cum o știa lumea, ci Kitty, cum îi ziceau pe vremuri bikerii ei. Am condus-o cu toții până la cameră, pentru că nu ne lăsa inima să ne despărțim. Ușa nu era închisă cu cheia, datorită lui Otto, rottweilerul ei.

Ne-a explicat cu sinceritate dezarmantă că Otto nu e numai un prieten, ci și un amant desăvârșit. M-am bucurat pentru ei, fiindcă dragostea e mai presus de orice. Nu-i asa?... >

N-am niciun respect pentru javre, am și călcat câteva cu motocicleta, nu câte mi-as fi dorit. Dar Otto nu era un câine, era om.

Patrupedul a atins-o pe Kitty cu botul lui umed, apoi m-a luat în brațe, apăsându-și delicat lăbuțele, grijuliu să nu mă răstoarne, mi-a plâns ca unui prieten

90

regăsit și mi-a lins cu dragoste fața până am plecat. Mă făcusem cu încă un prieten adevărat.

Kitty ne-a prezentat pe rând, iar câinele, fără să mă slăbească din îmbrățișare, a scos pentru fiecare dintre noi câte un sunet distinct. Culmea e că, de îndată ce vedea pe câte unul dintre noi, scotea exact același sunet cu care ne botezase prima oară în limba lui câinească.

Zeul de praf

într-o zi, Maniacul mi-a mărturisit:

— Aș vrea să pot salva lumea printr-o simplă apăsare de buton. M-aș apropia de el, dar nu l-aș declanșa, apoi aș întreba în vânt: Voi, ticăloșilor, de ce nu m-ați salvat pe mine?

Lucrurile mergeau bine. Aici, monstrul inform și omenirea diformă interacționau, gata oricând să distrugă echilibrul precar ce ne asigura supraviețuirea. Ascunși în fortăreața noastră protejată de apă, hrăneam regulat jigodia, sau ce-o fi fost creatura extraterestră plină de praf cosmic, iar ea venea ascultătoare, ca vaca la staul. în momentele în care se hrănea, luminițe neliniștitoare de diverse culori începeau să clipească, aparatele din camera de control scoteau sunete chinuite ce indicau un transfer de energie uriaș, apoi ne răsplătea, din motive neclare, cu cohorte de jucării hidoase ce se-nmulțeau ca păduchii în copacii insulei.

Să le fi văzut cum se bălăbăneau pe crengi...

Exceptând acest gest, creatura nu se sinchisea de amărâtii care o hrăneau, de noi. Oamenii se obișnui-

seră însă cu prezența acesteia și cu jucăriile oferite drept recompensă. Le catalogaseră drept un moft copilăresc al unei ființe retardate. Ce mare lucru, râdeau ei? Până de curând le puteai găsi în magazine și nu te agitai, se mirau patetic.

In timpul liber, cei mai mulți, atrași ca de un magnet, se plimbau pe sub copacii decorați cu plușuri, alături de copiii lor care se întorceau în camere cu brațele încărcate cu maimuțoi.

Doar eu, Maniacul si Otto evitam cu obstinație zona, în mod normal as fi recomandat tuturor cetățenilor să ia neliniștile Maniacului cu mare luare aminte, dar în cazul de fată aveam aceeași viziune, asa că... ce să zic? Ciudătel, nu? Poate că, în definitiv, eu si cu el nu eram atât de diferiți și puteam ajunge mână în mână la același ospiciu.

Ceilați băieți nu-și prindeau mintea cu spaime și frustrări. Nu le păsa. în condițiile astea erau foarte încântați de deliciile unei plimbări pe insulă.

Apăruse pe lume din refuzul încăpățânat a câtorva particule de praf cosmic de forma unor corpuri cerești. Prin comportamentul lor, acestea stabiliseră o nouă lege în univers, menită să-i mărească complexitatea. Dar el nu știa istoria devenirii lui și nici nu-l interesa. S-a pomenit existând fără motiv, din nimic, exact ca universul cunoscut. Apoi i s-a făcut foame și a trebuit să călătorească în căutarea hranei. în peregrinări a învățat prețul existenței și pe-

ricolele de care trebuia să se ferească, și acestea nu erau puține.

Găurile negre îi dădeau o stare de sfârșeală, amenin- țându-i existența. Când se lăsa în voia gravitației nemaipomenite emise de acestea, trăia o stare asemănătoare fericirii. Nu era orice

fericire ci a sclavului înlănțuit, fără putință de a-și decide soarta, dar cu sentimentul de apartenență la ceva superior. De câteva ori riscase să fie absorbit de forța inimaginabilă cu care găurile negre își capturau materia.

Stelele neutronice erau mai accesibile, dar si ele îl domi- nau. De ce îi plăcea să fie dominat? Pentru că era prea liber și nu știa ce să facă cu libertatea lui.

Ca un nomad, venea într-un loc ca să aibă de unde să plece. Plictisit de călătorie, era totodată dependent de ea. Iubea viața în toate formele ei, dar o distrugea instinctual oriunde o întâlnea.

Ceea ce nu știa și nici nu-l afecta pe P, era faptul de necontestat că avea forța unei grămezi de zei și inteligența unui ameobe. Făcea lucruri minunate sau odioase din reflex (ca defecarea ori respirația) și nu stătea în loc de ele, chinuit de aspecte morale sau etice.

Experimentele suspecte ce-l vizau, din superlaboratorul cunoscut sub numele de Acceleratorul de particule Large Hadron Collider (LHC) al Organizației Europene pentru Cercetare Nucleară (CERN), situat între Munții Alpi și Munții Jura, lângă Geneva, nu i-au trezit suspiciuni, nu l-au trimis cu gândul la ceva anume (pentru că nu avea cu

ce raționa), determinându-l să creeze un plan elaborat de ripostă, dar nu i-au plăcut. Deloc.

A simțit durere și o senzație acută de disconfort.

Resimțea suferința, dar era înzestrat cu o

memorie de scurtă durată, prin urmare nu avea cum să-și reamintească cum reușise în trecut să scape.

Așa se face că, dezamăgit de întâmplare, reacționase imediat din reflex, cum o făcuse întotdeauna.

95

Demonstrație de forță 9 [9]

Nu uita! Dacă, prin absurd, niște obiecte casnice inofensive se mișcă fără motiv în incinta unei clădiri, e un moment ideal să te îngrijorezi. Fie te-ai dus cu capul, fie halucinezi de la droguri,

fie problema este îmbulinată grav. Vei fi tentată s-o iei duios pe panta tragediei.

Nasol! Năpasta te împresoară. Nu sta, soro, fă ceva!

Pune mâna pe-un satâr, apoi smardește-te până crăpi eroic (în caz că te-ncearcă neghiobia agresivă). Altfel, fugi fără să privești înapoi și poate (ce e sigur azi?...), poate scapi.

In fine, dacă mori, să nu mă-njuri!

Era fix miezul zilei, la ora dedicată de obicei somnului de frumusețe, când dumicam plini de haleală gătită (tocătură) și de gaze de digestie. Cucăiam, visând o paranghelie normală cu bătaie, gloanțe și sex, așa că vacarmul ce a izbucnit pe holurile clădirii unde eram cazați m-a cam deranjat. Chiaun, am ieșit să dau și eu un pumn cuiva, și-am văzut pe angajații hidrocentralei fugind panicați care-ncotro, izbindu-se, dân- du-se cap în cap.

96

Zeul de praf Sorin Nină

M-am reunit de urgență cu frații și am gonit spre cabinetul directoral.

— Ce-i cu bezmeticii aștia?

— Nu-i băga în seamă. Se fâțâie inutil, ca bășina-n pantaloni. Dacă ar fi cu adevărat șmecheri, ar fugi urlând, fără să privească înapoi, m-a informat Stan.

— Unde?

— Cât mai departe de-aici, unde-or vedea cu ochii.

Omul era agitat, așa că l-am întrebat decent și înțelegător:

— Nu e cam drastic? Din ce cauză?

Mi-a răspuns cu un tremur în glas:

— Moartea e pe-aproape. E un lucru de netăgăduit.

Ambiguitatea răspunsului și trimiterea la neființă m-a cam tulburat. A trebuit să insist ca să înțeleg ce se petrece, în ideea că eu și Arhanghelii n-avem stofă de eroi morți, ci mai degrabă de lași vii (dacă am lăsat altă impresie, înseamnă că trebuie să recitiți totul de la copertă sau poate renunțați, că vă stricați ochii).

— Brad, dacă a intervenit ceva, ar fi bine să ne spui.

— Ești gravid cumva, dragule? Că pari cam balonat, a vrut să știe, fals îngrijorat, Bizonul.

S-a chiorât la noi cu o expresie bizară întipărită pe față.

— Azi s-a întâmplat... Am primit un mail de la ai noștri. Contactul s-a produs. Entitatea știe că existăm.

L-am citit si m-am cutremurat.

>

97

— Nu-mi place căutătura ta. îmi ascunzi ceva, dar fără talent. Uiți că-s curvă bătrână, unsă cu toate aii- fiile. Au fost ceva incidente?

Brad ne-a privit cu gravitate, apoi ne-a mărturisit:

— Domnilor, nu pot să vă mint că totul e bine și la vară cald. Din păcate, contactul n-a avut nici pe departe efectul scontat. După această nefericită eroare au urmat evenimente groaznice. A pornit să se plimbe agitat. La scurt timp după contact am

rămas fără două centrale nucleare, din cele mari.

— Ne-a cunoscut și nu i-am plăcut. Au bubuit?

— Da! încă vreo trei se află dincolo de pragul de alarmă, dar evenimentele sunt în desfășurare, iar am- ploarea dezastrului o vom afla abia mâine.

— O să ne-o pună cu temei, până ajungem tăieței, o dete Chiorul în poezie.

— Sfârșitul a început, proroci Maniacul cu stropi, pe când ronțăia un biscuit bun-bun, pentru cățel.

— De acord, e și părerea mea, a admis Brad. Am enervat pe cineva imprevizibil, care trebuia lăsat în pace. Concluzionă sâcâit: apele sunt tulburi. Sincer, habar n-am ce va fi, dar după succesiunea evenimentelor, am toate motivele să cred că această confruntare va escalada si restul unităților nucleare vor fi atacate.

J

Apoi... Urmăm.

— Am dat de dracu! a opinat palid Bizonul.

— Praful vrea să ne radă, i-a tinut isonul Buttface.

98

Zeul de praf Sorin Nină

Nici luminile mele interioare de alarmă n-au stat degeaba. Au clipit ca nebunele a primejdie iminentă. Am decis instant, pentru toți:

— Gata! Șandramaua se va prăbuși. Pregătiți-vă bagajele. O s-o roim urgent, dacă ne dăm seama că nu-i de glumă. Brad, poți veni cu noi, avem un motor în plus, rămas de la bietul Butch.

— Eu nu plec niciunde, se opuse calm Brad.

— Vrei să te car în cârcă? Uită, sunt prea mic pentru asta! Dar reține: stai, mori... - am punctat, pentru a-i clarifica șefului ce-1 așteaptă.

Din clipa instalării, fusese băiat fin și avusese grijă să ne fie bine, prin urmare îl consideram unul de-al nostru.

— E drept, Little Boss, creatura e imprevizibilă.

— Cinstit vorbind, e de-a dreptul ucigașă.

— Recunosc că am un optimism ponderat în privința șanselor noastre de supraviețuire, nu doresc să mă salvez în altă parte. Viața mea e strict legată de centrală. Fără ea, n-am niciun rost.

— Lasă patetismele! i-am tăiat-o.

Brad s-a ușchit, să vadă pe cine se poate baza. A luat temperatura rapid. Toți deveniseră agitați. Se putea citi în comportamentul lor că doreau să supraviețuiască, nu să lupte. Majoritatea a șters-o fără ca măcar să-și ia posesiunile cu ei. Intr-o oră am rămas fără jumătate din personal.

99

Zeul de Sorin Nină

Era într-o joi când feeria s-a transformat în coșmar.

Ființa a învăluit hidrocentrala, dar nu s-a comportat ca de obicei. S-a întâmplat o puzderie de ciudățenii, într-o succesiune profund neliniștitoare. Aerul a stat pe loc într-o imobilitate totală, apoi s-a lăsat o ceață deasă, galben-verzuie, ce dădea o umezeală nesănătoasă. Urechile ni s-au înfundat, apoi ne-au țiuit insuportabil. O ploaie de scântei a căzut din firele de curent. S-au auzit pârâieli de mediu suprasaturat de electricitate, apoi becurile au explodat unul câte unul. Un cor de tunete a mugit amenințător deasupra noastră, ca o hoardă de elefanți furioși, cu trompele înfundate. S-a iscat un vânt înghețat, transformat într-o furtună

năprasnică, ce răscolea copacii din insulă, care au început să troznească, gata să-și azvârle cu furie coroanele la pământ, de parcă nu le-ar mai fi îndurat. Până nu demult, asemenea fenomene erau nefirești în miezul verii.

— Ființa vrea să ne congeleze, a punctat Buttface.

Scoteam la propriu aburi pe gură, clănțănind din dinți, si trăiam cu sentimentul acut că ființa dorea să ne congeleze de vii. Maniacul, sensibil la frig, a esca- vat în nas și a extras un muc cât toate zilele, pe care ni l-a prezentat în toată splendoarea lui.

Nici noi n-am stat de-a-n boulea, ne-am pus pe dârdâit.

— Si acum?

100

Zeul de Sorin Nină

— O să dăm de dracu... am prorocit, încruntat.

După cum ne așteptam, în acel moment am fost atacați, dar spre surprinderea noastră, nu direct de ființă, mulțumită doar să ne secătuiască de energia produsă de centrală, ci tocmai de belelele acelea de jucării care fuseseră plantate pe insulă. Le-am văzut prin binoclu cum au prins viață, apoi cum s-au dat jos din copaci. Ne-a înghețat sângele în vine.

Odată ajunse pe sol, ciudățeniile de catifea s-au grupat și, încoțopenite, au pornit să înainteze șovăielnic spre noi. Sinistroșenia a avut un aspect inocent prin formă și foarte neliniștitor prin număr. Un covor mișcător înțesase curtea și se apropia implacabil de clădirea unde eram cazati.

— Jucării, căcălău! E ca-n basme, se minună

prostește Bizonul. »

— Taci, că nu-i motiv de cântat colinde, sări Chiorul.

— Pare că toate plușurile din lume și-au dat întâlnire în ograda noastră, a remarcat uimit Buttface.

Am frisonat. Nu veneau să stea cuminți si iubitoare *

în brațele noastre. Aberațiile urma să ne atace. M-am imaginat tăvălindu-mă în mijlocul lor, cu vreo zece exemplare în cap, care mă mestecau cu gurițele lor moi, lipsite de dinți.

Nu s-a panicat toată lumea. Câțiva decerebrați de la tehnic, dotați cu fețe de bagabonți de oraș și mușchi de Popey, făcuți la sală, se deplasau prin peisaj râzând

plini de îngâmfare. Am strâmbat din nas. Știam genul: copii tâmpiți de jocuri de strategie, cu ani pierduți online. Puteau a băutură și a încredere de prostani lipsiți de experiență. Nu aveau perspectiva unei eventuale înfrângeri. Își arătau a-n boulea securile nefolosite și coctailurile incendiare, de parcă voiau să ne sperie pe noi, nu să-i înfrunte pe cei de afară. Zbierau că merg să se bată și cine nu vine cu ei e un gunoi. în mersul lor spre victorie, ghinionul a făcut să dea de noi tocmai când pescuisem o tavă de fripturi și le mâneam, pe fond nervos.

— Hai băieți, să le rupem capetele. Parcă voi trebuia să ne apărați de agresori.

— De agresorii oameni. Nimic altceva. Iar ăia mici și pufoși, de jos, nu sunt oameni. Te-ai prins

sau vrei neapărat o bandă desenată?

— Aveți mutre de tâlhari la drumul mare si noi vă » ,

dăm ocazia să vă îndepliniți chemarea. Oricum ai lua-o, e o oportunitate de a vă arăta mușchii. Dacă nici pe ăștia nu-i bateți, vă îndrumăm spre o carieră în industria dansurilor din buric.

Mesaje simple, ușor de înțeles.

Arhanghelii s-au uitat cuminței la mine, așteptând un semn discret ca să-și întrerupă masa și să-i facă chifteluțe pe interlocutori, dar eu n-aveam chef chiar atunci de scandal și, contra firii, n-am percutat. Mi-am crispat fața într-un zâmbet cald și politicos.

102

Zeul de praf Sorin Nină

— Am să vă zic, elegant, pas. Eu și domnii aici de fată, cu care întrețin o relație cordială, avem oarece rețineri să mângâiem chestiile adunate prin curte. în consecință, o lăsăm pe mai târziu, poate după moartea voastră. Trebuie să știu cu cine ne smardoim.

— Tu n-ai ochi, piticanie? Totul nu este decât o mascaradă, regizată să ne sperie ca să ne cuminți̧m. îți e fricuță de niște amărâte de păpuși umplute?

M-a făcut piticanie, pe mine, care-s ditamai găliganul?... M-am uitat concentrat la sprâncenele lui. Poate un glonț mic, tras cu gingășie acolo, ar fi fost indicat? Am înghițit un nod mare cât stânca Gibraltar și am încercat să-i dau lumină.

— Mi se pare mie sau duci problema în derizoriu? Am ochi, dar am și cap. Am cap, dar am și creier. Am creier, dar fiind funcțional, îmi spune

că rahatul despre care ai adus vorba e complicat și potențial mai periculos decât pare și că-i recomandabil să-mi fie teamă decât să merg acolo cum mergeți voi, ca surda-n horă.

Mi-a întors-o cu scârbă:

— Din vorbele tale am înțeles că-n ciuda înălțimii, te dai mare, gen inteligent și cumva păsător chiar cu idioti ca noi. Nu insista, că-s cu nervii, si una-două dau în plâns.

— Gata, tac. A fost un avertisment amical. Puteti să țineți cont de el sau nu, mi se-ndoaie. Dacă vi s-a urât cu viața, puteți să vă autosabotați liniștiți.

103

Zeul de praf Sorin Nină

— Vorbim de-un căcățiș, iar tu-ți dai ochii peste cap la derută. O freci!

— Mult, des, cu kiai și fără pic de jenă. E pasiunea mea, dar, sincer, nu văd de ce ar deveni problema vieții tale. Dacă vrei să-nveti tehnici revoluționare de » » »
dat în cap, te pot asista cu o vorbă bună sau cu o îndrumare. Oricum, nu te baza pe ceilalți la afacere.

Scormonit de amintiri gâfâitoare, cel care mă luase în tărbacă se dăduse pe mut. N-am apucat să redevin zen, că alt lăntete, cu o fată de broscoi si chinuit de ta- lente orale, i-a luat vorba din guriță:

— Calmați-vă, doamnelor. Mergem noi să rezolvăm problema pentru voi.

Le-am analizat comportamentul blazat și limbajul corporal ce trăda o siguranță fără nicio bază. M-am prins: fraierii văzuseră numai filme cu Chuck Norris și intraseră în pielea lui. Păcat că nu

știau vorba aia de duh: că nici Chuck Norris nu poate fi egal cu Chuck Norris...

In fine, nu eram plătit să fac psihanaliză de birou, în consecință m-am rezumat să le urez:

— Așa să vă ajute Dumnezeu!

— Papagali de țară! ne catalogară ei, cu un aer de cunoscători fini ai fenomenului. Văd că v-ați tocmit-o >

pe Hârca bodyguard, ca să nu vă spargem la nas.

Nici n-apucase să termine amenințarea, că Kitty sărise peste masa care îi despărțea, apoi ajunsese cu un

picioruș gingaș la nazeta lui, care, în urma impactului, a pornit să se scalde în borș propriu. în aceeași clipă, Otto îl mirosea cu interes pe la boașe, pe care și le-ar fi dorit numai pentru el.

Patru arme încărcate s-au îndreptat la iuțeală spre nările lor.

Mi-am recăpătat aspectul vesel-aberant, de dinaintea unui caft, dar m-am limitat să le articulez câteva cuvinte de suflet, ca să nu le treacă prin troace să reacționeze:

— Săracilor, văd că ați venit să vă chiloțăriți pe-aici. I-ați pătat de sânge bocancii doamnei Kitty, nu Hârca, dacă țineți să nu ne sucărim. Noi v-am vorbit frumos. ♦ » »

Să aduceți slavă Domnului și celor 44 de mucenici (nu dau nume, ca să nu lungesc aiurea) că suntem în post negru, la ouă moi și la ucis. Numai de-aia plecați în acest moment pe două picioare. Altădată v-am fi ciuruit. Cărati-vă dracului de aici! »

Aveam reclamă bună, de scelerați predispuși la omucideri. Din perspectiva asta, parcă nu ar fi riscat să se pună cu noi. Ne-au aruncat priviri

disprețuitoare, care ne-au durut (fix în fund). Cât coborau în forță, ca să rupă-n plușuri, ne bârfeau cu nițică răutate. Spuneau că suntem lași, că și copiii ar avea mai mult sânge în instalație și alte minunății similare. Din plecare, câțiva au scandat sacadat, cu entuziasm deosebit: pa-pa-ga-lii, pa-pa-ga-lii.

105

Zeul de Sorin Nină

N-am comentat si n-am făcut nicio tentativă să-i »
opresc.

— Nici derbedeii nu mai sunt ce-au fost, am remarcat oripilat.

— Să-i caftim totuși la întoarcere, propuse Chiorul, cătrănit. Ca să știe cine sunt jupâni în curtea blocului. Ce zici?

— Nu se întorc, l-am liniștit. Iar despre sinucigași am o părere grozavă.

L-am ținut cu greu pe Maniac să nu se alăture grupului, dar nu s-a potolit.

— Ăștia sunt bărbați adevărati, nu ca voi, niște ra- hați, spumegă el. Lăsați-mă, vreau să mor cu demnitate, asa cum am trăit.

— Noi nu vrem să mori, diliule. Si-n niciun caz belit de plușuri.

Degeaba! Nu te puteai înțelege cu el. Devenise o fiară turbată. Până la urmă, l-am legat cu cătușe de un calorifer, să fim siguri că stă locului, cu un căuș înfipt în cioc, ca să-și înghită murdăriile cu care ne gratula într-un șuvoi gros.

— Sunt literalmente dobitoci.

— Ok, e și părerea mea.

— Dar să vedem si partea bună a porcăriei. Căpiatii ăștia sunt lotul nostru de test. O să vedem ce le » »

poate capul monștrilor de catifea.

— Eu nu-i văd în stare să facă rele, se băgă Bizonul. Mă afectează pozitiv. Ai văzut ce ochi frumoși au?

106

— Ai gusturi dubioase în materie de ochi. Despre ce vorbim? Sunt de plastic.

— Ce conteste... Sunt frumoși de dai în diabet. Chio- rule, poate găsim la ei și un ochi corespunzător pentru tine, să ți-1 înlocuim pe ăla bun, ca să faci senzație și tu, nebunule. Și-a desfăcut larg brațele, apoi ne-a debitat o ultimă tâmpenie. Aș vrea să știți cum stau: la cafteală eu țin cu plușurile, nu cu criminalii de jucării.

Până să asistăm la lupta din curte, din camere au răzbătut până la noi țipete sfâșietoare de copii și de părinți. Era clar. Jucăriile aduse acasă cu drag prinseseră viață înăuntru și nu stăteau degeaba, ci îi atacau pe nefericirii de idioți care îi găzduiseră. M-am felicitat că sunt paranoic și le ocolisem.

Situația se înrăutățea cu rapiditate. Spaima se răspândise, apoi devenise teroare cumplită. Oamenii fugeau pe hol în toate părțile, răcnind disperați, de-ai fi zis că sunt atacati de haite de sălbăticiuni hămesite de foame. Se izbeau năprasnic unii de alții, nepăsători la faptul că puteau să-i joace în picioare și să-i ucidă. Ha-rababura asurzitoare domnea peste tot.

Lumea s-a împărțit, organic, în două tabere cu idealuri și interese diferite.

— Lăsați-ne pe noi. Salvați copiii! ne strigau membrii primei tabere.

— Abandonați copii, salvați-ne pe noi, strigau din răsputeri ceilalți.

107

Zeul de praf Sorin Nină

Ne-am grăbit să sărim pentru ambele tabere, fără discriminare. I-am găsit pe dulapuri, paturi sau încleștați în lupte corp la corp disperate, ca să-și scape copiii cu viată.

Coridoarele s-au umplut de răniți.

Mi-am văzut grăsuna ieșind dintr-o cameră, sângerând. Japița era goală pușcă și tremura necontrolat, uitându-se bulversată în toate părțile, ca o căprioară încolțită. Am rânjit surprins plăcut. Se pare că nu eram singurul beneficiar al farmecelor ei. Mai erau un pâlc de nudiști pe-aproape, de unde se subînțelegea că puseseră de-o orgie amicală, pentru o bună cunoaștere, ce ar fi dus spre întărirea spiritului de echipă.

Intr-o cameră am ajuns prea târziu: un tată răposase de-a curmezișul unui pat, sufocat de o vulpiță albastră, cât palma de mare, ce îi intrase pe gât. Jucăriile s-au îndreptat mecanic spre noi și am șters-o, fiindcă n-aveam chef de o confruntare. L-am luat pe copil de acolo, altfel ar fi urmat el. Jucăriile trebuia făcute bucățele ca să se oprească.

Le-am urlat tuturor să cotrobăiască prin camere fără să intre în conflict cu plușurile uitate. Doar să ne anunțe. Le-am adunat grijulii, fără să le atingem, le-am stropit cu benzină, le-am dat foc și, rând pe rând, le-am azvârlit pe fereastră, în curte.

Afară, golanii au atacat în forță cu patru compre- soare simultan. Acestea au deschis

bulevarde mari în

mulțimea de plușuri, aduse la stadiul de foiță. Mașinăriile au continuat să înainteze, devastând, până ce au ajuns la jumătatea distanței spre insulă. Acolo, au părut să se împotmolească, apoi situația a degenerat. Unul câte unul, compresoarele au fost împinse de pe baraj în apele lacului de acumulare, unde s-au scufundat imediat, cu șoferi cu tot.

Contraatacul inamic a fost nimicitor.

Maimuțoii i-au primit pe golanii care ne sfidaseră cu brațele deschise, la propriu. Eroii vieții au deschis focul, trăgând în grămada forfăitoare, dar gloanțele sfâșiau velurul jucăriilor fără să le poată opri. Apoi s-au străduit să-i toace pe cei mici cu securile, dar manevra nu a reușit să-i rărească. Erau înfiorător de numeroși » 9 și foarte bine coordonați, de o voință unică.

In condițiile astea, băieții au făcut un soi de cerc, ca să despartă grămada de plușuri, dar densitatea era prea mare. S-au regrupat în jurul unui zid de beton. Ideea nu era rea, dar le-a folosit doar să câștige timp. Când n-au mai putut să facă față puhoiului, au zbierat ca apucații după întăriri, dar n-a avut cine să-i susțină.

Am oftat fățarnici, delectându-ne de fapt să vedem cum infatuarea lor era pedepsită, iar scandalagiii dădeau fatal cu mucii-n fasole.

Ca să revenim...

înțelegând aspectul problemei, cei care supravie- țuiseră au încercat s-o ia la goană în dezordine. Rea

idee! Izolați, respectivii viteji, deveniți victimele filmelor văzute, au devenit o pradă ușoară, fiind înconjurați, luați pe sus și aruncați în apa barajului. Praf s-au făcut, cu securi cu tot.

Oare ce-ar fi zis bătrânul Chuck?

Încleștarea a durat câteva minute, țipetele stridente ale celor răniți de moarte s-au întețit, dar văzută de sus ciocnirea a părut a dura o veșnicie.

Credeam că n-a scăpat nimeni, chestiune de care ni se fâlfâia intens, când unul dintre golanii ce se grozăvise că face ordine prin curte a năvălit pe ușă, țopăind. Arăta deplorabil. Era vânăt la față, avea o gleznă paradită, iar o mână îi atârna flască pe lângă corp.

Avea dureri insuportabile.

— Știam că nu ne putem baza pe voi, ne-a reproșat.

— Nu e ca și cum nu v-am fi spus, l-am corectat.

Nu mă auzea. Cu chipul schimonosit de groază, ne-a povestit:

— A fost măcel. Am vrut să-i ucidem, dar ne-au ucis ei pe noi.

— Am văzut, de-aici de sus. N-ati avut nicio sansă. Nu poți ucide ce nu-i viu.

— Trebuia să ne fi spus, m-a luat el la rost.

Ufff, era mai simplu să dea vina pe mine. Am râs, ca să mă calmez, fiindcă fazele de genul ăsta mă făceau să simt o mâncărime ireprimabilă în degetul arătător, care avea drept consecință telegrafierea unor gloanțe sub sprâncenele reclamanților.

Zeul de praf Sorin Nină

— Măi să fie! m-am minunat. Asa îti aduci tu aminte? ♦ J Concentrează-te, bro.

— Au sărit să ne muște cu fălcile alea moi, ne-au paradit când au clădit peste noi piramide enorme de pluș, apoi ne-au omorât de-a binelea prin storcoșire și n-a sărit cineva să ne ajute.

— Insiști obsesiv pe aspectul ăsta. Nu puteați fi ajutați. Din punctul meu de vedere, cei dinăuntru au fost înțelepți. Mureau degeaba, iar vouă nu v-ar fi fost mai ușor. »

— Ați avut sânge în instalație, acum aveți sânge peste tot, i-o trase sub centură Chiorul.

— Mai devreme sau mai târziu veți ieși si voi, ne prezise golanul, apoi a completat fatalist: N-a veți idee, dar jocul s-a sfârșit, iar mie mi-e totuna.

— îndrugi numai tâmpenii!

— Fals! Nu va scăpa nimeni viu de aici.

— Acum cobești, ceea ce e frustrant, frătioare.

— Spun adevărul. Nu vă lăsați păcăliți de dimensiuni, au o putere incredibilă. Mie mi-a frânt mâna din umăr o pușlama de panda cam cât cotul. Ceea ce m-a scos din fire e că-n timp ce se străduia să mă dezmembreze, mi-a susurat cu voce dulce: ***Manama.***

Povestea lui mi-a dat o singură certitudine. Trebuia să evităm înfruntarea cu jucăriile, fiindcă n-aveam nicio șansă să le distrugem. Chiar dacă, prin absurd, le-am fi dezmembrat, nu l-am fi afectat pe zeul care le însufleșise doar ca să ne pedepsească.

Să mori cu deștu-n gură

Nu știu cum sunt alți idioți, dar eu când trec la partea în care lumea moare nebunește și se duce totul de râpă, inima începe să mi se zdupăne necontrolat, mă cam crispez și mă ia cu plânsul. Știu, e aproape ca-n viață, dar ce pot să fac? Nu mă pot abține, că-s simțitor ca o balerină șchioapă. Faza de rahat e că mă olicăi și bocesc de pomană, fiindcă nu m-ajută nici cât o frecție la o mâncare de fudulii.

Le-am făcut pe toate după capul meu, dar a ieșit ditamai ciulamaua. Puteam să plec, că am drumul în sânge, dar am fost putoare. Mai prost e că mi-am ținut și băieții la fereală, prin urmare nu pot avea nici satisfacția meschină de a da vina pe altul.

Nu te agita, că-ți dăunează... îmi repet, dar nu mă bag în seamă.

Măcar știi din ce cauză mori, ăilalți au murit nătângi, mi-ar spune un cititor cinic. L-aș înjura de neamuri, apoi i-aș răspunde: Și? Cu ce sunt mai câștigat?

Deci...

M-am uitat înciudat pe fereastră și m-a luat o mare durere de mațe. Mă prinsesem cum stă treaba cu prea-

frumoasele jucării. în ciuda faptului că știam exact ce vrea ființa de la noi, eram descurajat. Drept ripostă pentru ceea ce îi făcusem, ne dorea viața. Simțeam ceva nedefinit, dar fatidic. Probabil că

asta o fi fost și starea dinozaurilor înainte de extincție.

Am lăsat capul în jos, obsedat de întrebarea: se mai poate face ceva?

— E târziu și e degeaba, îmi spuse vocea aceea enervantă din capul meu.

Sunt genial, dar cu măsură... așa că n-am putut s-o contrazic.

Afară nu mai mișca nimeni dintre cei vii. Nu mi-a plăcut de niciun fel ce-am văzut. Noi, cei dinăuntru aveam o vulnerabilitate la care nu mă gândisem. Plușurile vieții formau un zid compact din trupurile lor, pe care se cățărau valurile din spate ca să ajungă la geamurile în spatele cărora tremuram, situate la etajul doi. înălțimea le era încă inaccesibilă, dar să vină până la noi era decât o problemă de minute.

Pulsul mi-a luat-o razna, m-a cuprins panica, mi s-a făcut părul măciucă, apoi pilotul automat a disimulat c-as fi în control.

Trebuia să reacționăm urgent, pentru că de confruntare directă nici nu putea fi vorba. Am aruncat la iuțeală un bax de sticle cu whiskey de calitate superioară, aranjate cu fitile, ca să-i transformăm în scrum. Efectul nu s-a lăsat așteptat. Ardeau frumos plușurile,

cu flacără mare, dar reacția a fost pe măsură. Din spate au început să vină mereu altele, într-un ritm alert. Noile venite nu lăsau focul să respire și opreau incendiul. Dar nici noi nu ne lăsam. Azvârleam în continuare cu whiskey în inamicii de

catifea, dar lupta era strânsă si balanța se înclina în favoarea noastră.

Ar fi ars toate dacă Zeul de praf n-ar fi stârnit o ploaie cu spume. Problema existenței noastre era pusă din nou în discuție. Aș fi vrut să ne sfătuim, dar ne grăbeam. Intuiția îmi spunea că-n cazul în care rămâneam sus, n-avem nicio sansă. I-am dat crezare.

— Trebuie să forțăm o evadare. S-o tundem pe ușa dinspre parcare, le-am sursurat fraților și am coborât în viteză scările.

Ai mei m-au urmat lipsiți de entuziasm. Nici mie nu-mi era ușor. Buttface bombănea că nu este un gest creștinesc să plecăm pe gol, fără să știm nimic.

— Luăm de la noi, nu suntem niște străini, bolbo- rosea el revoltat.

L-am înțeles, fiindcă marile spirite se întâlnesc întotdeauna, în materie de ciordeală.

Când am deschis ușa... surpriză! Parcarea era împânzită de jucării împuțite devenite obstacol mișcător, după cum patrulau pe-acolo, privindu-ne fix, fără să pară că ne văd cu ochișorii lor de plastic. Superioritatea numerică era zdrobitoare. Coloniștii de pe centurile exterioare nu dădeau niciun semn de viață, semn rău.

114

Buttface a remarcat sec:

— E un coșmar. M-a consultat indecis: Ne întoar- cern înăuntru?

— în altă viață... - i-am răspuns.

Acum nu era cazul. Sus, situația devenise haotică. Răzbăteau până la noi urlete nearticulate,

semn că scârboșeniile pufoase invadaseră etajul. Eram convins că exterminau tot ce le ieșea în cale. N-aveau cum să iasă vii de-acolo.

— Bine, Little Boss, s-a învoit Kitty, apoi s-a aplecat spre Otto, care se agita și l-a calmat cu trei șoapte.

— Traversăm aleea și-am scăpat! ne anunță Bizonul, lejer de parcă ne-am fi plimbat la brațetă până acolo.

— Să mori tu?... se îndoi Maniacul. O să se dea la o parte, ca să putem urca pe motoare fără stres?

De la etaj, câțiva zburători se aruncau pe ferestre, în speranța absurdă că vor ajunge cu bine jos. Nu era asa. Se făceau zob de betonul din curte.

— Vezi că urmează grăsunica ta, m-a pus în gardă Kitty.

A fost special, superb, gen, pentru că draga de ea, înainte de a se sfărâma în izbitura fatală, a executat câțiva pași grațioși prin aer, ca într-un ultim dans de despărțire.

— Respect! a apreciat Buttface.

— A plonjat frumos umflata ta, mi-a dat Chiorul o periuță de control, parcă o aruncasem plin de elan în

fiecare zi de două, trei ori pe geam, special ca s-o antrenez pentru prestația din noaptea asta.

— Da, păsărică mi-a dat o stare bună, Big Boss, admise și Maniacul, care era destul de pretențios în materie de zburători.

— Merci, si eu sunt mândru, am recunoscut

modest.

— A ratat însă dramatic finalul, a revenit același Chior, fără să dea dovadă de pic de compasiune, apoi mi-a arătat contabilul din el cu o constatare seacă: i s-a spart troaca-n cinci.

— Nu e nimeni perfect, am ars-o eu pe înțelepciune, cu un mic oftat, despre care știam că prinde la audiență.

— Te văd tristut, si-ti sade bine, s-a emoționat Bi- zonul. O iubeai pe umflată?

Mi-am clătinat mânută trist.

— Nu ca pe stânga...

— Eu sunt mai degrabă un cetățean de dreapta și nu mă refer la politică, se băgă Maniacul, neîntrebat.

Cam atât cu dragostea.

— Cum stă treaba? m-a întrebat rebelul din mintea mea.

— E o seară minunată de toamnă, cu lună plină și șanse de precipitații. Deci e bine, l-am mințit eu. Numai de o voce care să mă dăscălească n-aveam nevoie în momentele acelea.

Sus, la etaj, se lăsase liniștea, semn că rămăsesem ultimii supraviețuitori. Opțiunile se reduseseră dras-

tic, mai precis era doar una: s-o zbughim spre motoare și, dacă mai rămâneam vii, să ne vedem de-ale noastre.

Analizând consecințele acestei acțiuni de evacuare, în toată complexitatea lor, țin să mărturisesc: dacă aș fi fost vreun credincios, m-aș fi închinat cu evlavie, ru- gându-mă din toată

inima către divinitate să-mi dea zile. Din nefericire, însă, fiind doar un păgân păcătos, n-am putut decât să-njur din sufletel.

— Lasă drăgălășeniile, s-a amestecat Bizonul. Una peste alta, ai vreun mișmaș pentru nenorocire?

— Da! Fetelor, fiți ascultăcioși și ochiul pe mine. Suntem noi șase contra lumii plușurilor. Avem o singură carte să jucăm, și aia proastă. O să înaintăm, încetișor și furișat, ca rahatul pe cracul pantalonului.

— E sinucidere, nu-i o cale de scăpare, remarcă dezumflat Buttface.

— Ești pe-aproape, am recunoscut, dornic să nu moară în necunoștință de cauză. Kitty, tu ce zici?

— Vă recomand călduros să nu faceți gesturi bruște și să țineți ciocu mic, fără niciun zgomot. Rămânem împreună și ne apărăm unii pe alții, în caz de atac, cu speranța că poate reușim să ne strecurăm pe ne-ve până în parcare.

— Pe scurt, pentru cei fără ținere de minte: răzbatem sau mierlim, am concluzionat.

— Pariu că ne termină? ne provocă Maniacul, gân- dindu-se că moare bogat.

117

Zeul de Sorin Nină

— Bă, tu tii cu ursul? se-nfurie Chiorul.

— Avem șansa noastră, i-a potolit Kitty.

— Nu cobi, poate nu ne bagă în seamă, a sărit Butt- face.

— Bine! s-a resemnat Maniacul. Gata, haideți să-i dăm drumul!

Ne-am deplasat în grup compact, cu câinele în mijloc, cu planul să evităm orice contact. Pe

moment stăteam bine. Plușurile se comportau de parcă n-ar fi perceput prezența noastră.

— Până aici ne-a fost, nu-i asa, bro? m-a întrebat Chiorul cu voce tremurată.

— Atât a fost să fie. Sunt mândru de voi, Arhanghelii mei.

— Cel puțin vom răposa frumos, se emoționă Bizonul.

— Pot să mor și urât, mi se rupe, soro. Ideea e că mor si nu-mi convine, îl contrazise Maniacul.

Am înaintat încet prin labirintul aleatoriu de spații libere care se formau și se astupau pe neașteptate, evitând cu grijă orice atingere cu jucăriile care se învârteau somnolente prin curte, fără vreun scop precis. Apoi s-a schimbat ceva, mii de ochișori de plastic s-au îndreptat spre noi, iar chestiile au început să se apropie, comportându-se de parcă ne-ar fi conștientizat prezența. Ne-am grupat într-un soi de pentagon menit să ne apere unul celuilalt spatele. Nu aveam ce

face altceva decât să le răspundem, în ciuda faptului că n-aveam nicio sansă.

Urmarea a fost îngrozitoare.

Pe Kitty au atacat-o prima. Cuțitele ei în formă de semilună au respins primele rânduri de agresori. Imediat s-a creeat un soi de culoar lateral pe care Kitty s-a grăbit să intre, cu câinele lipit de picior, convinsă că noi o urmăm îndeaproape. Am fi făcut-o, dar culoarul s-a strâns în spatele ei, făcându-ne imposibilă înaintarea.

Am strigat-o, s-a întors pe călcâie și a realizat că e izolată. Cercul din jurul ei a devenit tot mai compact. Otto a tâsnit înaintea ei, sfâsiindu-i cu colții. N-aveau cum să reziste. Curând au fost covârșiți de numărul de jucării care au continuat să strângă cercul, până când cei doi au căzut. Am auzit cum luptau de la nivelul solului, apoi au tăcut.

A venit rândul lui Buttface. Totul i s-a tras de la Bizon, care încremenise în mijlocul parcării. Când plușurile s-au apropiat îngrijorător, Buttface a sărit să-1 apere, fără să-i pese de el însuși.

— Te voi iubi pentru totdeauna! i-a strigat el.

I-a azvârlit pe primii cu lovituri de picior, apoi s-a învârtit nebunește cu câțiva în spate, până când unul dintre ei i-a rupt gâtul și namila s-a prăbușit neînsuflețită pe beton.

Bizonul s-a repezit nebunește spre ei, plângând în hohote. I-a izbit cu un par găsit pe jos, dar blestema-

tele i s-au agățat de picioare, s-a împiedicat și o piramidă de jucării s-a urcat peste el, sufocându-1. Mi-a părut rău de el, dar nu suficient cât să-mi risc integritatea într-o încercare temerară de salvare. O grenadă a explodat minunat în mulțime, semn că Bizonul se detonase. Când au plecat, din Bizon rămăseseră doar mațe împrăștiate dizgrațios.

Maniacul era cu capsa pusă. Când i se întâmpla (adeseori), vorbea singur și gesticula violent.

— Hai să vedem care moare primul!

Am început să râd în hohote. Omul făcea o competiție din orice. Premiul cel mare al pariului

era moartea, dar și premiul doi ducea tot acolo. Am râs iarăși. Poate era doar o manifestare schizoid isterică a neputinței mele de a găsi o cale de ieșire.

Maniacul nu stătea. Se năpustise urlând în mijlocul plușurilor și spinteca în dreapta și-n stânga, neobosit. Se rotea ca o elice, cu o rangă respectabilă, păstrând nepătruns cercul din jurul lui. S-a oprit o clipă, m-a privit cu o licărire de nebunie, apoi mi-a acordat un zâmbet cretinoid:

— Îți deschid calea spre motoare. Zorește-te, în pielea mea și ține din scurt după mine!

— Nu face asta! i-am cerut cu voce aspră.

— Crezi că e după tine?

— Ești nebun! am exclamat. J

— Știu, mi-a spus-o și mama, dar ăsta-i farmecul meu. îți datoram o viață. Acum suntem chit, mi-a răspuns.

120

Zeul de praf Sorin Nină

L-am înjurat, după care am realizat că era hotărât să se sacrifice pentru mine.

Curând, creaturile au năvălit peste el, l-au doborât, dar nu s-a lăsat. S-a târât, apoi s-a rostogolit cu ei în spate, de parcă intenționa să-i strivească sub greutatea lui. Figura cu tăvăleala n-a ținut decât o vreme, căci plușurile l-au imobilizat, apoi l-au tras de membre până i le-au detașat de corp. Săracul Maniac... Ajuns o păpușă dezmembrată, răcnea pradă unor dureri indescriptibile, zăcând în sângele lui, dar tot îmi zicea:

— Fugi, pitic de rahat, salvează-te!

Atât a mai apucat să spună, apoi i-au smuls

capul.

Naspa faza, am borât icnit. Moartea îmi rânjea atractiv. Urmam. Cu toate astea, nu-mi părea rău pentru mine, ci pentru ceilalți patru Arhangheli. Fără ei, în singurătate, rosturile își pierdeau rostul.

— Uită-i! Sunt hoituri acum. Concentrează-te la ceea ce te-ar putea salva!

— Nu pot, dar-ar boala în tine de voce ticăloasă!

Crăpaseră toți, pe mâna mea. Incapacitatea mi se arătase tocmai în clipa în care trebuia să fiu pe față, să anticipez că nu mai era de stat aici și să-mi evacuez oamenii, ca să-i țin în siguranță. Nu-mi ieșea din cap faptul că aș fi putut să-i salvez pe toți dacă m-aș fi prins la timp. Am oftat, dar acum era de prisos. Cu toții pozau în hoituri reușite, iar eu trebuia să-mi văd de viață. 1

121

Zeul de Sorin Nină

— De ce mama mă-sii n-am plecat? m-am întrebat cu imputare.

Mai aveam zece pași până la motorul meu, zece pași până la libertate. O distanță convenabilă prin filmele de suspans cu care îmi umpleam timpul. Mizerabilii de eroi reușesc să o străbată, în peliculele de categorie B. Pentru mine, însă, a fost imposibil. Plușurile m-au înconjurat, mi-au dat la gioale, apoi m-au escaladat ca pe un dulăpior de mici dimensiuni. Am oftat, în timp ce mă străduiam să înaintez șontâcăind. Nu se mai putea face nimic. Nu știu dacă venise sfârșitul lumii, dar rândul meu venise cu siguranță. Au încercat să mă răstoarne, dar și fără să mă împotrivesc au eșuat, deoarece am crăcii scurți și gardă bună la sol.

— Munciți, frate! le-am zbierat fără arțag. Ce, vă așteptați să mă întind pe jos și să vă rog să mă terminați? Nu vă înghesuiți, că am destul pentru toată lumea.

Aveam un gust amar. Mă deranja că voi sfârși în halul ăsta.

Mi-aș fi dorit și eu, ca orice dobitoc, o moarte memorabilă. Pe când așa... Imediat după moartea legată de bame, decesul provocat de plușuri îmi părea o bășcălie nerușinată. Ar fi putut să mă consoleze post mortem, ca în loc de jucării infecte să simt arsura cinstită a unui glonț. Mi-ar fi fost drag ca toți indivizii pe care i-am terorizat să vină să mă conducă, la un mau-

soleu de cinci ori cât mine de înalt, blestemându-mă pe ultimul drum. în cortegiu mi-aș fi dorit vreo zece boarfe cu ciorapi roșii de plasă și lenjerie neagră, care să mă bocească amintindu-si mizerii libidinoase cu >
mine și cu Jim, prietenul lor.

Am apucat să regret că n-avusesem un canar, o plantă târâtoare pe care s-o cresc, că nu călărisem niciodată un ponei sau măcar un elefant pitic (dacă exista), că nu mă dădusem cu parașuta, că nu făcusem yahting, kitesurfing, curling sau alte porcării, pe care oricum nu le-aș fi încercat, de lene sau de frică. Apoi mi s-a făcut somn și silă de toată conjunctura asta infectă și m-am resemnat. N-am schițat niciun gest să mă apăr pe când monstruozitățile mă transformau într-un morman mic de pluș. N-avea sens. Am pornit să cânt dezlânat micul meu cântecel din copilărie, ca să-mi ocup timpul.

M-am oprit. îmi epuizasem și ultima fărâmă de vlagă. Am căscat, apoi mi-am închis ochii într-un stil de mare looser, după care m-am pierdut în întunericul din mine, străduindu-mă să ignor faptul că muream strivit ca o libarcă.

123

Repeat

— Lumea a murit și nici eu nu mă simt prea bine... - mi-a zis Maniacul, după care a zâmbit cu rictusul lui oribil.

La ora dedicată de obicei somnului standard de frumusețe, când eram plini de haleală gătită (tocătură) și de gaze de digestie. *Stai frate, că e ceva...* Cucăiam, visând o paranghelie normală cu bătaie și sex, așa că vacarmul ce a izbucnit pe holurile clădirii unde eram cazați m-a cam deranjat. Chiaun, am ieșit să dau și eu un pumn, cuiva, și-am văzut pe angajații hidrocentralei fugind panicați care-ncotro, izbindu-se, dându-se cap în cap. *Să plesnesc de n-am o stare de deja vu!*

M-am reunit de urgență cu frații și am gonit spre cabinetul directorat

— Ce-i cu bezmeticii ăștia?

— Nu-i băga în seamă. Se fâțâie inutil, ca bășina-n pantaloni. Dacă ar fi cu adevărat

șmecheri, ar fugi urlând, fără să privească înapoi, m-a informat Stan.

- Unde?

124

Zeul de praf Sorin Nină

— Unde-or vedea cu ochii.

Omul era cam agitat, așa că l-am întrebat decent și înțelegător:

— Nu e cam drastic? Din ce cauză?

Mi-a răspuns cu un tremur în glas:

— Moartea e pe-aproape. E un lucru de netăgăduit.

Ambiguitatea răspunsului, dublată de trimiterea la neființă, m-a făcut să insist.

— Brad, dacă a intervenit ceva, ar fi bine să ne spui.

Șfz'w/ *Șușotiți între voi că ce face Little Boss? La etatea lui l-au lăsat mințișoarele și repetă ca scroafa-n podu' cășii textul din capitolul anterior. Scoală, bre, bea o vadră de cafea și scrie și tu ceva nou, că pe-asta o știm... ce vrei, s-o învățăm pe de rost?*

Brad s-a holbat în ochii mei, apoi m-a întrebat ezitant:

— Tu realizezi, Little Boss, că am mai avut această conversație?

*

— Trombon! nu-1 crezu Bizonul.

M-am uitat abulic la el. Parcă... s-a făcut lumină.

— Aoleu! Pe ce-am mai sfânt că da. Repetăm ca idi- oții ce am vorbit înainte de atac. Apoi a început dezastrul. Am văzut moartea cu ochii. Stai, a fost mai mult. Mi-aduc aminte că a mierlit

toată gașca, uciși de rahaturile alea de jucării. Presupun că omenirea a pierdut războiul, dar Zeul de praf n-a vrut să stea fără noi. Am zvâcnit involuntar, apoi le-am comunicat absurd alor mei: acum totul e bine.

125

Zeul de praf Sorin Nină

— C-ai zis, îmi reamintesc si eu, sări Buttface, zdrun- cinat. Mi-au rupt gâtul cu lăbuțele lor pufoase.

— Suntem vii sau morti? vru să știe Bizonul.

— E posibil să ne fi indus o halucinație colectivă, menită să ne cumințească, zise Kitty.

— Nu vom fi căpătat superputeri? ne întrebă Chiorul, străluminat de anticiparea unui miracol, apoi își puse mâna pe ochiul cel bun. Văd, să moară Bibi, jubilă el. Apoi se suci, dezamăgit. Și totuși, nu... Sunt tot chior.

Brad participă impasibil la spectacol și se ridică greoi.

— Poate acum lucrurile vor sta diferit. Mă duc să verific.

L-am însoțit la sala de comandă, ca să mă asigur că ajunge întreg. Pe drum mi-am întâlnit gagica. Umbla zăpăcită pe holuri, încercând să afle dacă-i moartă sau nu.

— Țușcă, nu umbla cu picioarele goale pe la orgii, că răcești, în pana mea, la ovare, i-am zis umflatei, cu un strop de drăgălășenie.

Abâzâit, cu târșeala c-am prins-o în fapt. Biata focă... Din treacăt, i-am făcut cu ochiul șugubăț, ca să nu se amărască prea tare că știu că are mâncărimi la buci. M-am uitat apoi în ochii ei beliți și roșii, după care am completat:

— Ai niște mațe superbe, iubi, numa' bune de umplut cu tocătură.

126

Zeul de praf Sorin Nină

S-a uitat surprinsă la mine, ca la un nebun, iar eu am lăsat-o moartă, deși... știam foarte bine ce zic. Le văzusem când se făcuseră țăndări de beton.

Brad s-a întors mai buimac decât plecase.

— Plușurile s-au întors. Spânzură pașnic în copacii din insulă.

— Poate că așteaptă runda a doua, se panică Butt- face.

— Poate, îi dădu dreptate Brad. Afară, însă, totul s-a schimbat dramatic. Experimentele au fost anulate. După ce timpul a fost dat înapoi, deștepții de la accelerator n-au îndrăznit să refacă procedeul.

Observasem că la noi personalul nu era prea bine. Bună parte din cei plecați nu se mai întorsese. Oamenii erau încă speriați de amintirea atacului entității. Multi sub șoc, se căutau cu priviri pierdute, alții aveau creierii pane.

— Pe noi ne-a adus înapoi. Dar tipii au aflat de accidentele de la centrale și sunt tulburați. Explică-le că acele evenimente nu s-ău mai produs. Ține-i împreună, că își fac singuri rău și-o să rămâi fără personal, l-am îndemnat eu.

— Ființa de praf nu vrea să ne extermine, consideră Kitty. Ar fi putut. Pare că a făcut doar o demonstrație de forță.

Brad negă[1] într-un gest hotărât[1]:

— Ceea ce invoci tu presupune un plan elaborat, și niște revendicări precise. Insist să

cred că nu avem

de-a face cu o creatură rațională. Când vom afla de ce n-a făcut-o, vom putea să-i dăm ceea ce dorește.

— Până atunci, ne-a arătat ce poate face cu noi dacă o necăjim, se băgă Chiorul. Bine că s-a terminat așa.

— Crezi? Eu mă îndoiesc că s-a terminat ceva. Dacă nu e proastă, dar ne-a lăsat să credem asta doar ca să ne studieze? opină Kitty. Altfel nu ne-ar fi înviat, întorcând timpul înapoi, în momentul în care am greșit si ne-a iertat.

— Doar zeii pot face asta, zise Maniacul.

— Și acum ce-o să faceți? îl întrebă Buttface pe Brad.

— Habar n-am! Știu însă ce n-o să facem. ♦

— Experimente... - s-a prins Bizonul.

— Am putea să oprim simultan peste tot în lume centralele producătoare de curent, ca s-o înfometăm. Așa, o să plece în altă parte, propuse Kitty.

— Vorbești tot de un experiment, am realizat eu.

— Mi-e teamă că ne așteaptă vremuri interesante, a subliniat Brad, apoi a încercat s-o ia pe panta optimismului: Poate că nu imediat, dar sunt sanse să aflăm cum putem să ne salvăm.

— Nu știu ce să spun... - mi-am exprimat îndoiala. Dacă n-o să-i placă ce facem, s-ar putea să repetăm coșmarul la nesfârșit, până când treburile ies bine pentru Zeu și va obține ceea ce vrea.

— E de dorit, față de alte variante, mai grave, zise Brad.

128

Zeul de praf Sorin Nină

— Ca de pildă? am vrut eu să aflu.

— Zeul ar putea să nu aibă aceeași reacție, dacă am greși a doua oară, fiindcă repetiția ar însemna un stadiu rudimentar de inteligență sau de reflex condiționat, mi-a precizat Brad.

— Și atunci? s-a băgat Chiorul. Ne vom întoarce vreodată la ceea ce era înainte?

Brad a răspuns fără chef:

— Depinde de rezultatul confruntării cu creatura asta. Dar... nu cred! Ar putea să comită agresiuni ireversibile. Exterminarea noastră ca specie e de luat în calcul.

Chiorul se înecă. De uimire, uitase să respire.

— Să ne stârpească pur și simplu, ca pe o formă de viată inferioară?

— Da, e posibil! a recunoscut Brad.

— Ne confruntăm cu un joc fără reguli. Dacă nu va exista măcar un set de reacții repetabile, e groaznic. Răul cunoscut e contracarabil. în această conjunctură nu vom ști la ce să ne așteptăm de la el. Vom fi mereu pe marginea prăpastiei, gata ca la orice pas greșit să ne prăbușim. Tremur, fiindcă orice zi poate fi ultima. Nu pentru hidrocentrală, ci pentru omenire. Soarta lumii atârnă de un fir de praf.

Avea dreptate șeful hidrocentralei. A fost de ajuns să ne uităm unii la alții. Concepția noastră despre paradis nu implica în scenariu nici posibilitatea unei

morți repetitive, nici varianta în care trebuia să trăim cum ne spune un paramec de praf. Știam cu claritate ce urma să facem. N-am făcut altceva decât să verba- lizez:

— O să ne fie dor de tine Brad, dar e momentul să ne vedem de sănătate.

Viața pe aici a devenit riscantă și plină de neprevăzut, iar la sfârșitul zilei consider că o eventuală repetare a masacrului m-ar exaspera.

— Ce-o să faceți acolo, în necunoscut?

Mi-am scărpinat nasul, gânditor.

— Vom ajuta oamenii care au nevoie de noi, vom salva copiii lipsiți de apărare, vom fi de partea binelui... sau așa ne-ar plăcea să credem, dar poate că îi vom lăsa pe toți să moară fără să ne riscăm pielea pentru ei. Habar n-am.

Brad s-a întors spre Kitty și i-a vorbit cu un ton rugător:

— Rămâi măcar tu. Ești omul meu de bază.

— Sunt prea multe variabile. Lucrurile au devenit neclare, cu potențial de explozie iminentă. Nu vreau să învăț să trăiesc cu asta. Mi-as blestema zilele. Cu- ' >

rând, cei de aici nu vor mai sti ce e real si ce fals.

Dacă ' » >

schimb locul, poate-mi schimb norocul. Apoi, Kitty ni se adresă nouă: Cărăbăneală să fie!

Otto a împins-o viguros cu botul, după care s-a uitat în jur, gata de plecare.

— O să-mi fie dor de haleală, s-a întristat

Buttface.

— Luăm una-alta la pachet, l-a îmbunat Bizonul.

— Ar fi bun și frigiderul, s-a băgat Maniacul.

— Mă ia jalea. Fără căcăstoare… - am regretat.

— Iti demontez eu una, Little Boss, dacă ti-o cari singur și mi-o împrumuți din când în când, s-a oferit Bizonul.

— Ne întoarcem la New York? propuse Chiorul.

— Mai există New York sau am găsi doar un gropan fumegând? se întrebă Maniacul.

— Ar trebui să găsim un loc în care Zeul de Praf să nu aibă putere, fără centrale electrice, poate chiar fără oameni, opină Kitty.

— E singura strategie viabilă în timpurile astea, am recunoscut eu.

— Ce să facem acolo, cu nimeni primprejur? Ce rost are? se îndoi Chiorul.

— Are! N-o să mai întâlnești plușuri, l-am lămurit, luând partea babei.

— Ești genială, Kitty. Parcă te-ai făcut frumoasă… căzu în admirație Maniacul.

— Pe unde o luăm? Și cum ajungem? întrebăm lumea? vru să știe Bizonul.

— Dacă mai există lume, o să facem si asta. Deo- camdată, s-o luăm înainte, ca și cum ar fi un scop, nu o direcție.

131
Când îți place că nu-ți place

P nu agrea ceea ce pățise pe planeta amărâtă unde se nimerise să ajungă. Putea să-i spulbere pe vinovați cu mizeria semilichidă de planetă cu tot, dar felul în care se simțea după șocul dureros

încasat în miezul ființei lui, îi lăsase un gust ciudat. Parcă, parcă ceva din el ar fi vrut să-l retrăiască.

Pe de altă parte, P se plictisise și, cum cosmosul îl chema irezistibil, trebuia urgent să plece mai departe. Nu de foame, nu din cine știe ce nevoi, nimic din toate astea. Pleca fără vreun scop precis, doar pentru că era natura lui, de călător haihui prin imensitate.

Dacă ar fi știut de imposibilitatea de a se stabili în vreun loc anume, pământenii ar fi exultat, apoi și-ar fi luat aleatoriu limbile în gură, dar, hei, se cam grăbeau fiindcă interpretau consecințele plecării total eronat. Plecarea Zeului de Praf nu avantaja pe nimeni trăitor pe micuța planetă albastră.

Un soi de atașament instinctual și deopotrivă inexplicabil se produsese în comportamenentul lui de amoebă, iar ajustarea s-a făcut când și-a pus forța indescriptibilă în funcțiune.

132

Zeul de Sorin Nină

Undeva, în miezul sediului NASA, unde curentul n-avea cum să se întrerupă vreodată, plus în câteva locații ultrasecrete din Europa, un grup de oameni de știință a început să se frece la ochi, apoi să aibă migrene simultan.

Aparatele lor ultraperformante înnebuniseră.

Contrazicând toate legile fizicii, dar mai ales legea gravitației, aparatele indicau faptul că sistemul solar se schimba, ireversibil, cu o mare rapiditate. Soarele, Terra și Luna se depărtau cu o viteză de peste 300 de kilometri pe secundă de restul planetelor, într-o direcție incertă, formând

un mini-sistem solar de sine stătător.

Celelalte planete, scăpate din chingile gravitației, căpătaseră traiectorii rectilinii și se îndreptau în grup spre centrul Căii Lactee. Dacă nu aveau să fie captate de vreo stea, urma să sfârșească devorate de Săgetătorul A, o gaură neagră supermasivă.

în cazul (improbabil și nefericit) în care indicațiile lor erau corecte, umanitatea era în pericol iminent de extincție.

Ca niciodată, comunitatea științifică s-a mișcat rapid și eficient. Verificările încrucișate, interpolate cu celelalte centre calificate în studiul astrelor, au confirmat acuitatea informațiilor transmise de mașinării, inducând în rândul cercetătorilor panică, neîncredere în știință și manifestări isteroid-mistice.

— Contravine legilor, ar fi spus Bizonul, dacă ar fi avut idee ce se întâmplă și, într-unfel idiot, avea dreptate. Ceea ce se întâmpla nega vehement legea atracției universale.

133

Zeul de Sorin Nină

în grabă, eliminând un număr nespecificat de blesteme ori înjurături de mamă, și cereri de pensionare pe caz de boală, s-au decelat două întrebări majore:

Ce le-a apucat pe planetele din banalul sistem solar de s-au despărțit?

încotro mergeam?

întrebările respective își caută încă răspuns, fiindcă numai P, cunoscut și ca Zeul de Praf, ar putea să le deslușească, dacă ar fi cât de cât

conștient de ceea ce face.

134
Englishman from New York

Nu mergeam întins din cauza mușchelor.

Să-ți intre o muscă-n gură în timp ce alergi prin parc ca să-ți întărești fesierii, e un fapt de viață. In secunda următoare ai de ales dintre două variante: fie să scuipi îngrețoșat micuța insectă intruzivă, fie s-o înghiți cinstit, mulțumit că descoperi un gust care seamănă izbitor cu rahatul, dar într-un fel nou si cumva surprinzător.

Să-ți intre o muscă-n gură când te dai cu viteză pe motor, în noile condiții de post-apocalipsă, e un

pericol de moarte, de evitat în tara incașilor, excasilor sau cum i-or mai chema mămicile lor.

Comuniunea dintre om si natură era exclusă în ca- zul de fată.

Pe lângă faptul că-ți rup dinții, gura și capul, dacă ai ghinionul să scapi, respectivele jigodii te pot umple (dacă se borșesc de capul tău) și de-un mucus cu un gust deosebit, pe lângă care putredul Kimchi este miere polifloră. Mușteleă făcuseră o mutație care le dădea dimensiuni gigantice. Ajungeau pe la o juma de metru,

atârnau vreo zece kiluțe pă greutate în viu. Cum de ajunseseră așa? Își băgase prăfosul de zeu codița. Așa că apărea o dilemă ontologică: or fi fost rahații mexicani atât de măreți cât să aibă fetele înaripate ce mânca?

De pe poziția din spate a motorului lui Butch, actualmente moștenit de Kitty, rotweilerul Otto le lătra furios, gata să muște orice zburătoare care s-ar fi apropiat periculos de stăpâna și iubita lui, Kitty.

Făceam slalom printre ele, indispuși. Eram dornici să le vedem deosebit de moarte, dar unele mai proas- te-n cap încercau să se ia la întrecere cu noi, ca să ne lingă cu trompele lor scârboase, ceea ce crea situații nedorite, cu frâne bruște, cu accelerații chinuite, cu pumni dați din viteză în boturi jegoase de muște.

Dintr-o altă perspectivă, drumul ne oferea o oportunitate nesperată, dar în aceeași măsură nedorită, de a vedea și de a percepe până la durerea cărnii cum rămășițele unui trecut mort se

întâlnesc cu stihiile unui » »
viitor incontrolabil, rânjindu-și unul celuilalt, sfidător, din tigve cu dinți lipsă.

Aglomerația, stresul lumii moderne, devenise o amintire dragă de evocat în nopțile cu stele, ca o femeie iubită acum pierdută. Nu demult lumea era plină de lume, acum se golise cu totul. Un aer de părăsire apăsa asupra găștii din toate cotloanele. Eram împreună, dar cumplit de singuri. Viața însăși avea aparenta unui film desuet destinat consolării unor ființe » ,

136

Zeul de praf Sorin Nină

muribunde. în afară de muștele vieții, promoționate pe bogăție anterior, în jur era doar pustiu și dezolare. Nici măcar ciorile, care ne urmau cândva precum câinii, croncănind vesele în anticiparea morții noastre, acum nu ne mai însoțeau. Trădătoarele!

— Zi orice, că-nnebunesc! mi-a urlat Chiorul de pe motorul lui. Nu era într-o formă prea bună. A insistat. Dacă nu-ți place de mine, ia-mă la poceală, dar vorbește.

— Ai să mori, i-am prezis eu pesimist.

— Mulțam fain, ești un domn, mi-a răspuns el, nu știu de ce fericit.

Șansele să întâlnești un vârcolac sau un englez stilat mergând pe o motocicletă sunt sensibil egale, imediat după o apocalipsă. Venea dinspre New York, călărind unul dintre motoarele acelea subțiri (de gagici) de mare viteză, pe care le poți manevra numai înclinat ca un jocheu pe-o iapă. Noi n-am fi luat niciodată flașnete de genul ăsta, că nu sunt stabile, iar când te scoli de pe ele mergi în echer, ca victima unui viol prelungit.

Când l-am văzut trecând pe lângă noi, l-am claxonat, apoi i-am făcut agitați semne să tragă dreapta, dar nu prea inspiram încredere, prin urmare individul s-a limitat să ne răspundă săltând vag o cască pestriță de păun psihotic, cum niciunul dintre bikeri n-ar purta de teama penibilului, apoi a prins viteză și l-am pierdut din ochi.

137

Zeul de Sorin Nină

— Unde dracu' s-o grăbi? m-a întrebat pe mutește Bizonul.

— Are întâlnire cu moartea, am mormăit în barbă, fără să-i răspund.

O nimerisem. L-am regăsit o sută de mile mai încolo, într-o ipostază fantasmagorică ce ne-a surprins, făcându-ne să frânăm, apoi să ne închinăm cu renăscută evlavie.

Excentricul personaj chinuia de moarte o vioară (melomanii pă clasic ar ofta cu pleopa lăsată, exclamând graseiat: nu te pricepi, meltene, cântă minunat, dar să fie-n dreptul lor). Atmosfera era specială, cu accente profund suprarealiste, iar publicul strâns în număr copleșitor de mare, îl urmărea nemișcat, cu răsuflarea tăiată.

E drept că nici n-aveau de ales.

Un sfert din asistență erau hoituri în descompunere, restul fiind deja scăpați de această grijă și transformați de ciori în oscioare ce zâmbeau gingaș spre soare. în ciuda damfului putrid ce stăruia în aer, l-am ascultat hipnotizați. Piesa era de-o tristețe indescriptibilă, trimițându-te cu gândul la sinucidere, ori la alte mizerii de șucăr și deznădejde.

Noroc că băieții erau cam morti, în consecință n-au dat doi bani pe vibrația tristă ce pleca din vioară. Dar omului nu-i păsa. Și-a terminat imperturbabil recitalul, s-a înclinat, salutându-și ca un mare artist publi-

cui, apoi, fără să aștepte ovații sau bisuri, și-a luat vioara, și-a băgat-o în suport și a dat să se urce pe motor.

Fix în momentul respectiv ne-am apropiat noi. Otto l-a mirosit pe muzician și a scos un sunet ciudat, pe care eram sigur că-l mai auzisem.

— Cred că te știu, l-a abordat Bizonul, prietenos. Buzele tale îmi trezesc amintiri. N-aș vrea să par ridicol, dar nu ne-am combinat în tinerețe? Am vreo câțiva ani cam șterși din amintiri. Chipuri nu reții, doar buci. Dispui de o cicatrice în formă de dolar pe buca stângă?

— Nu! Mi-aș fi adus aminte, a răspuns reținut muzicianul.

— Poate te-am confundat, acceptă Bizonul. Nu prea pari de pe meleagurile astea...

— Sunt englez. Blackoutul m-a prins la New York, unde ajunsesem într-un turneu. Eram la aeroportul John F. Kennedy, gata să mă îmbarc pentru Melbourne, unde aveam următorul concert, când s-a întâmplat.

Povestea părea cusută cu ață albă. Neîncrederea mea era legitimă:

— Și ce cauți pe aici, că în Australia e cam greu să ajungi cu motorul? l-am întrebat răspicat.

— Am renunțat la Australia. Vreau acasă. încerc să găsesc o ambarcațiune cu pânze, să mă

întorc în Europa.

— Te sfătuiesc s-o iei înot, îi zise Maniacul cu seriozitate. Uită de varianta găsirii unei bărci disponibile.

139

Zeul de Sorin Nină

— Văd că pe drum faci un ban. Te plătesc bine, că nu-i văd prea încântați? l-a întrebat sarcastic Kitty, făcând un semn cu capul către spectatorii de categorie moartă.

— Nu am cântat pentru bani, ci pentru sufletele lor, ne-a mărturisit Englezul, privind cu tristețe spre repau- zati.

Vorbele cântăciosului m-au cam răvășit. Aveam un caz clasic de bun samaritean. Cum de nu mierlise până acum, că-n vremuri tulburi ei dispar primii? Mi-am dat finuț părul pe spate, mi-am potrivit barba care mi se zburlise și mi-am dezlănțuit elocvența ce dospea prin mine degeaba:

— înălțător, dar eu zic că nu se pune, pentru că, până la urma-urmei, i-ai cam deranjat, bro. Ai venit cu zdranga-zdranga, când creștinește ar fi fost să-i lași să se-mpută în liniște.

— Nu suntem de aceeași părere, dar lumea e diversă, a comentat Englezul cu reținere.

— Ești plictisitor și neterminat, îl etichetă Chiorul. O boxă de-aia fără fir știe mai multe decât poți tu să-n- veti. Scârțâiala asta ar trebui interzisă, sub amenințare cu lichidarea. Dacă ascult încă un gunoi asemănător, jur că turbez cu zile.

— Cu buzoaiele ale sexy, dai pe gură, gen știi să cânți lucruri? s-a interesat Bizonul.

— Depinde... - a ezitat Englezul.

140

Zeul de praf Sorin Nină

— Lucrări de șpriț sau de-alea mai mișcate, cunoști? a continuat Bizonul să-1 iscodească.

Preferințele noastre muzicale ne-au cam coborât în ochii lui. A adoptat o atitudine superioară, apoi ne-a explicat molcom, ca la grădiniță.

— Sunt artist.

— Și eu, se grozăvi Maniacul.

— La ce instrument?

— Cuțit și topor. La cuțit pe note, la topor după ureche.

— Am înțeles, îi spuse acesta imperturbabil, de parcă ar fi auzit oboi cu fagot. Și ca să-i răspund amicului dumneavoastră, cel cu șpriț: știu de toate.

— Perfect! Vii cu noi, lăutarule, se bucură Bizonul. Tu cânți, eu dansez din buci. Lumea-i milostivă, iar dacă plângi puțintel, o să-i îngrețoșăm emoțional, să scoatem de-o chiftea.

— Nu, regret, îi zise netulburat Englezul. Nu agreez chiftelele și am alte priorități.

— Ca de pildă? vru să știe Chiorul, jucându-se distrat (chipurile) cu pistolul.

— Ce contează? Sunt proiecte de dezvoltare personală, îndrăzni violonistul.

— Nu e opțional, fraiere, am intervenit eu vexat. Poți să-ți bagi în fundul tău mare proiectele de rigoare.

M-am gândit dacă n-ar fi cazul să mă cațăr pe umerii Bizonului, în vederea măreției proprii (adică pen-

tru ca să mă dau mare), dar m-am abținut eroic. Mi-am încrucișat în schimb mâinile pe piept, ca să par mai bățos.

— Nu te las să cânți moca la mortăciuni, am conți- nuat. în viziunea mea, noul tău proiect suntem noi. Ne urmezi sau te alături publicului tău preferat, în vederea descompunerii. Alegerea îți aparține.

Englezul ne-a cercetat lung, cochetând cu ideea c-am face mișto, dar n-a găsit indicii în acest sens.

— Văd că mă obligați... - a articulat el, neplăcut surprins.

— Nu, tati! îti salvăm fundul, cu sau fără voia ta, chiar dacă miorlăi. Din acest moment faci parte din frăția de bikeri Arhanghelii Haosului, de unde poți ieși doar prin moarte.

I-am zâmbit lui Big Boss, tatăl și mentorul meu, gândindu-mă că-n mod sigur acum se mândrea cu mine, bombându-și pieptul pe undeva prin iad.

A mers tăcut, spășit, să se urce pe motorul său de viteză.

— Nu pe-al tău, că o calci și ne putem pierde unii de alții. Noi n-am vrea asta, fiindcă ne pasă de tine, ne- bunule, a stăruit Kitty. Te vom proteja, ca să nu pățești ceva îngrozitor, frate.

— Mă veți proteja de cine? a mormăit acesta nemulțumit.

— De tine, în primul rând, Englezule.

I-am dat un Harley de-al nostru, robust, dar leneș, apoi ne-am dat cu toții la drum chiar când evenimentele amenințau să ia o întorsătură destul de neplăcută. Dintr-un motiv nedeslușit, mortăciunile începuseră să miște.

143

Megaarhanghelii

Sunt învăluit într-o stare de liniște, de pace și

de dragoste. Ce naiba? Ăsta nu poate fi visul meu.
Englezule, iar cânți nenorociri triste la drăcovenia aia? Tot ți-o sparg eu în ceafa...

Vântul îngreuna picăturile de ploaie care ne izbeau nemilos fețele, dar strângeam din dinți, înaintând în ciuda lor. Printre norii plumburii, doi sori pâlpâiau anemic, gata să se stingă. La ce bun doi? Nu știam și nu ne băteam capul cu chestii de-astea. Ajunsesem să nu ne sinchisim de nicio culoare.

In jur, nici țipenie de om.

Unde eram? Unde dispăruse lumea?

Ii înghițise Zeul de praf pe toți sau numai pe noi?

Mergeam întins pe autostrada pustie, devenită, prin lipsă, înspăimântătoare. Intensitatea luminii scăzuse, ceea ce făcea ca peisajul să capete un aspect străin și rece. în penumbră, contururile obiectelor deveniseră neclare, iar formele amăgitoare făceau ca întregul să pară necunoscut.

144

Zeul de Sorin Nină

Deodată, am auzit un zgomot infernal, iar aerul s-a umplut de duduieli și ecouri de motoare. Aveam musafiri...

Ne-am privit în tăcere. Trecuseră zile bune de când pe contrasens nu mai întâlnisem pe cineva, viu sau mort. Un asemenea zgomot, într-o asemenea situație, nu era cel mai bun lucru care putea să ni se întâmple. Nu ne-am încordat mușchii, nici n-am făcut pe nebunii. De ce s-o ardem pe vitejie maximală stând pe firul străzii?

Nu ni se urâse cu binele, nu era momentul.

Nici n-a trebuit să vorbim, știam instinctual cum să procedăm. Ne-am fofilat la repezeală pe lângă drum, apoi am dosit motoarele în tufe și ne-am întins printre pietre, ca șerpii, încercând să nu ne înecăm prin bălți.

Atunci i-am văzut. La început, estompat. Motoare ambalate la greu, mers pe-o roată, scrâșnete de frâne. Ne-am zâmbit din gingii. Fente de-astea foloseau toți motocicliștii ca să se rupă în figuri. O coloană enormă, de câteva sute de motoare, iar călărețiii, băieți valabili înțoliți în piele, cu protecții șmechere de genunchi, blindați cu ținte și lanțuri, erau cum nu se poate mai fioroși în înaintarea lor nimicitoare.

Era epic. Ni s-a făcut pielea ca de găină.

Primul a reacționat Otto. M-am alertat. Aceleași su-

nete scosese pe când eram înconjurați de plușuri, înainte de a fi uciși.

Din depărtare, imaginea lor a fost neclară, iar noi am rămas în control. Pe măsură ce s-au apropiat, Otto a

schelălăit ca și cum ar fi primit o lovitură, eu i-am recunoscut, iar pulsul mi s-a mărit nebunește. M-am uitat precaut la ceilalți, întrebându-mă dacă au idee ce văd eu, convins fiind că fantezia mi-a luat-o razna. Am murmurat, cu respirația tăiată:

— Nu e cu putință!

— Uite că, totuși, nu sunt nebun, s-a bucurat Ma- niacul. Așa ceva n-am pomenit de când mama m-a făcut! Apoi și-a revenit... Deși, sincer vorbind,

pe mine nu m-a făcut mama, ci o mătușă îndepărtată, rudă cu tata.

Chiorul s-a întors spre mine, interzis:

— Să-mi sară ochiul stâng de înțeleg. la-o și explic-o p-asta, Little Boss!

M-am prefăcut că mă gândesc, ca să nu par tâmpit, apoi am dat din umeri, neajutorat. Nu era cum trebuie, în marea schemă a lucrurilor belite, asta nu avea cum să se întâmple. Ce mesaj dorea să ne transmită creatura extragalactică? Cu ce îi atrăsesem noi atenția? Aveam de-a face cu vreun avertisment? încă nu deslușeam si ♦ , incertitudinea îmi dădea o stare proastă.

Am oftat din rărunchi.

Eram prea mic pentru niște întrebări atât de complicate. Nu puteam să tac inteligent, c-ar fi crezut mocofanii că mi s-a blocat creierul. Deși nu-mi convenea, trebuia să admit că inteligența mea are o limită, decât să scot din mine gogomănii sinistre.

146

Zeul de praf Sorin Nină

— Nu e nimic logic, le-am comunicat, înfrânt și neștiutor.

— Să nu vă mai aud că spuneți despre mine că sunt sărit de pe fix!... - a exclamat Maniacul, apoi a completat: Zeul mă ia la dileală, vărule.

Chiorul a cedat psihic.

— Mă dor creierii capului. Asta face mișto de noi!

Arătările la care ne holbam nedumeriți, în timp ce mișunau slobode, cu motoarele furate, eram chiar noi, » ' ' ' multiplicați straniu și aberant. Primele rânduri erau identice. îmbrăcămintea, atitudinea arogantă, motoarele, totul se potrivea la marele fix.

— Ăștia arată ca noi, dacă am fi cu adevărat războinici, a murmurat Bizonul.

— Din ce motiv ne imită Zeul? s-a întrebat Kitty.

— Dacă ne-a luat la ochi, îl interesăm, continuă Buttface să judece.

— E de bine, zid, puiule? vru Bizonul varianta scurtă, cu o remarcabilă lucire de prostie în ochișorii lui bovini.

— Certamente, dragă! confirmă Buttface. Suntem valori autentice, altfel nu ne copia de atâtea ori, în atâtea varietăți.

— Brad a zis că-i tolomac, că face chestii ca Bizonul, fără să-și dea seama, se opuse Maniacul.

— Ia din față, diliule! își dete ospitalier Bizonul drumul la inteligență.

147

Zeul de Sorin Nină

— Ce-o vrea prăfuleț de la viața noastră? insistă să se întrebe Kitty. Mi-e greu să cred că nu gândește. Mie-mi pare că e mai deștept decât l-am catalogat noi.

— Dacă îmi povestea cineva o balivernă asemănătoare, ieșea cu beregăți tăiate, recunoscu Chiorul.

M-am studiat, destul de afectat:

— Am capul atât de mare față de corp sau a exagerat mârșavul ăsta ca să mă umple de rahat?

— Ai o tigvă uriașă. Ca un balon prea umflat, mi-a servit-o prompt Maniacul.

Am căutat spre ceilalți, abulic, cu speranța ca măcar unul să îl contrazică. Țeapă! Dădeau din cap, rânjind, în sens că da. Auzi... mă pupau în fund cu buze moi și țocăieli, că sunt frumos, dar

de fapt toată socoteala nu era decât o zeflemea mizerabilă. Gânditi-vă cum e să afli pe neașteptate că pe lângă faptul că ești mic (știam), ai și cap de rinocer.

Reacțiile mele au cunoscut o evoluție în trepte. După zăpăceală, m-am simțit umilit în ultimul hal. Apoi m-au luat toți dracii. Eram atât de plin de ură, încât îmi venea să mușc din ei și alta nu.

Stai, bro oprește-te, mi-a șoptit partea mea bună, pe care am tras-o în țeapă. Eram superofticat pe viață și pe trădătorii de lângă mine. Am pus la iuțeală mâna pe pistol.

— Jigodii ipocrite! De ce nu mi-a spus nimeni, ca să știu și eu cum stau?

148

Zeul de praf Sorin Nină

— Tu n-ai oglindă în casă? m-a iscodit Buttface, ne- venindu-i să creadă că are un șef atât de dobitoc. «

— Nu, că văd în ea un pitic borât care se zgâiește la mine, am recunoscut onest.

— Te despletești ca o cadână care și-a stropit călcâiele într-o budă turcească. Cu ce te ajuta faptul că aflai marele adevăr? N-o să iei locul întâi la miss, în caz că-ți făcuseși iluzii. Las-o așa și nu te agita! Ești un pitic cu capul mare, atâta tot, constată sec Chiorul.

— Mai bine privește ce avem noi în convoi, se băgă Kitty.

De la jumătate încolo apăreau variații distorsionate, unele comice, altele monstruoase sau dramatice. N-aveai cum să stai impasibil în fața lor, fără să-ți dai metabolismul peste cap. Băieții au început să chicotească. Am uitat de șucărul legat de capul meu și am râs cu lacrimi când mi-

am văzut moaca grefată pe trupul Bizonului, pe Maniac cu trei rânduri de buze și trăsăturile alungite sau cu urechi de iepure, pe Chior cu trei căpățâni identice, pe Kitty cu patru sâni și un fund gigantic, sau pe Buttface cu o față lată de te treceau răcorii, deformată cât să încapă trei nasuri plus un ochi suplimentar în frunte. Otto era în convoi, cu o cocoașă șmecheră de dromader.

După șocul inițial, ne-am obișnuit cu ideea, apoi am dat-o pe caterincă.

— Sper să nu mă facă de rahat neisprăviții ăia frumușei care mă maimuțăresc, se băgă Bizonul, exigent.

149

Zeul de Sorin Nină

Maniacul și-a înfipt tacticos în trompetă o acadea, amintire de la hidrocentrală, și a bombănit neimpresionat:

— Aia de mă copiază sunt enervanți.

— Mi se pare firesc, i-a băgat-o Buttface compătimitor. Seamănă cu tine.

înnobilați de apariția unor exemplare de-ale noastre, mai nereușite ca noi, am simțit nevoia să ne punem calitățile în evidentă.

— N-am crezut că poate exista pe lume vreun specimen mai urât ca mine, dar acum realizez că simt valoare! Adică drăguței, constată Maniacul cu un început de încredere în sine.

— Impostorii mei îmi plac toți, chit că sunt defecți, zise Chiorul, generos. Nu v-ați prins din cauză că nu sunteti atenti decât la urâtii ăia de vă seamănă, nar- cisistilor. Multi Chiori au doi ochi buni, dar treacă de la mine. I-aș colecționa.

— Nu te lasă mă-ta în casă cu ei...

— Ba da, dacă se descaltă.

— Unde s-or duce?

— La scandal si omoruri.

— Privește la varianta mea cu capul țuguiat și fără urechi. Ce bot are... Să mor de nu-s cea mai tare târfă din putoarea asta de țară, exultă Bizonul.

— Pe drept vorbind, ești pericol, nebuno, dar nu tu, ci ailaltă de seamănă cu Oblio.

150

Zeul de Sorin Nină

— Aș putea să te schimb...

— Ar fi tentant, marjă Bizonul, încântat de noua perspectivă. Apoi a adăugat: Oricare dintre ăia ar fi super față de tine.

Târziu, foarte târziu ne-am prins că ne întinseseră o capcană dibace, numai când ultimii din coloană au luat-o pe neașteptate de-a dreptul pe câmp, iar primii au făcut aceeași manevră, prinzându-ne în clește din trei părți.

Ne-am aruncat pe șei, dar era tardiv. în câteva clipe am fost înconjurați. Megaarhanghelii s-au apropiat fără grabă de noi. Aveau chipuri inexpresive, ce nu anunțau nimic bun. Asta da, ananghie. Erau superiori ca număr, așadar n-aveam nicio justificare să ne dăm forțoși. Riposta fiind exclusă, predarea devenea necondiționată.

— Ați venit să vă predați? încercă totuși Chiorul să forțeze limita bunului simț. Nu-1 băgă nimeni în seamă. Cu mine aveau treabă.

— Little Boss, lasă-i pe cei mari să dea socoteală. Ești un rebut prea mic pentru un război așa de mare. Pleacă urgent de-aici, până nu ne răzgândim și-ți dăm omor.

Bizară e viața și plină de întorsături

neprevăzute! Vă așteptați să fi sărit zglobiu pe picioruțe și să degajez grațios? Am lăsat în spate vechile obiceiuri. Știu! Altădată m-aș fi gândit de două ori la propunerea clo- nelor. Acum, însă, murdăria nu m-a răscolit deloc, ba m-am simțit jignit. Oi fi eu josnic, dar hei, am niște li-

mite. Băieții veniseră după mine, eu n-aveam să fug ca oaia bearcă de lângă ei, nu la greu. Mai murisem o dată și nu era mare lucru. Am dat glas cu un ton ponderat, chit că duma mă înfuriase teribil:

— Niciodată! Unde mor ei, mor si eu.

— Eu sunt tânăr și-n putere, așa că mă gândeam dacă totuși n-am putea să ne salvăm fundurile. Nu de alta, dar sunt destul de atașat de al meu, încercă să ră- mână pozitiv Bizonul.

— Mda, ați trecut prin destule împreună... - îl privi Chioru pe sub sprâncene.

— Dacă ai ști, te-ai da cu capul de pereți. Aș putea să scriu telenovele. O să-ți povestesc odată, la un suc si-un butoi de tărie.

Maniacul, care nu știa prea multe, iar sensibilitățile lui se exprimau doar în grade de violență, s-a ridicat cât era de mare și i-a provocat:

— Frăței, eu sunt bazat, voi sunteți niște puțoi.

— Adică? se auzi o voce.

— Copii neterminate, lipsite de valoare și de identitate. Cine se crede mai Maniac decât mandea, să dea din buci și să iasă urgent la interval, a urlat el întărâtat, apoi s-a uitat la ei fără pic de stres, pe glorie și în control, ca un

ultrașmecher.

Auzind toate cele, Maniacii din jurul nostru s-au radicalizat și au făcut cu promptitudine specifică un mare pas în față.

152

Zeul de Sorin Nină

— Mă frig cu toți, panaramelor, dar pe rând, lua-v-ar toți dracii! explodă al nostru, arțăgos.

Ăștelalți s-au strâns în cerc, părând a se sfătui. S-au împărțit niște ciosvârte de pumni pe acolo, s-a tras un piculeț cu pistolul în sus, dar și în plin, ca la ocazii. Vreo doi scarabei, lenți în pistol, au rămas întinși pe jos, uitându-se fix la cer. Am jubilat, că așa suntem noi, dar aveam motive temeinice: două lepre în minus. Până la urmă, unul singur, de departe mai urât și mai periculos decât al nostru, a ieșit la interval. Ne-am întărâtat, că eram dornici de-o trozneală sau de-o LCM (lovitură cauzatoare de moarte, pentru necunoscători).

Am făcut un sondaj, doar ca să mă asigur:

— Mă, tu ești sigur că știi în ce te bagi?

— Ești copac? Nu merg să mă bat, merg să-l bat!

— Ai un plan de luptă? l-am întrebat neîncrezător.

— Nu prea, dar acum, ce să zic... Am un sentiment bun în șpițul de la piciorul stâng. Merg pe factorul psihologic, la hameală, dar văd că bulangiul nu clintește. Orișicum, dacă mă omoară pocitul, să nu spuneți nimănui că am murit de mâna mea, ca un popândău.

— Stai liniștit, amice. Dacă dai coltul, te vom uita în secunda doi.

— Eu nu vă voi uita niciodată. Puteați să spuneți ceva mai sensibil, vitelor.

— Frăție, vorbim alea-alea sau ne dăm un pic la oase? vru să știe măgarul cu care trebuia să se smardoiască

măgarul nostru. Nu de alta, dar am un sentiment bun în șpițul de la piciorul stâng.

— Ăștia gândesc la fel. Nu e deloc bine, le-am șoptit băieților, îngrijorat.

— Ți-o ceri, bro, că văd că ai zbucium pe tine, sau ce?

— Ce vitamină…

— Dacă vrei să te scutesc de 2-3 labe (la propriu), arde-o cu respect, când vorbești cu un original, poci- tule, se zdrobși adevăratul Arhanghel.

— Eu zic să conversați una-alta, le-am sugerat. Sunteți amândoi melteni și deranjați la bilă, deci aveți ceva în comun, m-am amestecat pașnic, dar n-au stat să mă asculte.

Lupta ar putea figura în analele ciudățeniilor sângeroase. Nimic curat sau cu menajamente de măicuțe de pension. Maniacul habar nu avea ce înseamnă lupta dreaptă. Nici nu se punea problema. Oponenții făceau mișcări în oglindă, încercând să se surprindă cu aceleași trucuri de haimanale, executate fix în același moment. Cei doi dădeau impresia că se simt minunat împreună.

A fost prima oară de la naștere când am văzut combinații parșive gen: lovituri superbe pumn în pumn, gesturi furibunde făcute de amândoi din gâtul mâinii, succedate de tampoane încasate

simultan în coaste, de eschive elegante, comise pe-un picior sau din șolduri, ca la o coridă reinterpretată dubios.

154

Zeul de Sorin Nină

Chuck Noris era măicuță cucernică, moleșită de la prea mult postit, pe lângă ce vedeam noi pe viu la gaș- perii de față.

Tabloul nu ar fi fost complet fără balansări sexy de du-te-vino produse de băieți din miezul șalelor și căderi pe jos (la mișto) de-a berbeleacul. Grozăvia se înnădea ca-n filmele asiatice cu bătăi ilogice, prestate de martafoi de-ăia care umblă cu un turloi la ureche, apoi zboară în echer câte 25 de metri, ca mușt ilii prin peisaj. Am aplaudat cu toții, indiferent de tabără ori convingeri politice. Ai fi jurat că sunt un duo perfect de balet sincron.

Lucrurile au părut să șchioapete când Maniacul original și-a pierdut ritmul, chit că încă livra cu cruzime ditamai ștachiele. Când îl pândea pe oponent, își clătina capul de parcă îl vedea dublu. Obosise.

— S-a zis cu el, anticipă pesimist Chiorul, apoi îi băgă un încurajator: Păduche, ești prea pocit ca să mori. Fugi cât poți, salvează-te, dacă ții să scapi întreg!

— Ce vrei să spui? gâfâi Maniacul între două palme și un pumn, nefiind în stare să înțeleagă recomandarea.

— Te maltratează, dacă nu cumva te omoară pramatia aia, dacă stai, îl lămuri Chiorul cu amabilitate.

Profitând de neatenția noastră, care încercam prin sunete și gesturi să ne stimulăm favoritul,

Englezul și-a scos pe furiș vioara, apoi a început să cânte dezlăn-

țuit și inutil pe lângă cafteala în desfășurare. Nefericit moment. Ne simțeam ca la parastas, când vine nebunul satului cu vioara.

Bulangiul era deranjant fiindcă îi scotea pe bătăuși din ritm cu scârțâiala lui patetică. Ne-am întors cu toții, aruncând în el cu o ploaie de rahaturi găsite la furie prin buzunare, sau făcându-i semne inamicale cu armele să se potolească. Dar artistul nu părea în deplinătatea facultăților mintale, asa că l-a durut de noi la trei metri de basca pe care n-o avea. Cânta cu ochii larg închiși o măgărie atât de tristă, încât Bizonul nostru, împreună cu toate clonele lui, copii simțitori, au izbucnit isteric în plâns, în timp ce-1 amenințau cu moartea prin sugrumare.

— Paganini, La Campanella, le-a detaliat cu un surâs dezarmant acesta, la amenințările lor nevoalate.

Atunci a survenit minunea. Aproape simultan, Me- gaarhanghelii s-au foit de parcă aveau gaze la stomac, după care au făcut mecle neliniștite, buzele au șușotit fără voia lor exact aceleași cuvinte lipsite de sens și s-au spart aidoma unor baloane de săpun, apoi, în loc de apă, s-au transformat în fuioare de praf care au căzut fără vlagă, înghițite de pământ.

Am înmărmurit din cauza socului, nestiind ce naiba avea să urmeze.

— Miracol miraculos miraculând miracularea! se minună poezând de-a-n boulea Buttface.

— Vezi cât de rău cânți, Englezule? punctă Bizonul lăcrimând, pradă unei bucurii năpraznice. Lăsând la o parte tehnicalitățile, ce repertoriu e ăsta? Uite, ai spart petrecerea. Eu ți-am zis de la primul concert, când te pătimeai să înveselești morții.

— Ce contează, am înfrânt! zise Chiorul de-aiurea. Ar trebui să ne cherchelim ca să sărbătorim prima victorie împotriva prafului.

— Dacă are vreun pic de mândrie, ticălosul se va răzbuna, cobi Kitty.

Am mârâit ambiguu. Zeul putea să ne trimită oricând o cohortă de copii pe cap, fără să-i pese dacă se sparg. Nu puteam ucide noi cât putea să creeze el. Rămânea însă un fapt notabil: ființa de praf putea fi distrusă cu o anumită gamă de sunete, am realizat eu. Brad ar trebui să afle informația, ca să o transmită des- teptților lui, care ar ști cum să o folosească.

Nu chiar toată lumea se bucura de succesul Englezului. Maniacul îl fixa dușmănos.

— Doar eu aveam dreptul să mă ucid. Cum ai avut tupeul ordinar să-l rezolvi pe nașparliu, când urma să-i dau fatala? Mi-ai luat plăcerea, iar asta nu se iartă! spumegă el, pierzând din vedere grosul problemei, anume că vioristul englez cu scripca lui enervantă îi salvase lui, si nouă, tuturor, viețile.

Kitty nu-1 lăsă pe Maniacul să persiste în tâmpenie:

— Nu fi mitocan, diliule și nici nu-i zâmbi horror, că n-a greșit. Viorel (aka fraierul cu viorica = enstru-

mentul) ți-a făcut un mare deserviciu: ți-a salvat capul. Dacă îi ești recunoscător sau nu, e problema ta cu tine, dar nu e cazul nici să stai cu buza umflată, nici să-1 iei la picioare.

— O să-i treacă, l-am liniștit eu pe Englez, făcându-i un semn de mulțumire.

Dar Maniacul era de neoprit.

— Am o întrebare: de ce zeul nu ți-a făcut și ție copii, Englezule?

Pfffffff, cum de nu observasem asta până acum? Picasem în admirația clonelor noastre și ignorasem tocmai acest amănunt.

Englezul ne-a fixat cu ochi limpezi, cumva nepă- mânteni, apoi s-a întors la muzica lui. Otto a scos iarăși scâncetul acela ciudat. Am constatat cu surprindere că mă simțeam balonat. Mi s-a făcut imediat teamă:

— Oprește-te, nebunule, altfel mă sparg și eu.

— Cu drag. Mai am puțin, a adăugat Englezul.

Câteva acorduri copleșitoare. Atât a mai cântat Englezul, apoi s-a înclinat spre noi și s-a spart ca Mega- arhanghelii.

— Să dea boala!... S-a spart Englezul nostru, am zis năuc.

— Păcat, mare păcat că era un fals. îmi plăcea, ne-a destăinuit fără rețineri Buttface.

>

— Cu buzele alea... N-am idee cum e cu voi, dar eu voiam să i-o pun, mărturisi fără rușine Bizonul.

Maniacul n-a empatizat deloc cu dispariția unui tovarăș de-al nostru. A comentat încruntat:

— Bine că s-a curătat. Era un infiltrat al Zeului, câr- pit din scuipat și praf. Ne studia, ticălosul, făcând experimente pe noi ca pe animalele de laborator. Cred că ne-a făcut fișe.

— Și ce-ți pasă? Tu ai fișe peste tot.

— Au scris numa aberații și vrăjeli jalnice. In fiecare balamuc am jucat alt rol, aici însă am fost doar eu însumi. Dacă m-a citit prăfosul, nu sunt prea încântat, taicilor.

Un timp, am tăcut, cu gândurile învolburate. Am strâns din ochi, luminat de o revelație: **creatura e sen- • ♦ sibilă la sunet.** Mi-a venit să chiui de bucurie: știam cum poate fi eliminată. Oare cum îl chema pe nenea interpretat de Englezul spart? Paganel?...

O succesiune de întrebări rămâneau nedeslușite:

Ce căuta Englezul lângă noi?

Cum de rezistase asa de mult la sunetele scoase de vioara lui?

De ce ne luase apărarea?

De ce ne crease Zeul copii?

De ce copiile doreau să îi ucidă pe ai mei?

De ce nu dorea să mă ucidă pe mine?

Era ființa asta normală, că nu lăsa deloc impresia?...

Am oftat, sâcâit. Labirintul în care se rătăcise omenirea părea fără ieșire.

159

Matroana

Oare e cazul să le spun fraților despre rătăcirile

din visele mele îmbâcsite de praf? Mai bine țin în mine nebuniile astea. N-are sens să-i încarc și pe alții.

După multă alergătură, am dat în sfârșit de o comunitate care nu-și incendiase orașul și nici nu dăduse J > »
bir cu fugiții. Eram cam bulversați, pentru că Otto fugise din mers, aruncându-se de pe motorul lui Kitty cu câteva minute înainte de a intra în oraș și se făcuse » »
pierdut prin pădurea de munte ce mărginea drumul.

Orășelul, situat pe undeva prin centrul Mexicului, era unul dintre cele micuțe, genul de așezări care nu se schimbă niciodată, fiindcă nu acceptă noul. Fermecător, te întâmpina cu străduțe înguste, pietruite, ce se cățărau printre case albe, spre piațete cu mici prăvălii și localuri cu mese scoase în stradă, unde rancheros bătrâni savurau fără grabă câte o tărie, uitându-se împăcați spre trecători. Atmosfera era tihnită, ceea ce pentru vremurile astea pline de nesiguranță însemna un soi de loc de reculegere pierdut și regăsit.

160

Zeul de Sorin Nină

Ca orice gospodari așezați și cu scaun la cap, ne-am dus direct la bordel.

Când am văzut-o, n-am realizat ce Dumnezeu se întâmplă, apoi am picat abrupt într-o uimire fără limite, în timp ce ochii mi s-au umezit instantaneu. In- cercaseam s-o uit, iar când credeam că rănile provocate de lipsa ei se cicatrizaseră, o vedeam vie și nevătămată înaintea ochilor.

Jane, draga de ea... Mai urâtă ca oricând, dar intactă și la fel de atrăgătoare ca întotdeauna. Părul ei aspru, tuns scurt când ne văzusem ultima oară, îi crescuse, și avea un aer de birjar zângălit. Farmecul îi era accentuat de mustața deasă, lăsată netunsă. După ce Tijuana, locul unde trebuia să ne întâlnim, se transformase într-o groapă comună, aș fi putut jura că-i moartă, aș fi putut să-mi pun fundul la bătaie că nu ne vom mai vedea vreodată.

Când m-a zărit, fata i s-a transformat toată într-un zâmbet, n-a ținut cont de apatia mea generată de șoc, ci mi-a sărit în brațe (de fapt, a fost invers, eu i-am sărit în brațe, sau în cârcă, nu reținexact, dar n-am vrut să mă fac de cacao). M-am topit tot, simțind-o mare, caldă și iubitoare, ca pe-o plăcintă extralarge cu brânză și cu sentimente, tocmai scoasă din cuptor.

— Ce faci, urâtule, în cotețul ăsta? s-a pisicit ea. Apoi i-au căzut ocheanele pe Kitty, s-a încruntat și m-a interogat pe un ton de nevastă înșelată: Cine-i puria?

161

Zeul de praf Sorin Nină

M-am înviorat brusc. O clipă, am cochetat cu ideea jegoasă a unei cafteli sălbatice între gagici, apoi mi-am adus aminte că mă screm să devin băiat bun, asa că am renunțat, cu un mic oftat interior.

— O femeie de ispravă, care bate la cur pe toți bărbații, la propriu. O cheamă Kitty.

— E dominatoare?

— Nu! E doctor în cafteală.

— Tot cu bădăranii ăștia îți pierzi tinerețea,

pițigoi?

— Măi-măi! Comportamentul tău lasă de dorit, fă! o admonestă zâmbind Bizonul.

— O iau drept compliment, fă! o dădu Jane în scheme.

— Știu că țărănoii au o influență negativă asupra comportamentului meu, dar numai de ei am parte. E drama vieții mele, mămică, am dat-o eu pe modestie.

— Arăți mai sexy ca niciodată, pui mic. Te iubesc continuu și constant, dar nu pot să nu observ, că ai căpătat o lucire sălbatică în ochii ăia rotunzi și parcă te-ai înălțat, nebunule, să mor de nu! Ești pe tocuri?

— Nu, orătanie. O ard natural, fără adaosuri sau umpluturi.

— Mmmm, ai mișcat o chestie în mine. De dragul tău, o să renunț la vibrator.

— Să fie bine? Imprumută-mi-1 mie, mămico, ca să nu stea degeaba.

Una dintre angajate, ce purta un chiloțel comestibil pe post de haine, a apărut din spatele unor perdele și

i-a șoptit două vorbe la ureche. Jane s-a ridicat grăbită, ne-a făcut semn să ne facem comozi, apoi a urcat pe scări spre etaj, să-și refacă machiajul sau poate la una scurtă. Am apucat să dăm peste cap două rânduri de tequilla până când a revenit.

Nu era singură. O mogâldeață îi dormea în brațe.

— Asta da surpriză! am exclamat eu dezorientat. Cine e fericitul?

Bizonul, care se apropiase suficient, a privit copilul, apoi o expresie idioată de încântare i-a luminat fața lătăreață. I-a pupat o mânuță, după care i-a luat-o înainte lui Jane, care mă privea zâmbind dulce:

— Tu, nebunule! Nu vezi că e pitică?

Maniacul s-a apropiat, la rândul lui, și mi-a comunicat încântat:

— E urâtă ca tine.

Am pus mâna la inimă. Ce blestem! Să vii pe lume în cel mai prost moment cu putință, când însăși soarta lumii e nesigură. M-am apropiat și am luat-o în brațe. Am simțit o dorință arzătoare să fac, să spun sau măcar să gândesc ceva epic. Pentru o clipă, am amețit și am uitat că urăsc piticii. Doamne, cât de mică putea să fie și cât de vulnerabilă. Mi-a fost frică să n-o scap. Era cea mai frumoasă maimuțică din lume, să mor de nu. Genul de ființă care-ți dă cu un surâs lumea peste cap.

Am hotărât pe loc să-i las tot ce am: motorul, pistolul și navetele de whiskey dosite la loc sigur. Eczema

de pe câteva degete am preferat s-o țin, deocamdată, numai pentru mine.

Jane a încercat să profite fără scrupule de situație:

— Minte-mă frumos, micule. Rămâi dracului cu mine?

— Da, mămico, până mori și te'ngroapă țăranii aștia, i-am băgat eu vrăjeala cu cea mai sincer-parșivă căutătură din stoc.

— Ce enervant! Nu ești credibil, escroc mic, s-a dezumflat ea. Cum crezi că te-aș putea suporta atât?

Așa cum se așteptau membrii activi ai frăției, am dat de băut (din proviziile lui Jane, care n-a fost chitră). De atunci, preocupați să bem în sănătatea celei mici, suntem fie rupți de beți, fie mahmuri, dar veseli și cu chef de viață. »

Veselia nu avea să țină.

164

Furtuna de praf

Intr-o zi am avut un vis cumplit.

Zeul de praf își pogorâse suflarea asupra mea. Ca niciodată, nu m-am îngrozit. Fugeam nu ca să mă scap pe mine. O zână mică, cu degete străvezii, trebuia protejată și-mi stătea în putere să o fac. Eram pe Harley. Mergeam alături de băieți spre un loc anume, unde Zeul nu avea putere și puteam trăi fără griji. Nu știu câte existau, eu auzisem de unul. Se numea Oaza. Mi-era neclar unde e, dar intuiam, că pot ajunge

acolo. Mergeam pe solul întărit, căci drumurile uitaseră să se mai întindă, de parcă le furase cineva. Străbăteam câmpuri înțelenite sau păduri virgine.

Nisipul abraziv mă agresa cu ferocitate, îmi zgâria fiecare milimetru rămas descoperit, acoperindu-mă de răni microscopice. Vizibilitatea era zero. Am vrut să opresc și să mă adăpostesc, dar motocicleta mi-a ieșit de sub ascultare și, posedată de o forță de neînțeles, a continuat să ruleze în viteză.

Eram sfârșit de hărțuitul permanent al particulelor ce se străduiau să mă jupoaie. Devenisem un soi de

om de nisip, fiindcă acum elementele erau lipicoase. Eram sigur că Zeul era în preajma mea, doar eram în mijlocul prafului ce-i era trup.

Am zbierat ca nebunul, fără să-mi pese că mi se umplea gura de praf:

— Frumos îți sade! M-ai întâmpinat cu praf în ochi. Te crezi tare, te simți invincibil. Dar să nu uiți: mai de- vreme sau mai târziu toate se sfârșesc. Chiar și tu, ju- pâne, zeu sau ce mă-ta oi fi. Pământul pe care te afli e plin de zei morți. Până s-or limpezi toate daravelele, dacă vrei în fruntea mesei, n-o să stăm ca momâile, ci o să luptăm!

Milogul n-a vrut să-mi răspundă. Poate se gândea la mortalitatea lui sau poate că, prostălău fiind, nu se gândea la nimic. Am ieșit din nor frânt, cu ochii și sufletul pline de praf, întrebându-mă dacă discursul meu a avut vreun rost și dacă

visul pe care tocmai îl trăisem n-a fost vreo încercare de contact? Dacă da, de ce cu mine? Ce reprezentam eu pentru el?

Ce vis…

Hei! Stai puțin. Am conștientizat că totul era real. N-a fost niciun vis.

îmi amintesc perfect când s-a iscat furtuna. Eram cu băieții la o tărie ce ne cam moleșise, când aerul a vi- brat din senin, apoi temperatura a coborât până sub pragul înghețului. Atunci Jane m-a îndemnat:

— Fugi, micuțule, salvează-te!

166

Zeul de praf Sorin Nină

— Nu plec fără tine și fără fetița noastră!

— Nu te-ai prins? Furtuna nu are treabă cu mine sau cu puștoaica ta, ci cu tine și cu gașca Arhanghelilor. Aveți o legătură ciudată cu Zeul de Praf.

— Adică? m-am încruntat eu.

— Cumva, vă simte și se ține scai după voi. Până a veni voi, aici nu a fost nicio furtună, mă lămuri Jane.

— înțeleg. Vă tragem în jos.

— E realitatea. Șterge-o! Am un copil de crescut, iar șansele să scăpăm se măresc după ce-o veți duce după voi, departe de locurile astea. Intoarce-te când totul se va fi terminat. Dacă mierlești, te voi plânge.

Oribilă concluzia, dar cinstită. Am înghițit un nod uriaș ce mi se pusese în gât și i-am dat dreptate.

— Ești înțeleaptă, frumusețe.

— Caută Oaza. Un client de încredere ne-a povestit că acolo Zeul n-are putere. Eu, cu toată

suflarea de păsărici din bordel, îți ținem pumnii și te așteptăm aici, cumințele.

— Mă îndoiesc, dar minți frumos. Dacă nu mă în- torc, să știi că te-am iubit, nebuno.

Ne-am aruncat grabnic pe șei, apoi, în formație strânsă, ne-am afundat în furtună. Trebuia să-i protejăm pe cei dragi, trebuia să ne înfruntăm soarta.

Scăpasem cu viață, dar eram demoralizat și ciufut. Noroc că o matahală neagră, blănoasă, a sărit din mers în spatele meu și m-a luat în brațe. Era Otto, care se pierduse de grup de vreo patru zile.

167

Zeul de Sorin Nină

— Să nu crezi că lucrurile se termină aici! am strigat în furtună.

— Să nu crezi că lucrurile se termină aici! mi-a răspuns ecoul, ca o promisiune funebră de revedere.

Când am ieșit din norul de praf, alături de băieți, știam... Ai mei dispăruseră fără urmă, înghițiți de norul de praf. Acei oameni care-și călăreau imperturbabili motoarele lângă mine nu erau Arhanghelii mei, ci o altă serie de creaturi făcute de zeu.

Cum de-ai putut intui un asemenea lucru? se vor mira neîncrezători detractorii mei (pe care îi salut cu dispreț).

Ești tu într-atât de deștept? Poate extralucid, nu? Le ai tu pe toate? vor insista ei, la modul enervant.

Nu, copii bezmetici, sunteți extrem de departe de adevăr!

Buttface, pe nou, avea vreo trei nasuri, Kitty

avea patru țâțe și un fund cât un portavion, iar Bizonul varianta doi se lăuda cu un cap foarte țuguiat. Nu era așa de greu, nu? Mi-am concentrat atenția la drum, ca să mă feresc de privirea ademenitoare a celor trei capete ale Chiorului...

CUPRINS

Dincolo de Tijuana.....7
Minunata lume a circului.....14
Despre cuțite și prieteni.....25
Seniorii abjecți ai curentului.....33
Serul adevărului.....42
Ratele si vânătorii.....54
* »
Secretul prizonierului.....64
Paradisul ca o hidrocentrală.....74
Kitty.....84
Zeul de praf.....92
Demonstrație de forță.....96
» »
Să mori cu deștu-n gură.....112
Repeat.....124
Când nu-ți place că nu-ți place.....132

Englishman from New York.....135
Megaarhanghelii.....144
Matroana.....160
Furtuna de praf.....165

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

"Vrei o carte care să te țină
cu sufletul la gură de la
prima la ultima pagină?
Aceasta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești inițiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor: *Mircea Liviu Goga*
Nr. pag.: *320*
Colecția Science-Fiction: #23
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*